

ΕΡΩΤΙΚΟΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 618

Κ.Π. ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

4^Η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Επίκαιροι στίχοι

Τελευταία Ώρα...

Αθήναι

Τηλεφωνούν έξ' Αθηνών ότι έν δρᾶμα νέον
έξετυλίχθη στήν οδόν προχθές Κυδαθηναίων:
Νά, δηλαδή: ό Α. Χ. μετά τοῦ Γ. Β.
άγρίως συνεπλάκησαν κι' επέτασαν τήν... πῆτα,
ήτοι έν άλλαις λέξεσιν ό εις, ό Α. Χ.,
εις έξαλλον κατάστασιν κι' έν πλήρει ταραχῇ
έν μάτε εις γύρους τέσσαρας μετά τοῦ Β. έκαμεν.,
κι' έν τέλει σάν απέκαμεν,
μέ ένα σιδηροῦν λοστόν
τόν έκαμε τόν δυστυχή στό ξύλο.. τσακιστόν!
'Ο Α. Χ. ήτο γκαρσόν κι' έδειρε... μέ χαρά
τόν Γ. Β. πού γύρευε... δέκα έφτά νερά!

'Εξ άλλου μαχαιρώθηκαν προχθές και δυό χωριάτες
— νομίζω άγωγιάτες —
λόγω τής ζέστης, φίλοι μου, τοῦ φετεινοῦ τοῦ χρόνου,
έφ' όσον τσακωθήκανε γιά... τήν σκιά τοῦ δνοῦ!

Γλυφίδα

'Εν τέρας, όπως τοῦ Λάχ-Νές, ως λέγουν οι Ιδόντες,
μέ λίπη ξεχειλίζοντα και σουβλερούς οδόντες,
ένεφανίσθη τό πρωί εις τόν Σαρανικόν
και φυθερόν έσκόρπισε στήν πλάξ μας πανικόν.
'Εν τούτοις άνδρες μερικοί, πρωτοβουλιαν έλαβον.
τό τέρας κατεδίωξαν κι' έν τέλει τό συνέλαβον.
'Αλλ, όμως, ώ τί έκπληξίς! 'Ητο γυνή τό τέρας
(θεόβαιως όχι άσφαλώς άπ' τήν άραιότερα)
κι' όταν τής εξητήθησαν στοιχεία τινά ταυτότητος,
είπεν, έν μέσῳ, φίλοι μου, άπειρου Ιλαρότητος
και πρόσ άπογοήτευσιν παντός τής τέχνης λάτρου,
πως είν'... ήθοποιός γνωστή τοῦ έλαφροῦ θεάτρου..

Χαλκίς

'Η γθεσινή, ώ φίλοι μου, οίκτρα μητροκτονία,
άπειρώς συνεκίνησεν έδω τήν κοινωνία.
'Ενας άνάξιος υιός, τό «τέκνον τό κακόν»,
προσέφερε στήν μάνα του ως... δυναμωτικόν
μέσα σ' ένα ποτήριον
μιά δόσι δηλητήριον
κι' ως είπε, τόν προέτρεψε σ' αυτό ή πενθερά του,
πρός τρισμεγίστην φυσικά κι' άγρίαν συμφορά του!

Κι' έπειτα λένε μερικοί,
ότι δέν είναι ή πενθερά όσο τήν λέν κακή!

Λονδίνον

Πάει και ή Μεσόγειος: θά άποξηρανθή
και ως... οικόπεδα κι' αυτή θά μοσχοπουληθή!
Μηχανικοί περίφημοι θά τήν άποξηράνουνε
και... κάμπο θά τήν κάνουνε!
Θά φιάξουν δρόμους όμορφους, θά βάλουν σιδηρόδρομο
και θά μπορής στήν... Αίγυπτο να πάς μέ... ποδορόδρομο
κι' άν αυτό τό σχέδιο έκτελεσθή τό σπάνιο,
οί 'Αθηναίοι έφεξης
θά κατεβαίνουν στοί... Σουές δια να κάνουν μπάνιο!!!

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

Ανταίος

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

1 Τζόχιλ

ΗΜΕΡΟΜ.

16.8.85

ΑΡΙΘ.

35282

Πρός τόν 'Ελληνικόν Λαόν

"Ελληνες πατριώται! Μετ' ολίγας ή μέρας κλείουν τρία χρόνια από τής ιστορικής εκείνης νυκτός κατά τήν όποίαν ή χώρα κληθείσα να εκλέξη μεταξύ τοῦ γάους τής αναρχίας και τής άποσυνθέσεως άφ' ενός και τής τάξεως τής εθνικής συνοχής και τής κρατικής άνασυγκροτήσεως άφ' έτέρου άπεφάσισεν εις μίαν υπεράτατην συγκέντρωσιν τών ήθικῶν τής δυνάμεων να άποδέψη προς μίαν νέαν ζωήν. 'Υπήρξε πραγματικώς ιστορική ή έσπέρα εκείνη τής 4ης Αύγουστου τοῦ 1936.

"Ολοι οι 'Ελληνες δικαιούμεθα σήμερα να τονίζωμεν τούτο μέ υπερηφάνειαν άφού εύρισκόμεθα πρό τών πελωρίων άποτελεσμάτων τής ιστορικής αυτής μεταβολής ή όποία υπήρξεν ή μεγαλύτερα εξ όσων έγνωρίσεν ή νεώτερα 'Ελλάς.

Πρώτον πολιτικώς. Διότι άπληλευθέρωσε τόν λαόν από τόν κομματικόν κοτζαμπασισμόν ό όποίος δια να νέμεται τήν εξουσίαν εξεματαλλεύτο τόν τόπον εις όρος τής πραγματικής του έλευθερίας, τής εξέλιξεως και τής προκοπής του. Και διότι σήμερα πλέον όλαι αι κοινωνικαι τάξεις τής χώρας άνευ ένδοξάμεσων δημαγωγών εύρίσκουν έν τῷ κράτει τόν φυσικόν των προστάτην και τόν δικαίον ρυθμιστήν των συμφερόντων των.

Δεύτερον οικονομικωινικώς. Διότι ή 4η Αύγουστου μέ τās ιστορικές μεταρρυθμίσεις τής εισήλθεν εις τόν ρυθμόν τής εποχής τής αναδείξεσας δι' έργων και όχι δι' λόγων ότι βαθύ πνεύμα κοινωνικής δικαιοσύνης διέπει βασικώς τήν όλην αυτής πολιτείαν.

Τρίτον ήθικώς. Διότι ή 4η Αύγουστου παρόλοθε μίαν νέαν γενεάν πλείουςαν εις τήν σύγχυσιν και τήν άμφιβολίαν, εύρισκόμενην έν άδυναμία να καθορίση και τούς στοιχειωδέστερους σκοπούς τής ζωής τής, μίαν γενεάν άπογοητευμένην και μελαγχολικήν και τής έδωσε νέον νόημα και νέον σκοπόν ζωής. Ούτω διαπλάσσει η νέα αυτή γενεά τήν όποίαν ό Ι. Μεταξάς εξεσήκωσεν από τὰ καφενεία και τήν μετέφερον εις τόν στίβον τών ήρωιστέων εθνικών πραγματοποιήσεων.

'Από τήν επανάστασιν τής 4ης Αύγουστου όλαι οι 'Ελληνες εξήλθομεν μεταβεβλημένοι. Τήν μεταβολήν αυτήν τήν βλέπομεν καθημερινώς. 'Επανεύρομεν πρώτον τούς έαυτούς μας, σκεπτόμεθα διαφορετικά, συγκινούμεθα από τὰ ιδανικά μας, έχομεν σκοπούς. 'Απεκτήσαμεν τήν έλληνικότητά μας

Τήν άνοιξαν τήν όποίαν σημεσιόμεν ως κράτος και ως άτομα δέν θά ήτο ποτέ δυνατόν να τήν πραγματοποιήσωμεν μέσα εις τρία χρόνια άν ή 4η Αύγουστου τοῦ 'Ιωάννου Μεταξά δέν έφερον εκ των άνω τήν επανάστασιν των συνειδήσεων. Δι' αυτό βλέπομεν παντού άναγέννησιν, παντού αναδιοργάνωσιν, παντού άναπροσαρμογήν, παντού υπεκαίδησιν, παντού δίψαν γνώσεως παντού ένθουσιασμόν και υπεράτατην προσπάθειαν. Αύτή ή ρωμαλέοτης και ή δύναμις τοῦ κινήματος τής 4ης Αύγουστου έδωκε τὰ πτερά τής νίκης που εκελείγη εις θρίαυδον.

Διότι πράγματι θρίαυδον τής 4ης Αύγουστου άποτελοῦν οι τεράστια πραγμα-

Η μεγάλη ημέρα πλησιάζει

Η επέτειος της 4ης Αυγούστου

Παλλαϊκός ο έφτεινός πανηγυρισμός

Ο ΛΑΙ αι προετοιμασίαι διά την επέτειον της 4ης Αυγούστου μαρτυρούν ότι ο έφτεινός έορτασμός της προσλαμβάνει παλλαϊκόν χαρακτήρα. θά υπερβή εις μεγαλοπρέπειαν και ογκώδεις εκδηλώσεις τόν έορτασμόν των προηγούμενων ετών. Αι καταρτισθείσαι μεγάλοι λαϊκοί έπιτροπαι τόσοσ της πρωτεύουσας όσον και των επαρχιών καταβάλλουν κάθε δυνατήν προσπάθειαν διά τόν πανηγυρισμόν της επέτειου εις διαδήλωσιν της άφοσιώσεως και εγγνωσσύνης προς την κυβέρνησιν και ιδίως τόν άρχηγόν της. Η πρωτεύουσα θά πανηγυρίση την ημέραν αυτήν με έλλην την δυνατήν λαμπρότητα χάρις εις την αυθόρμητον συμμετοχην του λαού της, αλλά και χάρις εις τας προσπάθειας της μεγάλης λαϊκής έπιτροπής εις την όποιαν μετέχει όστι εκλεκτόν έχει να παρουσιάση ή Έλλάς εις τά γράμματα, τας τέχνας, τας επιστήμας και την οικονομικήν δραστηριότητα. Πρώτη ένεργεια της έπιτροπής υπήρξε ή προκήρυξις της προς τόν λαόν, ή όποία έπροκάλεσε ζωηράν συγκίνησιν ιδίως εις τά σημεία τά αναφερόμενα εις την κατάρριψιν του κοτσαμπασισμού εις τας κοινωνικάς μεταρρυθμίσεις και εις την όργανωσιν της νεότητος.

Ο ΔΙΑΚΟΣΜΟΣ

Η διακόσμηση των Αθηνών άποτελεί μίαν από τας κυριώτερας προετοιμασίας της λαϊκής έπιτροπής των Αθηνών. Είς τας προσπάθειας της δέον να σημειωθί ότι ή έπιτροπή εύρίσκει πρόθυμον συμβολήν από μέρους όλων των ιδρυμάτων και των επιχειρήσεων. Ούτω έδήλωσαν συμμετοχήν εις τόν διάκοσμον Τράπεζαι, ασφαλιστικάί εταιρείαι, καταστήματα κ.λ.π. Έξαιρετικός προμηθεύεται ότι θά είνε έφέτος ο διάκοσμος των κέντρων της πλατείας του Συντάγματος, Ζαχαράτου, Ζαβορίτου, Άντωνιάδου και του

κέντρου του ξενοδοχείου «Βασιλεύς Γεώργιος». Επίσης τά κέντρα της Όμοιοιάς έδήλωσαν ότι θά διακομηθούν τά καταστήματά των με σμύρτα, εικόνας της Α. Μ. του Βασιλέως και του προέδρου της κυβερνήσεως και με σήματα της 4ης Αυγούστου. Σχετικώς ο σύνδεσμος των ανθοπωλών αποφάσισεν όπως τούς εκ σμύρτων στεφάνους με τούς όποιους θά διακομηθούν όλοι οι έξώσται διατιμήσουν προς δέκα δραχμάς. Επίσης και αι άλλαι

Ο άρχηγός

ναϊκόν Στάδιον αι δοκιμαί διά την έορτήν εις την όποιαν θά παραστούν αντιπροσωπεύει όλων των μερών της Έλλάδος, οι εργάται και ή έθνική νεολαία. Έλήφθησαν από τούδε όλα τά μέτρα διά την παραδειγματικήν τάξιν και την άμεσον προσέλευσιν των κατόχων εισιτηρίων. Ούδέν εισιτήριο θά δοθί πέραν του καθορισμένου αριθμού των θέσεων του Σταδίου. Ο ραδιοφωνικός σταθμός Αθηνών θά μεταδώση χάρις εις τας μεγαφωνικάς εγκαταστάσεις και τας σχετικές συνδέσεις όλας τας λεπτομερείς της έορτής εις την πρωτεύουσαν, τας επαρχίας και τó έξωτερικόν. Υπολόγισται ο αριθμός των ομάδων των διαφόρων επαρχιών αι όποιαί θά προσέλθουν με τας τοπικάς των ένδυμασίας και τά τοπικά των όργανα θά υπερβή τας δύο χιλιάδας.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Τά τηλεγραφήματα εξ όλων των επαρχιών προς τó ύπουργείον του Τύπου και Τουρισμού αναφέρουν ότι έγινοντο πανταχού γενικαί συγκεντρώσεις των έπιτροπών, εν μέσω δέ ζητωκραυγών συνετάγησαν και απέστάλθησαν χαιρετιστήρια τηλεγραφήματα προς τόν πρόεδρον της κυβερνήσεως. Κατά τας αυτάς πληροφορίας έτοιμάζονται ομάδες εκ των επαρχιών να κατέλθουν εις την πρωτεύουσαν διά να συμμετάσχουν εις τόν πανηγυρισμόν έορτασμόν της 4ης Αυγούστου. Υπό των σιδηροδρόμων, επί τη προσέλευσιν της καθόδου εις τας Αθήνας, λαμβάνονται έξαιρετικά μέτρα διά την κίνησιν. Διά την πύκνωσιν των συγκοινωνιών και τας επτάσεις θά γίνη σχετική ανακοίνωσις. Έν γένει καταβάλλεται πάσα συστηματική προσπάθεια όπως ή επέτειος της 4ης Αυγούστου και μεγαλοπρεπώς έορτασθί και ούδεμία σημειωθί άνωμαλία με την συρροήν του πλήθους εις την πρωτεύουσαν.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ

Τό μεγαλοπρεπέστερον σημείον του έορτασμού εις την πρωτεύουσαν θά είναι και έφέτος ή έορτή του Σταδίου. Ηρχίσαν ήδη εις τó Παναθη-

(Συνέχεια εκ της 3ης στήλης Α' σελίδος.)

ροποίησις αι όποιαί συνετελέσθησαν εις όλα τά επίπεδα από της γεωργικής βιομηχανικής και γενικώτερα οικονομικής δημοσιονομικής μας πολιτικής μέχρι της οργανώσεως της έθνικής μας άμύνης και της έξωτερικής μας πολιτικής, και του έργου της κοινωνικής προνοίας, και της εκπαιδευτικής μας μεταρρυθμίσεως, και των δημοσίων έργων, όλον τέλος τόν τε-

ράστιον αναδημιουργικόν έργον του 'Ι. Μεταξύ του όποιου ή λεπτομερής άπαριθμησις δέν είναι δυνατόν να γίνη μέσα εις τά στενά όρια της χαιρετιστηρίου αυτής προκηρύξεως.

Αυτόν τόν θρίαμβον θά έορτάσωμεν μετ' όλίγης ημέρας. Τό νόημα της έορτής πρέπει να τό ίδωμεν εις τó βάθος διότι από εκεί θά άπορρέσθ τó χρέος των πραγματικών πολιτών, των αληθινών Έλλήνων. Ω νεοί Έλληνες πολίται! θά σταθώμεν την ημέραν εκείνην ένώπιον του ιστορικού

αυτού έργου διά να ύννήσωμεν την άπολύτρωσιν μας από τó παρελθόν και να εύχαριστήσωμεν τόν άξιον δημιουργόν του αλλά και να εύχηθώμεν εις τόν Θεόν ύπέρ αυτού πριν ξεκινήσωμεν διά τόν 4ον χρόνον της έθνικής αναδημιουργίας.

- Ζήτω τó 'Εθνος!
  - Ζήτω ή Α. Μ. ο Βασιλεύς!
  - Ζήτω ο έθνικός κυβερνήτης!
  - Ζήτω ή 4η Αυγούστου!
- Η με γά λ η Δ α ι κ ή 'Ε π ι τ ρ ο π ή
Α θ η ν ώ ν — Π ε ι ρ α ι ώ ε

Η χαρτεσινή εϋτυχευμένη

Πρωτότυπο διήγημα Δ. Η. Χρήνοπούλου

ΤΟ κεφάλι του βούιζε σαν καζάνι όταν παράδωσε τά τελευταία χειρόγραφα στον άρχισυντάκτη. Ήταν τό άστυνομικό ρεπορτάζ της βραδυάς, τό ίδιο τό καθημερινό, τό άτελείωτο μαγυροπήγαδο. Πότε μιά σύγκρουσις άυτόκινητων, πότε ένα καρροδρομικόν, ή σύλληψις ενός κακοποιού ή ενός έκείαστη, τό συνηθισμένο έρωτικό δράμα, ή συμπλοκή «εξ άσημάντων άφορμών» και άλλα παρόμοια.

Κάθε βράδυ τό ίδιο βιολί. Επίσκεψις στην Διεύθυνση, στην Άσφάλεια, στην Εισαγγελία, τηλέφωνο στα Τμήματα, στην Άνωτέρα Διοίκηση Χωροφυλακής κι' ύστερα στρώσιμο στο κουτσό, τό έλεεινό τραπέζι του δημοσιογραφικού γραφείου για να γραφθί τό ρεπορτάζ της ημέρας.

Στην αρχή, αυτή ή ύπόθεσις ήταν ένδιαφέρουσα. Είχε κάποιο παλμό, κάποια ζωή. Είχε τό άπρόοπτο μέσα της, είχε την άγωνία τη λαχτάρα και τό άπρόσδοκητο. Και καθώς ο Άντρέας ήταν άνθρωπος αίσθηματικός, άνθρωπος που συμπονούσε και νοιαζόταν για τά βάσανα των άλλων, ή δουλειά αυτή έπαιρνε τις διαστάσεις ενός μεγάλου δράματος που μιλούσε βαθειά στην ψυχή του. Με τί χαρά ο Άντρέας, στην αρχή του δημοσιογραφικού του σταδίου, έπαιρνε μιά σημαντική είδηση! Πώς χαίροταν όταν τό τηλέφωνό του έφαιρνε μιά καινούργια άποκάλυψη πάνω σ' ένα όποιοδήποτε γεγονός και, ύστερα, πόσο καμάρωνε τό τιτλοφόρο στη φρεσκοτυπωμένη έφημερίδα! Τό διάβαζε, τό ξαναδιάβαζε, τό κύτταζε, τό θαύμαζε κι' έμενε ικανοποιημένος με τόν έαυτό του και με την δουλειά του.

Ύστερ' από καιρό όμως όλα αυτά είχαν αρχίσει να χάνουν τη σημασία τους. Τό δημοσιογραφικό έπάγγελμα είναι τελείως άχάριστο για εκείνους που τό άσκοδύν. Σε σκοτώνει στην κούραση, σε τσακίζει, συντρίβει άρμούς και ψυχές για να μην άποδώση τίποτα. Ένας ψωρομισθός εκεί που περνά άπ' όλες τις επιδράσεις της κυκλοφορίας. Σήμερα τό φύλλο πάει καλά, τό ίδιο κι' ο μισθός. Τόν παίρνουν στην δεκαμερία, σωστόν, ολάκερο. Αρχίζει να πέ-

φτη τό δελτίο της κυκλοφορίας; Ο πρώτος άντίκτυπος φανερώνεται στους μισθούς των συντακτών. Φαντάσου τώρα τί γίνεται αν πέσης σε καμμιά φτωχεία έφημερίδα που φωτοζωεί.

Έτσι κι' ο Άντρέας. Άπ' την αρχή της δημοσιογραφικής του καριέρας δέν μπόρεσε να βρῆ δουλειά σε μιά έφημερίδα της προκοπής. Διαρκώς εργαζόταν σε άσημαντες, σχεδόν λαθρόδιες, έφημερίδες που άγγιζαν τά τελευταία επίπεδα της κυκλοφορίας. Ο μισθός ήταν άθλιος, οι καθυστερήσεις ύπόθεσις τακτική κι' ή κακομοίρα βασιλευε παντα.

Ωστόσο, φιλότιμο παιδί ο άστυνομικός μας συντάκτης δούλευε με την καρδιά του. Θάβλεγε μάλιστα πώς δέν ένδιαφερόταν για τόν παρ'άδουλεν για την ίδια την δουλειά, για την έπιτυχία μιάς καινούργιας είδησεως, ενός έπίκαιρου ρεπορτάζ.

Κι' έλεγε κάποτε, χαμογελώντας πικρά, καθώς έψαχνε τις άδειες τσεπες του:

— Η τέχνη για την τέχνη!

Και τώρα πια όλα αυτά είχαν τελειώσει, είχαν σταματήσει, είχαν πεταχί μακριά. Ύστερα από όχτώ χρόνια μιζέριες, όταν οι ρυτίδες άρχισαν ν' αύλακώνουν τό πρόσωπο, δέν υπήρχε πια ούτε φιλοδοξία, ούτε όνειρο, ούτε... «—τέχνη για την τέχνη». Ο Άντρέας δούλευε για την δεκαμερία κι' όταν δέν την έπαιρνε σκυλιάζε, γκρίνιαζε, τσακωνόταν με τόν διαχειριστή.

Όλα τριγύρω τάβλεπε μαύρα, τάβλεπε σκοτεινά. Εκεί που πριν άντίκριζε έναν ούρανό καταγάλανο, μιά θάλασσα έλπίδων, δέν έβλεπε παρά μιά μολυβένια συντροφιά που κρατούσε την ψυχή σ' έναν ώκεανό που σ' άφρισμένα κύματά του έ-

πλεαν τά συντρίματα των χαμένων όνείρων.

Όμως ήρθε στιγμή που τά ξεχάσε αυτά. Ήταν τότε, τότε που γνώρισε την Τζούλια, ένα χαριτωμένο κι' εύχάριστο κορίτσι. Ο Άντρέας που ή καρδιά του, μ' όλη της τής αίσθηματικότητα, ήταν κλειστή σε κάτι τέτοια, συγκινήθηκε με την γνωριμία της. Ένοιωσε κάποιον ιδιαίτερο παλμό, μιά τρυφερή συγκίνηση, μιά χαρά και μιά τρεμούλα.

Ήταν ο έρωτας! Αυτός ο έρωτας που τόσες φορές τόν παρουσίασε υπό την χειρότερη μορφή του μέσα στα διάφορα ρεπορτάζ, έρχόταν να τόν άγκαλιάση, να τόν αίχμαλωτίση, να τόν ξελογιάση στο πρόσωπο ενός μικρού πειρασμού.

Έτσι λοιπόν την αγάπησε τη Τζούλια, χάρισε σ' αυτήν όλη της την καρδιά, και περιμένε κοντά της την εύτυχία, που, όμως, ποτέ δέν έρχόταν. Γιατί, ένψ ο Άντρέας ήταν, παρά τό έπάγγελμά του ένας όνειροπόλος τύπος, ή Τζούλια ήταν διαφορετικός άνθρωπος. Έλαφρόμυαλη, ναζικάρα, πεταχτή κι' εύκολη, έλκύστηκε στην αρχή άπ' την ευγένεια και την καλωσύνη του δημοσιογράφου. Ήταν όμως γυναίκα σύγχρονη, κοπέλλα του 1939, άνθρωπος που βλέπει την έποχή κάτω άπ' τις άδυσώπητες ύλικές ανάγκες. Όταν διαπίστωσε πως ο Άντρέας βρισκόταν πάντα με «δυο δεκάρες», τότε άρχισε να άραιώνει τις συναντήσεις.

Είναι αλήθεια πως αυτός την κυνηγούσε, προσπάθησε να μάθῃ τί είχε, αγωνίστηκε να κρατήση τόν έρωτα που έφευγε, αλλά δέν κατάφερε τίποτα.

Ένα βράδυ, κάτω άπ' τό άρρωστο φώς μιάς γωνιάς, ή Τζούλια του τό είπε καθαρά:

— Δέν σ' αγαπά!

— Δέ μ' αγαπάς;...

—Ναί! Στο ξαναλέω. Δεν σ' αγαπώ!...
 Έσκυψε το κεφάλι, και με τὰ μάτια βουρκωμένα, τόλμησε μίαν έρωτηση:
 —Και δσα μουλεγεσ;
 'Η άλλη χαμογέλασε:
 —'Οσα σούλεγα!... Τί σημασία έχουν!... Νόμιζα πώς σ' αγαπούσα, ένθ τώρα είδα καλλίτερα μέσα στην καρδιά μου..

—□□—

Αυτό ήταν ή «χαριστική βολή» στην φτωχική και μελαγχολική ζωή του 'Αντρέα. Γιατί ή Τζούλια ήταν, μ' όλα της τὰ ελαττώματα, ένας ήλιος στη μελαγχολική ζωή του δημοσιογράφου. Κι' όπως όταν ο ήλιος σβύνει, χάνεται κι' ή ζωή, έτσι κι' ο 'Αντρέας βρέθηκε σαν χαμένος μέσα στην έρωτική του άτυχία.

Σ' αυτό προστέθηκε κι' ή οικονομική κακομοιριά που έγινε πιά κανόνας στη ζωή του. Μά τώρα τὰ πράγματα έπαιρναν την τραγική τους θέση. 'Η πενία ή στέρησης, ή άπενταρία, χτύπησε την πόρτα του μαζί με την άτυχία. Πουθενά καινούργια δουλειά πουθενά καμιά έλπίδα.

'Ολες αυτές οι σκέψεις τον έφεραν στο σημείο εκείνο που είναι τὸ κρίσιμο για κάθε άνθρωπο. Είθε την ζωή του άποτυχημένη. Είθε τον έαυτό του χαμένο, έναν άσημαντο μέσα στο πλήθος των άσημάντων. Είθε μιά άθλια ζωή χωρίς σκοπό, χωρίς ένδιαφέρον, χωρίς μέλλον.

Και πήρε τη μεγάλη απόφαση:
 —Τέτοια ζωή να λείπη!

—Ναί. Θα έπαιρνε τὸ τράμ, θα κατέβαινε στο Φάληρο, θα πήγαινε στην εξέδρα και άπ' εκεί, μέσα στην σιωπή της νύχτας, θ' άποχαιρετούσε τὸν κόσμο. Αυτό ήταν πιά ή απόφασή του, τὸ καταστάλαγμα τῶσαν και τῶσαν σκέψεων, ή όριστική αυτοκαταδίκη.

—□□—

Και τώρα, πάνω στην μοιραία εξέδρα έκανε τὰ τελευταία βήματα. 'Ο νοῦς του γύριζε στα παιδικά του χρόνια, στη μαννοῦλα του που πέθανε στο χωριό, στον πατέρα που δεν γνώρισε ποτέ, γιατί γεννήθηκε όρφανός, στην άθλια ζωή του χωριού, στην αναζήτηση τύχης στην 'Αθήνα, την δημοσιογραφία, τις πρώτες επιτυχίες, την Διεύθυνση της 'Αστυνομίας, τὰ Τμήματα, την Εισαγγελία και την επιτυχία των μεγάλων ειδήσεων. 'Υστερα ξανάβλεπε την Τζούλια, θυμόταν την αρχή της γνωριμίας και κατέληγε στο τελευταίο βράδυ, τὸ βράδυ του χωρισμού.
 Τώρα πιά έκανε μερικά βήματα για να φθάση στο κιγκλίδωμα. 'Η γέφυρα ήταν έρημη και γι' αυτό

προχωρούσε ελεύθερα, προφυλαγμένος άπ' τὸ νυχτερινό σκοτάδι. 'Ολα πιά είχαν τελειώσει. Αὐτά-τὰ φῶτα που τρεμόπαιζαν άπέναντι στην Καστέλλα, ή κάτω στο Παλιό Φάληρο, ήταν τὰ τελευταία φῶτα που έβλεπε στη ζωή του.

Ξαφνικά σκόταψε σὲ κάτι. Έσκυψε και είδε κάτι ροῦχα. Ένα σακκάκι, ένα γυναικείο έπανωφόρι, μιά τσάντα. 'Ανήσυχος κύτταξε τριγύρω, αλλά δεν είδε κανέναν. Τότε άνοιξε την τσάντα κι' έβγαλε έναν χονδρό φάκελλο. Αὐθόρμητα, χρησιμοποίησε τὸν άναπτῆρα του και διάβασε τὸ έπανάγραμμα: «Για την 'Αστυνομία», Δίπλα ήταν άλλος φάκελλος με την έπιγραφή: «Για τις έφημερίδες».

Νευρικά άνοιξε τὸν δεύτερο φάκελλο. 'Υπήρχαν μέσα οι φωτογραφίες ενός ζευγαριού κι' ένα γράμμα με την έπιγραφή: «Γιατί αυτοκτονούμε».

Αὐτὸ ήταν! 'Ο 'Αντρέας ξέχασε τί ήρθε να κάνει εκεί, λησμόνησε τὰ πάντα. 'Αρπαξε τὸν φάκελλο, πήρε τις φωτογραφίες κι' έβγαλε μιά τρεχάλα για τὸν σιδηροδρομικό σταθμό. Κρατούσε μιά δημοσιογραφική επιτυχία κι' έτρεχε κατ' εὐθείαν στο άθλιο δημοσιογραφικό του γραφείο..

ΔΗΜ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΛΛΙΟ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΣΤΟ ΧΕΡΙ...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Σου υπόσχομαι να σου πάρω ένα βροχιόλι, αν κερδίσω άπόψε στα χαρτιά.
ΕΚΕΙΝΗ.— Δεν μου παίρνεις καλύτερα, ένα δαχτυλίδι, με τὰ λεφτά που θα χάσης;

“Έξυπνα 50%”

ΣΥΣΤΑΤΙΚΟ

Στὸ κατάστημα ύποδημάτων!
 'Η πωλήτρια: Να πάρετε αυτά τὰ παπούτσια, κυρία μου. Σὰς τὰ συνιστώ ιδιαιτέρως. Έχει πάρει και μιά άλλη κυρία πρό καιρού και τόσο εύχαριστήθηκε που έρχεται κάθε βδομάδα και παίρνει ένα ζευγάρι!

ΜΙΑ ΛΥΣΙΣ

Στὸ δωμάτιο όπου μένουν οι δύο φοιτητάι:
 'Ο ένας φοιτητής: Έχεις καμιά φωτογραφία σου, Κώστα;
 'Ο άλλος φοιτητής: Ναί, γιατί;
 'Ο ένας: Δεν την βγάζεις, άδελφέ, να την κυττάξω, παρὰ στέκεις τόση ώρα στον καθρέφτη και δεν μ' αφήνεις να ξυρισθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ ΗΞΕΡΕ..

—Καθήμε Τάκη, τάκανες θάλασσα πρό όλίγου, όταν εκείνος ο κύριος μου μίλησε για τὸν Ραφαήλ. Δεν ήταν κρασί, αλλά τυρί!..

ΠΩΣ!

'Η κυρία (στη νέα υπηρέτρια): Και ξέρεις καλά τὴ δουλειά σου, κοπέλλά μου;
 'Η υπηρέτρια: Πῶς! Έχω πάρει 28 πιστοποιητικά μέσα σὲ τρία χρόνια!

ΣΩΘΗΚΑ!

Τὸ αυτοκίνητο πέφτει σ' ένα γκρεμό.
 'Εκείνη: Θεέ μου, πέφτουμε!..
 'Εκείνος: Μην άνησυχῆς. Τὸ αυτοκίνητο είναι έφωδιασμένο με προφυλακτήρας!

ΕΝΑΣ ΑΠΑΙΤΗΤΙΚΟΣ

Στὸν μικρό σιδηροδρομικό σταθμό:
 Ένας ταξιδιώτης (δυσυνασχετῶν για την καθυστέρηση του τραίνου): Μά επί τέλους, κ. Λουθουδὸν τὸ δρομολόγιο;
 'Ο σταθμάρχης: 'Ακολουθούνε τις γραμμές, κυρία, κι' αυτό είναι ήδη άρκετόν.

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΠΑΙΔΙ

'Η μαμά (που παίζει στο πιάνο διάφορα κομμάτια): Και τώρα, Τοτούλη, έπαιξα τὸ μπαμπά και της γιαγιάς, τί κομμάτι θα προτιμούσες έσύ;
 'Ο Τοτούλης: Ένα κομμάτι σοκολάτα.

‘Η πρώτη του «ύπόδεις»

‘Αθηναϊκό εύθυμογράφημα τὸυ κ. Παν. Παπαδοῦκα

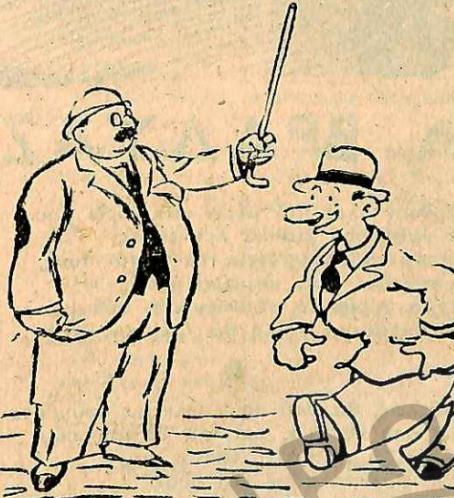
ΥΠΑΡΧΟΥΝ τόσο πολλοί δικηγόροι στην εποχή μας, ώστε ένας δικηγόρος ακόμα χωρίς δουλειά δεν είναι κάτι τὸ άπίθανο. Κι' αυτός ο δικηγόρος ήταν ο κ. Νέρων Νομικίδης. Ένας χρόνος τώρα πολύ είχε άνοιξε τὸ δικηγορικό του γραφείο και όμως καμιά ύπόθεση δεν του είχε παρουσιασθή ακόμη. Και βιαζόταν τόσο ο καθήμενος να βρῆ μιά ευκαιρία να δείξει τὸ δικηγορικό του ταλέντο. Είχε μεγάλη πεποίθηση στην έξυπνάδα του, στη ρητορική του δεινότητα και στην κατασοῦνη του και ήταν βέβαιος ότι ο πρώτος πελάτης που θα του έπεφτε στο χέρι, θα κέρδιζε την ύπόθεσή του. 'Αλλά δεν τούπεφτε. Και ο καθήμενος ο πατέρας του, ο κ. 'Ισιδωρος Νομικίδης στενοχωριόταν πολύ που έβλεπε τὸ γιού του δικηγόρο χωρίς ύποθέσεις και άκόμη περισσότερο που ήταν ύποχρεωμένος να τὸν συντηρῆ και να πληρῶνῆ τὸ νοίκι του γραφείου του και τ' άλλα έξοδα.

Χρημα έφταιγε τὸ θῦμα. 'Ο κ. Νέρων πλησίασε και είπε στο σωφέρ:
 —Δικηγόρος!

'Ο σωφέρ τὸν είδε σαν μιά σανίδα σωτηρίας εκείνη τη στιγμή.
 —Σὰς παρακαλῶ, αναλάβετε την υπεράσπισή μου!

—Πολύ εύχαριστῶς, είπε ο Νέρων. 'Εμπιστευθήτε σὲ μένα και μὴ σὰς νοιάζῃ!

Και από μέσα του είπε:
 —Δόξα σοι ο Θεός! Επί τέλους, αρχίζω τὸ στάδιό μου! Και πρέπει να κάνω ότι μπορῶ για να τὸν ἀπαλλάξω από κάθε συνέπεια.

Σήκωσε την μαγκούρα του και τὸν χτύπησε!..

Κι' αναλαβε αὐτή την ύπόθεση μ' ένθουσιασμό, με κέφι και με πεποίθηση.

Πηγαίνοντας τὸ μεσημέρι στο σπίτι για ν' άναγγείλῃ τὸ εύχαριστο γεγονός στον πατέρα του και να του ζητήση την εὐχή του, έμαθε ένα δυσάρεστο νέο:
 —Τὸν μπαμπά σας τὸν παρέσυρε ένα αυτοκίνητο..

'Ετρεξε στην κλινική που τὸν είχαν μεταφέρει. Ναί. 'Εκείνο τὸ πρωί, καθώς περπατούσε στην οδὸν Πανεπιστημίου ο γέρος, ένας άπρόσεχτος σωφέρ διήύθυνε τὸ αυτοκίνητο καταπάνω του. Και ήταν ακριβῶς ο σωφέρ που την υπεράσπισή του είχε αναλάβει ο Νέρων.

—Φτοῦ να πάρῃ ο διάβολος, είπε. 'Ο γέρος τὸν εκύτταξε με άυστηρό βλέμμα:
 —Δεν πιστεύω να δεχθῆς την υπεράσπισή σου! φώναξε μόλις έμαθε την εύχαριστη είδηση.

—Τώρα, μπαμπά, είναι άργά. Κι' επί τέλους, έδω πρόκειται για ζήτημα καθαρά επαγγελματικό. Δεν έχω τὸ δικαίωμα ν' άρνηθῶ.

Σὲ λίγον καιρὸ έγινε ή δίκη. 'Ο γέρος ζητούσε πενήντα χιλιάδες άποζημίωση. 'Οταν ήρθε όμως ή σειρά του κ. Νέρωνος να μιλήση, έβαλε σ' ενέργεια όλη του τη δικηγορική Ικανότητα. Συγκίνησε τὸ δικαστήριο. 'Ηταν φανερό — είπε — πὸς ο σωφέρ ήταν έντελῶς άνεύθυνος. Τὸ θῦμα έπήγε κι' έπεσε κατ' εὐθείαν άπάνω στ' αυτοκίνητο. Προφανῶς, ή ήθελε ν' αυτοκτονήση, ή τώκανε έπιτηδες για να εισπράξῃ την άποζημίωση, πράγμα που συνήθιζον πολλοί άνθρωποι στα χρόνια μας. Και φυσικά δεν ήταν καθόλου δίκαιο να πληρῶση αὐτὸς ο τίμιος επαγγελματίας για ένα άδίκημα που δεν είχε διαπράξει. 'Αλλοίμονο, αν δικαιωνάται οι άνθρωποι που πέφτουν έπιτηδες άπάνω στ' αυτοκίνητα μ' άνήθικους κερδοσκοπικούς ύπολογισμούς.

—□□—

Τὸ δικαστήριο παραδέχθηκε πὸς αὐτὴ ήταν ή όρθή άποψη. 'Αθῶσε τὸ σωφέρ, άπέρριψε την αίτηση άποζημιώσεως και κατεδίκασε τὸ θῦμα να πληρῶση τὰ δικηγορικά έξοδα.

'Ο Νέρων ήταν κατενθουσιασμένος που εκέρδισε την πρώτη του ύπόθεση. 'Ο σωφέρ τὸν εύχαριστῶσε θερμότατα. Κι' έπειτα ο δικηγόρος τράβηξε πρὸς τὸ μέρος του πατέρα του:

—Μπαμπά, είπε, ήρθα να με συγχαρῆς. Είδες τί γιού δικηγόρο έχεις;..

—Ναί, παιδί μου, είπε ο γέρος. Πάρε τὰ συγχαρητήριά μου.

Σήκωσε τη μαγκούρα στην όποιαν στηριζόταν και την κατάφερε στο κεφάλι του γιου του.

—Νά σε μάθω εγώ, του είπε, να λῆς ότι έπεσα έπιτηδες.

—□□—

'Ο γιός κατάλαβε ότι δεν είχε να έλπίζῃ τίποτα πιά από τὸν πατέρα του. Και γι' αυτό, μετά τη μαγκουριά, υπέβαλε μήνυση κατὰ του πατέρα του επί άδικῆς έπιθέσεως.

'Η δουλειά του πιά είχε μπῆ σε καλὸ δρόμο..

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΛΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στην Αγγλία έξεδόθη το περιεργότερον λεξικό του κόσμου, το λεξικό των χρωμάτων.

Έως τώρα, ο πελάτης του εμπορικού καταστήματος, δέν μπορούσε πάντοτε να δώσει στον υπάλληλο να καταλάβη, τι είδους χρωματισμό ήθελε ναχρησθήσεται, πού έπρόκειτο να αγοράσῃ. Η δυσκολία αυτή έγινε πολύ μεγαλύτερη τον τελευταίον αυτόν καιρόν με τους άπειρους νέους χρωματισμούς πού έχει επινόησει η βιομηχανία υφασμάτων.

Χάρη στο λεξικόν, όλοι τώρα θα κάνουν εύκολα την δουλειά τους.

Το λεξικό περιλαμβάνει εκατόσια χρώματα μαζί με τις αποχρώσεις τους. Το κάθε χρώμα έχει και από έναν αριθμό, γάρ οι στον όποιο ο ενδιαφερόμενος θα βρεί σκη άμέσως αυτό πού θέλει.

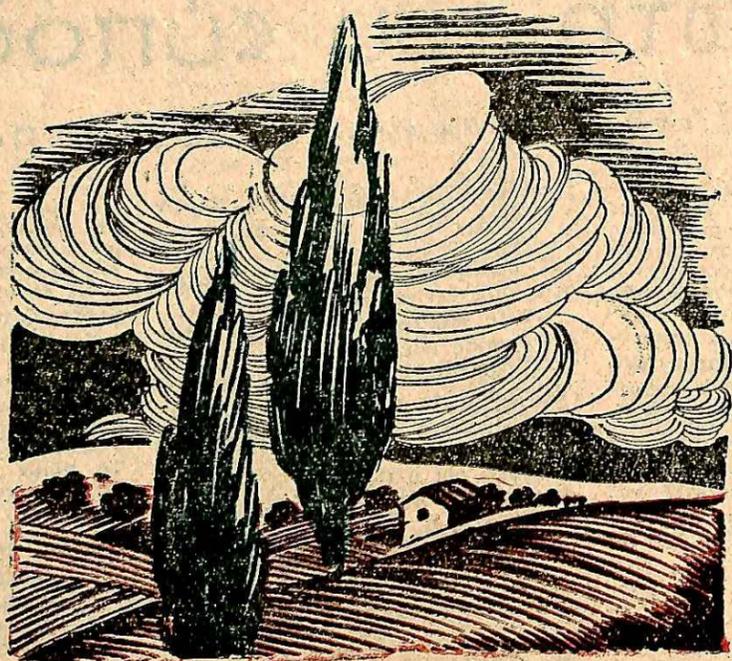
Ο βασιλεύς Γουσταύος της Σουηδίας, ασχολείται τώρα με ένα νέο... σπό, το κέντημα. Τελευταίως έξετέθη στην Στοκχόλμη ένα έργον των γυναικών του πού εκάθη από τους ειδικούς και μή, ως άριστούς γγμα.

Ένας Δανός μηχανικός ανέκαλυψε το μικρότερο ραδιόφωνον του κόσμου. Έχει όκτώ ίντσες πλάτος, έξι ίντσες μήκος και μία ίντσα ύψος.

Μπορεί να χωρέσει σε μία τσέπη ή τσάντα και μπορεί να πάρη τους περισσότερους ευρωπαϊκούς σαδιαφωνικούς σταθμούς.

Ένα άλλοι στο Υορκσάιρ πάσχη από... κλεπτομανία.

Μεταξύ των άλλων αντικειμένων πού έχει κλέψει το άλλοι αυτό πής με τέχνη από ένα πάγκο της αγοράς περί τή υιά όκτα φάσια γωούς να γίνη από κανέναν ανειληπτό, και τὰ έφαγε με την μεγαλύτερη ικανοποίηση.

ΘΑ ΒΡΑΔΥΑΖΗ

Θάρθουν όλες μιά μέρα και γύρω μου θα καθήσουν βαθεία λυπημένες. Φοβισμένα σπουργίτια τα μάτια τους, θα πετούνε στην κάμαρα μέσα. Ώχρά χέρια θα σβύνουν στο σύθαμπο και θανάσιμα χείλη θα τρέμουν.

«Αδελφέ, θα μου πουν, δέντρα φεύγουνε μέσ' στη θύελλα, και πιά δέ μπορούμε, δέν όρίζουμε πιά το ταξίδι μας. Ένα θάνατο πάρε και δόσε. Έμεις, κύττα, στα πόδια σου αφίνουμε, συναγμένο από χρόνια, το δάκρυ.

Γά χρυσά ποναι τώρα φθινόπωρα, πού τα θεία καλοκαίρια στα δάση; Πού οι νύχτες με τον άπειρον, έναστρο ούρανό, τα τραγούδια στο κύμα; Όταν πίσω και πέρα μακραίνανε, πού να έπηγαν χωριά, πολιτείες;

Οι θεοί μας γελάσαν, κι' οι άνθρωποι, κι ήρθαμε όλες άπόψε κοντά σου, γιατί πιά την έλπίδα δέν άξιζε το σκληρό μας, άθέβαιο ταξίδι. Σά φιλί, σαν εκείνα πού αλλάζαμε, ένα θάνατο πάρε και δόσε.

Θά τελειώσουν. Κι' επάνω μου γέρνοντας, θ' άπομεινουν βουδές, μροφόρες. Όλοένα στην ήσυχη κάμαρα θα βραδυάζη, και μήτη θα βλέπω τὰ μεγάλα σαν έκπληκτα μάτια τους πού γεμίζανε φως τη ζωή μου...

Κώστας Καρυωτόκης

ΠΟΙΚΙΛΑ

Έέρουμε όλοι την μαγκιέττα το λεπτό εκείνο ξυλαράκι με το όποιο οι μαεστοί διευθύνουν τας όρχηστρας των.

Έέρετε από πότε χρονολογείται και ποιος το έφευρε; Το χρησιμοποιήσε πρώτος ο μεγάλος μουσουργός Λουδβίκος Βίκου 14ου.

Με την διαφορά ότι η μαγκιέττα του Λουδβίκου δέν ήταν διόλου αυτή πού είναι σήμερα, αλλά ένα μακρύ μαστούδι το όποιο ο άρχιμουσικός χτυπούσε στο πάτωμα για να δώσει τον χρόνο στους μουσικούς του.

Η μικρή μαγκιέττα χρησιμοποιήθηκε πολύ αργότερα από τον μεγάλο επίσης Στράους και ήταν διαφορετική στην κατασκευή της για τον κάθε κάτοχό της.

Η μαγκιέττα αυτή φημι πού Μέγερμπερ ήταν από άσημι και έλεφαντόδοντο, και η μαγκιέττα του Μότσαρτ από χρυσό και έβονο.

Τά καμπαρέ, όπου περνάει τις νύχτες του άπειρος άνδρικός κόσμος, πρὸς μεγάλην άπελαιάν των συζύγων πού μένουν σπίτι δέν είναι μοντέρνα έφευρεσις. Τά ηξεραν άν άν και οι άρχαίοι αλλά τουλάχιστον, οι παλαιότεροι μας.

Πράγματι, το πρώτο καμπαρέ έλειτούργησε στα 1878 στο Παρίσι. Από τότε έγιναν πολύ πής μύδας και πάνε να κατακυριεύσουν τον κόσμο.

Ένας Άγγλος λογιος στη Παλαιστίνη έστοιχημάτισε μ' έναν συνάδελφό του να πη 40 μπουτίλλες υβρού, και κατόπιν να υπορέση να χορέψη ένα βάλς με οποιαδήποτε γυναίκα πού καμπαρέ.

Πράγματι ήπιε την ποσότητα της υβρούς πού έστοιχημάτισε και κατόπιν χορέψη το βάλς με σοβαρότητα δικαστού.

Το αίνωμα του δικαστηρίου Σοβαρή κουβέντα

Του Κ. Δ. ΨΑΘΑ

-Ε ΛΑ έδώ έσύ.
— 'Ηλθα κ. πρόεδρε.
— Τί έχεις με τον άλλον;
— Φίλοι κ. πρόεδρε.
— Γι' αυτό άρπαχτήκατε;
— Όχι.
— Άλλά;
— Ένεκα ο πόλεμος των νεύρων.
— Τί έκανε λέει;
— Άκου να δής.
— Σύντομα.
— Έκαθήματα εντός της ταβέρνας, όπου άνοίγει κουβέντα περί διεθνής πολι-

— Ένεκα ο πόλεμος των νεύρων κ. πρόεδρε.

τικής ο Στραπάτος. Αρχίζει λοιπόν τὰ μιν και τὰ δέν. Δηλαδή έφ' όσον και ο πόλεμος θα γίνη, να γίνη τελοσπάντων, και αν δέν γίνη να μη γίνη τελοσπάντων! Μπαίνει στη μέση ο Μαγκούφης και λέει. Μπαρδόν, Έγώ αν ήμανε Χίτλερ θα πάγαίνα στον κ. Τσάμπερλαιν και θα τουλέγα. Τόχα άδερφέ μου. Τός και τός μου χρειάζεται. Τά δίνεις; Έν τάξει. Δέν τά δίνεις; Τό βροντάω. Και αν ήμουν Τσάμπερλαιν θα πάγαίνα στον κ. Χίτλερ και θα τουλέγα. Τόχα το άδερφέ μου τί θές; Πήρες Αύστρια, πήρες Τσεχοσλοβακία, πήρες ότι σου γουστάριζε. Ός έδώ εν τάξει. Το όποιον θές κι' άλλα; Θα σε βαρέσω. Δέν θές; Κάτσε να τὰ κοκοπαήσουμε. Όπου, λοιπόν, μπαίνει στη μέση ο Στραπάτος και λέει: Άντε ρέ πόλεμος δέν γίνεται. Έφρόσον και η Άγγλία δέν τον θέλει και έφρόσον η Γαλλία κάνει το κορόιδο η Γερμανία γιατί να τον έχεις; Αύτο παναπή πόλεμος των νεύρων.

— Είπες, έσύ.
— Έγώ μάλιστα.
— Λοιπόν.
— Μου λέει ο κύριος Μαγκούφης πώς ρέ κορς. Γιατί ρέ; του λέω έγώ. Τί παναπή ρέ πόλεμος των νεύρων, λέει εκείνος. Πόλεμος των νεύρων, λέω έγώ, πα-

ναπή είσαι μάπα; Μπαίνει στη μέση ο Στραπάτος και λέει μπαρδόν κύριε Στράτο παραφέρεσαι.

— Ποιός είναι ο Στράτος;
— Έγώ.
— Προχώρει.
— Προχώρω. Γιατί ρέ κύριε παραφέρομαι; λέω γώ. Διότι τον είπες μάπα, λέει εκείνος. Είναι, λέω γώ! Καθ' ότι έφρόσον και έδιάβαζε στις εφημερίδες δέν θάλεγε πώς είμαι κρύος και τὰ παρόμοια. Άλλά είναι τούδλο και δέν ξέρει γράμματα.
— Σύντομα.
— Δέν γίνεται.
— Γιατί;
— Γιατί όσπου να φτάσω στον καυγά έγιναν πολλά.

Πολλά ακολουθήσαν όσπου να φτάσουν τον καυγά. Ο άξιότιμος κ. Στράτος, μαυιώδης και φανατικός αναγνώστης των εφημερίδων έγνωρίζε θαυμάσια τὰ άπόκρυφα και τὰ μυστήρια της διεθνούς πολιτικής και έπέμενε παρά τις αποδοκιμασιές να εξηγήση στην παρέα τί είναι ο πόλεμος των νεύρων
— Πάψε ρέ!
— Δέν θ' άκούσης;
— Δές σαχλαμάρες!
— Έγώ θρέ;
— Για λέγε, το λοιπόν.
— Μπαρδόν. Ο πόλεμος των νεύρων δέν είναι κανά μυστήριο. Το όποιον, δηλαδή, πές πώς ο Στραπάτος είναι η Άγγλία, ο Μαγκούφης είναι η Γαλλία και έγώ ο κ. Στράτος είμαι η Γερμανία. Μπαρδόν. Καθόμαστε το λοιπον και πίνουμε. Σηκώνεσαι, έσύ κυρία Άγγλία και μου λές κύριε Στραπάτος κανά πέρα. Μπαίνει μέσα ο κ. Μαγκούφης και λέει στραβομάρα. Όπου, λοιπόν, έγώ, η Γερμανία, παίρνω φωτιά κι' άμέσως τραβάω το ζουναρι και λέω θα σάς κανονίσω. Το λοιπόν, βουτάω απ' το τραπέζι ένα μεζέ. Μου λές έσύ κύριε Στραπάτος πίσω, κι' αν ξαναπαρής θ' άρπαχτούμε. Καλώς, λέω γώ, και κάνω την κορόιδα. Όπου έσύ κι' ο κ. Μαγκούφης περιμένετε εκεί.

Όπου περιμένετε και περιμένετε, βαρυσάστε, λέτε όσον αυτόν δέν ξαναπαίρνε. Όπου βουτάω άλλο μεζέ έγώ. Πάλι επάνω έσύ και ο Στραπάτος. Αν ξαναπαρής κύριε Στράτο θα σου το κόψω με το χέρι. Μ' έννοσιτε; Τώρα, λοιπόν, άς πούμε πώς αυτή η γαρδούμπα είναι το Νάνταϊκ! Έν τάξει, το λοιπόν έσεις κυτάτε τη παλαυίδα και λέτε άμα ξαναβάλης χέρι Στράτο θα σε βαρέσωμε! Το λοιπόν, έγώ περιμένω. Μιά κάνω την κορόιδα, μία κάνω να χυμίζω, μία μαζεύω την πασά μου, μία κάνω πώς κυτάω το πιστόλι, μία στρίβω το μουστάκι μ' έννοσιτε; Έσεις το λοιπόν περιμένετε και περιμένετε. Αυτό παναπή πόλεμος των νεύρων.

— Μπαρδόν, ο πόλεμος των νεύρων δέν είναι κανένα μυστήριο, κατεδίκασε σε μικρό πρόστιμον τους επτεθέντας. Ένώ ο κ. Στράτος έστρίβε ένθουσιασμένος το μουστάκι.
— Έτσι για να μάθετε γράμματα ρέ!..

Την έμβριθη αυτήν εξήγησιν έδέχθη η παρέα με ζωηρές αποδοκιμασιές και ιλαρότητα:

— Άντε ρέ!
— Κρύει!
— Σαχλαμάρα!
— Τον Τσάμπερλαιν παρασταίνεις δηλαδή;

Ο κ. Στράτος θιγείς βαθύτατα προσεπάθησε να δώσει τόπο της όργης πίνοντας λίγη γαρδούμπα. Άλλά εκεί επάνω επινάχθησαν επάνω οι άλλοι κάνοντας πλήρη σύγχυσιν μεταξύ παραδείγματος και πραγματικότητας:

— Άς το Ντάσις κάτω!
— Πάψε ρέ.
— Άκούς;
— Τί πάτατε ρέ;
— Άς την παλαυίδα κάτω!
— Γιατί;
— Γιατί με τὰ λιμά πας να μές πάρης το Ντάσις! Αυτό δέν παναπή πόλεμος των νεύρων; Έ, λοιπόν, δέν μασσάς!

Και επειδή ο κ. Στράτος τώρριζε σε άσπεία και κατάνη την γαρδούμπα του επετέθησαν και τον κάνουν λυώμα. Άκούσα την ιστορία ο πραισατοδίκης και

— Μπαρδόν, ο πόλεμος των νεύρων δέν είναι κανένα μυστήριο.

κατεδίκασε σε μικρό πρόστιμον τους επτεθέντας. Ένώ ο κ. Στράτος έστρίβε ένθουσιασμένος το μουστάκι.

— Έτσι για να μάθετε γράμματα ρέ!..

Α. ΨΑΘΑΣ

Χαϊροπούλου ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Αθηναϊκόν
Μυθιστόρημα

Ζούκ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τα προηγούμενα

Ο Γιώργος Μαράλης, έπειτα από ένα φλογερό ειδύλλιο, παντρεύτηκε τη Ντόρα Ζαφείρη. Οι πρώτοι μήνες περνούσαν όπως όλοι οι πρώτοι μήνες δυο τρελά ερωτευμένων συζύγων. Κατόπιν άρχισαν να ζούν κι' αυτοί τις ίδιες ομοιότητες και φοβερές μέρες που αποτελούν τη ζωή όλων σχεδόν των ανδρικών.

Ένα βράδυ, έρχονται σπίτι τους ο Αργύρης ο Φλωράς και ένας άλλος φίλος τους, ο Ρουμάνης, με την αραβωνιαστική του την Νίνα, για να τους πάρουνε μαζί τους στην Κηφισιά. Η Ντόρα που έχει αδελφική φιλία με τον Αργύρη, δεν χωνεύει το ζεύγος των αραβωνιασμένων, και ιδίως την Νίνα που την χαρακτηρίζει ως γυναίκα κάπως παρδαλή. Για να μη χαλάσει όμως, το χατήρι του άνδρός της ετοιμάζεται και σε λίγο ψεύγουν για το Σέσιλ της Κηφισιάς. Εκεί χορεύουν και ιδιαιτέρως ο Γιώργος με την Νίνα. Αυτό αναστατώνει την Ντόρα και όταν φθάνουν σπίτι, κάνει το Γιώργου μία τρομερή σκηνή. Την άλλη μέρα, η Ντόρα δέχεται την επίσκεψη του Φλωρά στο σπίτι της και αυτός την βεβαιώνει ότι δεν είχε δική του υποπτεύεται τον άνδρα της. Φεύγοντας ο Φλωράς ξεχνάει στο σπίτι, του Μαράλη την ταμπακέρα του.

Ο Γιώργος το μεσημέρι την βρίσκει και έφθσον η γυναίκα του δεν του μιλά για την επίσκεψη του Φλωρά, την υποπτεύεται ότι τον άπατά. Έν τώ μεταξύ όμως δέχεται μία πρόσκληση της Νίνας, και κάνουν μαζί μία εκδρομή στον Σκαρμαγκιά. Από την ημέρα εκείνη η Νίνα γίνεται έρωμένη

Γι' αρκετή ώρα, κανένας απ' τους τέσσερις δεν κατάφερε ν' άρθρώσει λέξη, κι' ούτε να κουνηθί καν απ' τη θέση, που τον είχε κερφώσει το κεραυνόβολο άπρόοπτο. Στο τέλος, η Ντόρα ξέσπασε σε δυνατούς λυγμούς, και, χωρίς να κутτάξει πίσω της, γύρισε και βγήκε τρέχοντας απ' την πόρτα, σά να την κυνηγούσαν. Ο Φλωράς έκανε να την ακολουθήσει, ξαφνικά όμως ο Μαράλης, σά να συνήλθε, χύμηξε άπάνω του, και τον έπιασε δυνατά απ' το μπράτσο.

— Όποτε, έτσι λοιπόν;... Έπ' αχ' τοφόρω;...
— Γιώργο... Ήτανε φοβερό!...
— Πώς δεν κουβαλήσατε και την αστυνομία;... Φτάνεις εσύ για μάρτυς στη δίκη του διαζυγίου;...
— Γιώργο...
— Μάρτυς, κι' έραστής, και σύζυγος ύστερ' απ' το διαζύγιο;... Ναι, μ' αν κάνω πώς μιλάω και γώ;...
— Γιώργο... Δεν ξέρεις τί λές;...
Καθώς τον κρατούσε απ' το χέρι, τον τράνταζε με δύναμη, σά να θέλε να τον διαλύσει. Ο άλλος δεν έκανε καμμιά αντίσταση, καμμιά κίνηση για ν' άμυνθί.

— Μπήκες μέσ' στο σπίτι μου σά φίλος, συνέχισε άφρισμένος ο Μαράλης, για να μου κλέψης την εύτυχία, να μου κουρελιάσεις την υπόληψη, να μου κομματιάσεις την καρδιά!... Φίδι, άτιμε, υποκριτή, πούχες το θράσος, άφου έκανες ό,τι έκανες να θεμελιώσης την έρωτική σου εύτυχία πάνω σε έρειπια της δικής μου!... Μίλα!... Μίλα, γιατί θά σε άξιοπρεπή σιγή!...
Ο Φλωράς ήτανε πελιδνός. Κάνοντας όμως μίαν άπελπισμένη προσπάθεια, τίνανε το χέρι του Μαράλη πάνω απ' το δικό του, και του ψιθύρισε:

— Τουλάχιστον, συγκρατήσου μπροστά σ' αυτή τη γυναίκα. Σ' άκούει, και θά τα διαδώσει όλα...
Σε μία στιγμή, ο Μαράλης συνήλθε. Γύρισε στη Νίνα, που κутτούσε φοβισμένη τους δυο άντρες, και της φώναξε βραχνά:

— Έσο, εδω είσ' ακόμα;
— Εκείνη μαζεύτηκε ακόμα περισσότερο στη γωνιά του ντιβανιού.
— Να φύγω... ψιθύρισε.
— Όσο μπορείς πιο γρήγορα... τώ δουλειά χάλασε... Πήγαινε να τ' αναγγείλεις στον έρωμένο σου, για να κλάψετε μαζί το χαμένο κέρδος...
— Η Νίνα ντύθηκε βιαστικά, κι' έφυγε χωρίς να βγάλλη τσιμουδιά, πόρτα και την κλείδωσε.

— Και τώρα, οι δυο μας... είπε στο Φλωρά, κутτάζοντας τον στα μάτια.
— Εκείνος κάθισε στην άκρη του ντιβανιού. Είχε ξαναβρή όλη την ψυχραιμία του.
— Δέ θέλω να θυμάμαι τις βρισιές σου κι' ούτε το χυδαίο σου τρόπο... είπε στο Μαράλη σιγά. Σε συχαρώ, γιατί οι συνθήκες είναι τέτοιες, που δικαιολογούνε το θυμό σου...
Ο Μαράλης γέλασε με σαρκασμό:

— Είναι πιο φρόνιμο αυτό... του άποκρίθηκε.
— Τα μάτια του Φλωρά για ένα δευτερόλεπτο άστραποβολήσανε δυνατά.

— Κι' αυτό το περνάω... ψιθύρισε

στο τέλος. Δέ θα κερδίσουμε τίποτα μ' έναν καυγά... Θα κερδίσουμε όμως, χωρίς άλλο, με μίαν ήρεμη κι' ειλκρινή εξέλιξη...
Το ήσυχο ύφος του, είχε καταφέρει στο τέλος να κατευάσει λίγο και τον Μαράλη. Κάθισε κι' αυτός σε μία πολυθρόνα, κι' είπε:

— Δέ θα με διακόψης, μα θά μ' άφίσης να σου μιλήσω ως το τέλος... θέλω να σ' άνοιξω την καρδιά μου, όχι γιατί είσαι πιά φίλος μου, άφου ή μοίρα μας έφερε τον έναν άντιμέτωπο του άλλου, μα έπειδή απ' την έξομολόγησή μου θάρθθί αναπόφευκτα ή δικαίωσή μου... Κι' ή δικαίωσή της Ντόρας...
Σ' όνομα της γυναίκας του, προφερμένο απ' τον άνθρωπο που νόμιζε για έραστή της, τα δάχτυλα του Μαράλη σφίξανε σπασμωδικά το χέρι της πολυθρόνας. Ο Φλωράς, χωρίς να φανή ότι κατάλαβε τίποτε, συνέχισε:

— Δέ θα σου κρύψω ότι τη Ντόρα την άγαπώ από καιρό... Για να πάψης να στριφογυρίζεις έτσι άγριμένα τα μάτια σου, σου προσθέτω πως ή Ντόρα δέ μ' άγάπησε ποτέ, για τον άπλουστάτο λόγο ότι δεν άγάπησε ποτέ κανέναν άλλον, εκτός από σένα... Ο έρωτάς μου γι' αυτήν έμεινε πάντα βαθειά κρυμμένος μέσα στην καρδιά μου, κι' έτσι, δέ μπορεί κανείς να μου πη ότι έγινε άφορμή προσβολής για την υπόληψή της... Σου όμολογώ ακόμα, ότι πολλές φορές το μυστικό μου έφτασε ως τα χείλια μου, για να δημιουργήση την έρωτική μου έξομολόγηση, που θά μας έκανε και τους δυο ένοχους άπέναντί σου... Ποτέ όμως σ' όρκίζομαι στην τιμή μου, Ντόρα δέ μ' άφισε να μιλήσω... Κι' ταλάβαινε πώς, ύστερ' από την έξομολόγησή μου αυτή, θάπρεπε, άφου δέ μ' άγαπούσε, να με άπομακρύνι για πάντα από κοντά της... Κι' ίσως ήθελε να με κρατήσει για φίλο...
— Και σύ, βέβαια, δέχτηκες πρόθυμα το ρόλο του φίλου, με την έλπίδα πως αυτός ο ρόλος θά κατέληγε κάποτε, άφου...
— Ίσως... Δεν κατέληξε όμως... Βλέπεις, είμαι άπόλυτα ειλκρινής: Δέ σου κάνω τον συγκινητικό φίλο, γιατί, κι' αν στον έκανα, θά ήμουν υποκριτής... Ο έρωτάς είναι πολύ πιο δυνατός απ' τη φιλία... Δυστυχώς για μένα, σκόνταφα πάνω στην άκλόνητη θέληση της γυναίκας σου, να σου μείνη πιστή...
— Πάρα κάτω...
— Σαν έκατάλαβα, από κείνο το βράδυ στο «Σέσιλ», θυμάσαι, ότι ή υπόθεσή σου με τη Νίνα θά γινότανε γρήγορα περιπέτεια, κутτάξα ν' άπομακρύνω τις ύποψίες απ' την καρδιά της Ντόρας, όχι πάλι για σένα... βλέπεις, εξακολουθώ να μαι ειλκρινής... —, μα για κείνη, για να μην πονέση, για να μην κλάψη, για να μην είναι δυστυχισμένη, άφου σ' άγαπούσε πάντα...
— Πάρα κάτω...
— Την βεβαίωσα πως δεν είχες καμμιά σχέση με τη Νίνα, κι' ήμουν βέβαιος για το άπίθετο... Ένα πρωινό της γύρεψα να με δεχθί, για να προσπαθήσω με τα επιχειρήματα που μου υπαγόρευε ο έρωτάς μου γι' αυτήν, να την καθουάσω σχετικά με την υπόθεσή σου και της Νίνας. Την ήβρα λογική, και σίγουρη πως ή γυναίκα αυτή, κι' αν δει ήταν, θά γινόταν όμως αναπόφευκτα έρωμένη σου... Βλέπεις, ή γυ-

ναίκα που άγαπάει, έχει άπερίγραπτη διαίσθηση... Ο πόνος της ήτανε βουδός κι' άξιοπρεπής, και γι' αυτό ίσως με συγκίνησε περισσότερο: Τη βεβαίωσα για τη φιλία που νιωθα γι' αυτήν, και στο τέλος, παρασυρμένος απ' το αίσθημά μου, προσπάθησα να της μιλήσω και για κείνο που μου καιγε την καρδιά... Σηκώθηκε άμέσως, και μου είπε πως θά της ήταν έξαιρετικά δυσάρεστο να χάση, στις δύσκολες στιγμές που περνούσε, το μοναδικό της φίλο και θά μ' έκανε, αν εξακολουθούσα... Δέ συνέχισα, φυσικά, κι' έφυγα πιά άναστατωμένος και πιά δυστυχισμένος από πάντα...
— Τόσο αναστατωμένος, που, φεύγοντας, ξέχασες κάτι δικό σου...
— Ναι, την ταμπακέρα μου... Με το μονόγραμμά μου άπάνω... Δεν την έγύρεψα της Ντόρας, γιατί, σκέφτηκα πως για να μη μου τη δώσει, θά την είχε βρή ή υπηρέτρια, και θά την είχε κρατήσει... Δέ θέλησα λοιπόν να πονοκεφαλιάσω την ίδιαν ή να τη στενοχωρήσω για κάτι που είχα χάσει στο σπίτι της...
— Είχες λάθος... Η υπηρέτρια ήταν άμέτοχη... Νάτην ή ταμπακέρα σου...
Κι' ο Μαράλης, βγάζοντας την ταμπακέρα, την έδωσε στο Φλωρά

— Την είχες βρή, λοιπόν, εσύ;
— Ναι, αυτή ή ταμπακέρα ήταν ο μάρτυς της ένοχής σας...
— Όχι, φίλε μου... Μπορούσα να την έχάσω ο οποιοδήποτε σπίτι, εκτός απ' το δικό σου, χωρίς βέβαια, ή κυρία του σπιτιού να κινδυνέψη να έκτηθί...
— Ξεχνάς ότι, κείνο το πρωινό, πήγες στο σπίτι μου την ώρα που έγω έλειπα... Την επίσκεψή σου την έπληροφορήθηκα απ' αυτήν την ταμπακέρα, γυρίζοντας το μεσημέρι και βρίσκοντας την ξεχασμένη, άπάνω στο τραπέζάκι του σαλονιού, κι' απ' τη Ντόρα, που δεν μου πη λέξη ότι είχες πάει να της κρατήσης συντροφιά, τέτ-ά-τέτ...
— Ίσως να μη σου το είπε, άκριβώς για ν' άποφύγη τις άδικες ύποψίες σου, και να που οι φόβοι της άποδειχτήκανε βάσιμοι...
— Είναι πολύ καλός υπερασπιστής... Έκανες, περισσότερο για δικηγόρος, παρά για παραγγελιοδόχος...
— Έχω μία σπουδαία διαφορά απ' το δικηγόρο: Ότι υπερασπίζομαι μόνον κείνο που νομίζω πραγματικά δίκαιο...
— Έχεις πολύ εύκολες τις άπαντήσεις σου για όλα...
— Γιατί δεν είμ' ένοχος... Έξακολο-

— Και τώρα οι δυο μας, είπε ο Μαράλης στο Φλωρά, κутτάζοντας τον στα μάτια

Και τώρα οι δυο μας, είπε ο Μαράλης στο Φλωρά, κутτάζοντας τον στα μάτια

λουθώ, λοιπόν: "Υστερ' απ' αυτό τ' άπρωινό, άρχισαν, καθώς ξέρεις, οι έκθιασμοί και τ' άνώμαλα γράμματα... 'Η Νίνα ήταν έρωμένη σου, κι' ό Ρουμάνης προετοίμαζε, τρίβοντας τα χέρια του, τ' ό κόλλο που θα του δινε, καθώς λογάριζε, άρκετές χιλιάδες... Σε κάθε γράμμα, είχα κι' από ένα τηλεφώνημα τής Ντόρας... Προσπαθούσα πάντα να την καθισχυάζω, μάταια όμως, γιατί ό παλιάνθρωπος αυτός, όλο και γινότανε πιο συγκεκριμένος και πιο θετικός στις καταγγελίες του... "Όπου, σήμερα, ύστερ' από τή χτεσινή σου άρνηση να ύποκύψει στον έκθιασμό του, που του τή διαβίβασα ρητά και κατηγορηματικά, ό Ρουμάνης όλο κλήρωσε τήν έκδίκησή του, στέλνοντας στη γυναίκα σου τ' ό κλειδί τής γκαρσονιέρας σου αυτής εδώ, κι' ένα γράμμα, που μέσα του ύπηρχαν όλες οι λεπτομέρειες του ειδυλλίου σου με τή Νίνα... Του είδωλλου σου, ποδχε καταλήξει, όπως ε-γραφε, σ' ό τέλειο μαϊτρεσσάρισμα...

—Και τ' ό κλειδί που τ' ό βρήκε αυτός ό κύριος;

—Του τ' όδωσε, — ποιός άλλος;—, ή Νίνα, βέβαια... Δέ θέλει φιλοσοφία για να τ' ό καταλάβει κανείς...

Ό Μαράλης έσφιξε τ' ό δόντια του με λύσσα, ρίχνοντας μιά φοβερή ματιά στην πόρτα ποδχε κλείσει πίσω απ' τ' ό βδελυρό εκείνο πλάσμα με τ' ό έξωτερικό τής γυναίκας...

—Τήν έλεινί! Φιθύρισε.

—Άμέσως μόλις ή Ντόρα πήρε τ' ό γράμμα και τ' ό κλειδί, μου τηλεφώνησε σ' ό σπίτι... "Έτρεξα και τή βρήκα σ' ένα άπερίγραπτο χάλ... Προσπάθησα να τή καθισχυάσω όπως μπορούσα, δέν καταφερα όμως, παρά μόνο να τή παρακαλοθήσω σ' ό μιά φρενιασμένη τής έξόρμησης απ' τ' ό σπίτι... Μέσ' σ' ό ταξί που μπήκε σάν τρελλή και τήν άκόλουθησα και γ' ό άναγκαστικά, προσπάθησα για μιά φοράν ακόμα να τή φέρω σ' ό λογικά τής, να τή γυρίσω πίσω... "Όχι, 'Αργύρη... τ' ό μου άποκρίθηκε, «Θέλω να δώ...»

Ό Μαράλης άποκρίθηκε σάν ήχώ:

—Καί, είδε...

Οι δύο άντρες μείνανε γι' άρκετή ώρα σιωπηλοί, με σκυμμένα τ' ό κεφάλια τους. Πρώτος, έκοψε τή σιωπή ό Μαράλης, σηκώνοντας τ' ό δικό του:

—Δέν ξέρω γιατί, έχω μιά περιεργή προαίσθηση πώς δέ μου λές ψέματα...

Ό Φλωρās χαμογέλασε πικρά:

—Για ποιό λόγο να σου πώ ψέματα; 'Η ιστορία αυτή τέλειωσε σήμερα για μένα... Τώρα πιά, που τ' ό ξέρεις όλα, είμαι ένοχος σ' ό μάτια σου, όχι, βέβαια, γιατί σου έκλεψα τή συζυγική σου εύτυχία, όπως είπες πρίν, αλλά γιατί προσπάθησα... 'Η Ντόρα, δέ θ' αλλάξει, άπεναντί μου, και θ' άθάναι πρόστυχο για μένα να προσπαθήσω να τήν αλλάξω, έκμεταλλευόμενος τή σημερινή τής ψυχολογική κατάσταση... Δέ θ' ό σε ξαναδώ, κι' ούτε θ' ά τήν ξαναδώ... Καιρός ήτανε να ξυπηήσω απ' αυτό τ' ό ένοχό μου δνειρο...

—'Ητανε τόσοσ μεγάλος ό πόνος του, τόσο φανερό ή συντριβή του, που ό Μαράλης τόν λυπήθηκε. Τούπιασε τ' ό χέρι του, τ' όσφιξε με θερμή, και τ' ό ψιθύρισε:

—'Αν λές ψέματα, σκέψου τ' ό μόνος σου τ' ό κακό ποδ κανες, και τιμωρήσου απ' τή συνείδησή σου... 'Αν λές αλήθεια, όπως και τ' ό πιστεύω, σ' ό χώρεσέ με!

—'Ηταν άργά, περασμένες έντεκα τή νύχτα. Σιγά-σιγά, σκυφτός, ό Μαράλης έφτασε μπροστά σ' ό σπίτι του. Για μιά στιγμή, δίστασε: Τί έρχότανε να κάνη εδώ; Τί δουλειά είχε; Μιά βδομάδα τώρα, δέν είχε δή τή Ντόρα, κι' ούτε είχαν άκούσει να μιλάνε γι' αυτήν. Δικηγόρος κανένας δέν τόν είχαν έπισκεφτή για να τ' ό μιλήση για πιθανό διαζύγιο. 'Η Ντόρα δέν έδινε σημεία ζωής: σιωπούσε, προσπαθώντας ίσως να πνίξη τόν πόνο τής μέσ' σ' ό σιωπή...

Και τ' όσες μέρες κι' αυτός, είχε καταφέρει να κρατηθή, δέν είχε πάρει ούτε μιά φορά σ' ό τηλεφώνο τ' ό σπίτι του, κι' είχε περάσει μιά μηχανική ζωή, σάν αυτόματα. 'Απόψε όμως, ή ανάγκη τ' ό έβιν' έπιταχτική. 'Επρεπε να δή τή Ντόρα. Να τής μιλήση, να μάθη τ' ό σκεφτότανε, τί σκόπευε να κάνη.— κυρίως όμως, να τή δή... Χωρίς να τ' ό καταλάβη κι' αυτός πώς, πήρε πεζός τ' ό δρόμο τ' ό σπιτιού του. 'Εφτασε σ' όν έξόπορτα τής πολυκατοικίας, που ήταν ά τ' ό νοιχτή, τήν έσπρωξε, ανέθηκε ά σκαλοπάτια, κι' έμεινε για λίγο άναποφάσιτος μπροστά σ' όν πόρτα τ' ό διαμερισμάτος του: Δέ θ' άπρεπε, ίσως, να πάη τέτοια ώρα, να τήν ένοχλήση μέσ' σ' ό νύχτα, ταράζοντας τόν ύπνο τής, ή, ακόμα χειρότερα, τήν άύπνια τής... Μήπως δέν ήταν όμως γυναίκα του ακόμα;... τ' όσες όμως γυναίκα τής, δέν έδειχνε

Καί, με τή στάση τής, δέν έδειχνε καμμιά φανερή διάθεση να πάη νάναι... Σ' ό σκέψη αυτή, ό Μαράλης έόαλε με προφύλαξη τ' ό κλειδί του σ' όν κλειδαρότρυπα, έσπρωξε τήν πόρτα, και μπήκε. 'Η πόρτα άνοιξε χωρίς θόρυβο, χωρίς τρίξιμο κανένα. 'Αμέσως όμως, ό Μαράλης καρφώθηκε σ' όν ίδια θέση: 'Απ' τή σάλα, που είχε φως, έφταναν οι ήσάλα, που είχε φως, σχεδόν ψιθυριστής, συνομιλίας. 'Ο νυκτερινός άπρόοπτος έπισκέπτης ένοιωσε ένα δυνατό ρίγος: 'Η μιά φωνή ήτανε τής γυναίκας του, ή άλλη τ' ό Φλωρās.

Είναι στιγμές που κι' ό πιο αξιοπρεπής άνθρωπος, δέχεται ν' άποχτήση για λίγο και τ' ό πιο ταπεινά έλαττώματα, γιατί τ' ό φέρνει έτσι ή περίπτωση. 'Ετσι κι' ό Μαράλης, δέχτηκε τή στιγμή εκείνη να κρυφακούση σάν ύπνρετής, με φοβερό χτυποκάρδι κι' άπερίγραπτη άγωνία, και, να τί άκουσε:

—Ναί, Ντόρα... Φεύγω αύριο τ' ό πρωί... Έλεγε ό Φλωρās.

—'Όστε, τ' ό άποφάσισε; άκούστηκε σιγαλή ή φωνή τής Ντόρας.

—Πρέπει...

Χοητρές στάλες ιδρώτα σκεπάζανε τ' ό μέτωπο τ' ό Μαράλη.

—Και, θ' ό πās σ' όν 'Αφρική;... Ξαναρώτησε ή Ντόρα.

—Σ' ό Βελγικό Κογκό... 'Η 'Εταιρία τ' ό καουτσούκ που άντιπροσωπεύω σ' όν 'Αθήνα, με διόρισε Διευθυντή τ' όν φυτειών τής... 'Εννοείται, πώς έγώ τή ζήτησα τή θέση, και μάλιστα έπίμονα...

—Θέλεις, λοιπόν, τόσο πολύ να φύγης;...

—Δέν έχω κανένα λόγο να μείνω... Τόσες μέρες τώρα, δέν κατάφερα παρά να σ' άκούσω μόνο δυό φορές σ' ό τηλεφώνο, και να σ' ό δώ απόψε, τέτοια ώρα, και μ' όλες τ' ό δυνατός προφυλάξεις, σάν κλέφτης... 'Αν προσπαθήσω να σ' ό ξαναϊδώ με τόν ίδιο τρόπο, ή φλυαρία μιάς ύπνρετριας, για ή κακία ένός

διαβάτη που θ' ό τύχη, να με δή να μπαίνω τέτοια ώρα, θ' ό προκαλέσουνε τή συζήτηση, που θ' ό σ' έκθέση σ' ό μάτια τ' ό κόσμου... Καί, ξέρεις, ή ύπόληψή σου αξίζει περισσότερο για μένα κι' από τή ζωή μου τήν ίδια...

—'Η φωνή τής Ντόρας άκούστηκε, ύστερ' από λίγο, άχρωμάτιστη:

—Ναί, 'Αργύρη, τ' ό ξέρω και σ' εύχαριστώ... Αυτό όμως, δέν είναι λόγος για να έκπατριστής σ' ό κείνο τ' ό μακρινό κι' άφιλόξενο μέρος, με τ' ός τροπικούς πυρετούς, με τ' ός άρρώστειες, με τή φοβερή ζέση... Δέ φοβάσαι να μ' όν πεθάνης;

—Τ' ό έλπίζω... 'Η ζωή μακριά από ό,τι αγαπώ, θ' άναι ένα άπερίγραπτο μαρτύριο... 'Ο θάνατος θ' άν' ή άπολύτρωση...

—'Ελα, τώρα, είσαι ύπερβολικός... Τί σου συμβαίνει; 'Εξηγήσου μου... Μή μου κρύψεις τίποτα... Είσαι ό καλύτερος, ό μοναδικός μου φίλος, ό 'Ακούστηκε ένας άναστεναγμός τ' ό Φλωρās, κι' ύστερα, ή φωνή του:

—Είναι τ' ό μεγάλο μου δράμα... Και γι' αυτό, πρέπει να φύγω...

—Δέ σου φτάνει ή φίλια μου;

—'Όχι, και τ' ό ξέρεις... Γιατί, κι' αν δέ σου τ' όχω π' ό, τ' όχεις καταλάβει όμως... Ντόρα, σ' αγαπώ... Σ' αγαπώ από καιρό, από χρόνια...

—'Ο Μαράλης απ' τ' ό χ' όλλ, έχωσε τ' ό νύχια του δυνατά μέσ' σ' όν παλάμη του.

—'Η φωνή τής Ντόρας άκούστηκε, πάλι άχρωμάτιστη, χωρίς καμμιά συγκίνηση:

—Τί μπορώ να κάνω γι' αυτό, καυμένη μου 'Αργύρη;... 'Ός τώρα, ή πίστη μου ήταν ύποσχεμένη άλλου... Τ' ό ίδιο κι' ό έρωτάς μου... Σήμερα, που βρίσκουμ' έλεύθερη κι' έγκαταλελειμμένη, ή καρδιά μου δέ χτυπάει για κανένα πιά... Φιλία νοιώθω για σ' όναν άπεριόριστη έρωτα όμως καθόλου... 'Αν σ' όφιναι να πιστέψης κάτι αντίθετο απ' αυτό, θ' άπ' π' ός ήμουν μιά γυναίκα ανάξια, που δέν είν' ίκανή να έχτιμήση έναν άντρα σάν και σ' ένα και να τ' ό φερθή με τήν ειλικρίνεια που τ' ό αξίζει...

—Σ' εύχαριστώ, Ντόρα, για τήν ειλικρίνειά σου αυτή, που μ' άπελπίζει...

—Λυπάμαι πολύ, μα δέ γίνεται άλλοιώς... 'Αν ήμουν άλλη γυναίκα, κι' ήσουν άλλος άντρας, δέν άποκλείεται να έδραϊώναμε άπάνω σ' όν ψευτιά, μιά προσβλητική και για τ' ός δυό μας σχέση...

—'Ο Φλωρās τήν έκοψε μ' άγαναχτισμένη φωνή:

—Σ' όν τιμή μου, ποτέ δέ σκέφτηκα τίποτ' άλλο, παρά να σ' ό δώ σ' ό πλάι μου, γυναίκα μου νόμιμη και τιμωμένη απ' όλους...

—Φτωχέ μου 'Αργύρη... Θάχες μιά γυναίκα πολύ πληχτική, που θ' άμενε περισσότερο σιωπηλή και λιγώτερο θ' ά μιλούσε, που θ' άχε σταθεροποιήσει τ' ό κλάμα σ' όν θέση τ' ό γέλιου, που, με μιά λέξη, θ' ά σούκανε τή ζωή σου μαρτύριο...

—Τ' ό ξέρω: Πάντα ανάμεσά μας, θ' ά βρισκόταν ό άλλος... 'Ο άντρας σου...

Αυτή τή φορά, ή φωνή τής Ντόρας άκούστηκε, δονημένη από κάποια συγκίνηση:

—'Ας μ' ό μιλάμε γι' αυτό...

—'Όχι, άς μιλήσουμε... Μου ζήτησες πρίν από λίγο ειλικρίνεια, σ' ό ζητάω και γ' ό με τή σειρά μου... Τόν αγαπάς πάντα;

(Συνέχεια σ' ό επόμενο)

Τ' όν έπερίμεινε να ξαναχυρίση...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΑΛΟΓΟ ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

να περισσότερο από μιά ώρα που βγήκε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Είπε αν θ' άργήση να χυρίση;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: "Όχι, 'Α, ξεχάσα. 'Αφησε φεύγοντας ένα γράμμα και μου είπε να σ' ός τ' ό δώσω μόλις θ' ά γυρίζατε. Πάω να σ' ός τ' ό φέρω. (Βγαίνει).

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μόνος): Περιέργο. "Ενα γράμμα για μένα. Τί έπαθε ή Λιλή;...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (γυρίζει με ένα γράμμα σ' ό χέρι): 'Ορίστε, κύριε. (Του τ' ό δίνει και ξαναβγαίνει).

Ο ΚΥΡΙΟΣ (στριφογυρίζει τ' ό γράμμα ανάμεσα σ' ό δάχτυλά του. Διαβάει τήν έπιγραφή: Τ' ό γράμματα τής Λιλής... (Περνούν λίγες

στιγμές άναποφάσιστα. Θέλει ν' άνοίξη τ' ό γράμμα μα τήν τελευταία στιγμή φαίνεται να τ' ό λείπει τ' ό θάρρος. 'Υστερα, ξαφνικά, τ' ό πρόσωπό του σκοτεινιάζει. Τ' ό χέρια του, καθώς κρατούν τ' ό γράμμα, τρέμουν. Τήν ίδια στιγμή άκούει γρήγορα γυναικεία βήματα σ' ό χ' όλλ. Στρέφει έκπληκτος πρ' ός τήν πόρτα: 'Η Λιλή... (Κρ' όβει μηχανικά τ' ό γράμμα σ' όν τσέπη του).

ΛΙΑΗ (μπαίνει σ' ό γραφείο του. Μιά νέα κοπέλλα, κομψά ντυμένη, τόσο νέα, που μοιάζει πιο πολύ για κόρη τ' ό κυριού παρά για γυναίκα του. Φαίνεται να έχη τρέξη, να έχη άνεβή γρήγορα τις σκάλες, γιατί είναι όλότεια λαχανιασμένη. 'Ακόμα, είναι πολύ χλωμή και φαίνεται τρομερά παραγμένη. Κυττάζει άνήσυχη τόν άντρα τής).

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μπα, γύρισες; ΛΙΑΗ: Ναί. Μ' άναζητήσες; Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ρωτούσα τήν Κατίνα που ήσουν.

ΛΙΑΗ (παραγμένη): Είδες τήν Κατίνα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (χωρίς να τήν κυττάζει): Ναί.

ΛΙΑΗ: Σ' ός έδωσε τίποτε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (τήν κυττάζει, τάχα με έκπληξη): Τί να μου δώση; Τ' ός είχες άφισει καμμιά παραγγελία;

ΛΙΑΗ: "Όχι...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τότε; ("Ερχεται κοντά τής, τήν κυττάζει κατάματα): Ποδ ήσουν, Λιλή;

ΛΙΑΗ: Πουθενά (με ταραχή): "Όχι, όχι, δέν ήμουνά εκεί που μπορείς να φανταστής...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δέν σε καταλαβαίνα. Ποδ ήθελες να ξέρω που είχες πάει; Δέν μπορώ, όμως, να καταλάβω, γιατί είσαι ταραγμένη.

ΛΙΑΗ: 'Εγώ, παραγμένη; Πως σου φάνηκε;... 'Επειδή μιλώ έτσι γρήγορα κι' είμαι ξαναμένη σ' ό πρόσωπο; Αυτά είναι γιατί έτρεχα σ' ό δρόμο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Ετρεχες σ' ό δρόμο; Μά για ποιό λόγο;

ΛΙΑΗ (μπερδεμένα): Μά... για να μ' όν άργήσω... Για να γυρίσω γρήγορα... Μήπως δέν μ' εύρισκες σ' ό γυρίζεις;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Κι' όμως, δέν είναι καθόλου άργά. (Κυττάζει τ' ό ρολόγι του). Ούτε έφτά δέν είναι ακόμα. (Τήν κυττάζει πάλι σ' ό μάτια). Καί

—Ναί, μα σ' ό περμένο να ξαναχυρίση...

Ξέρεις καλά πώς δε γυρίζω ποτέ να-
ρίτερα από τία δ'αυτά;...

ΛΙΑΗ: Νά που γύρισες απόψε...
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ναι, ξεμπερδεψα να-
ρίτερα. Κι' ύστερα, δεν ξέρω γιατί,
μά δεν είχα καθόλου κέφι για δου-
λειά. (Μικρή παύση). Κι' είπα να
γυρίσω νωρίτερα σπίτι μου. Αυτό ή-
ταν όλο...

ΛΙΑΗ: Θέλεις να περάσουμε στο
σαλόνι ν' ακούσουμε ραδιόφωνο;
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Καλλίτερα ας κά-
τουμε εδω κι' ας κουβεντιάσουμε.
Θές; (Κάθεται στο ντιβάνι).

ΛΙΑΗ: Είναι τόσο σπάνιες οι φο-
ρές που κουβεντιάσαμε έμεις οι δυο
μας... (Κάθεται πλάι του).

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ναι, το καταλαβαί-
νω το παράπονό σου. Τόχω ακούσει
κι' άλλες φορές. Πώς κυττάω πιο
πολύ τις δουλειές μου, πώς σε παρα-
μελώ...

ΛΙΑΗ: Μήπως έχω άδικο;
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Καθόλου. Καθώς δε
θάχες άδικο και να μέ... τιμωρούσε
να ποίμε γι' αυτή μου την άδιαφο-
ρία.

ΛΙΑΗ: Τι θές να πής;
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δεν είναι δύσκολο
να το καταλάβεις. Διάβαζα αυτές
τις μέρες ένα διήγημα σε κάποιο
περιοδικό. Ένας άντρας που παρα-
μελεί τη γυναίκα του. Όχι γιατί
δεν την αγαπάει ή την έχει αντικα-
ταστήσει με άλλες. Τον απορροφούν
οι δουλειές του, ίσως ακόμη να μην
ξέρη να φέρνεται στη γυναίκα του,
καθώς θα φερνόταν ένας τρυφερός
και νέος σύζυγος. Αυτός είναι και
λίγο περασμένος στα χρόνια. Η γυ-
ναίκα του πολύ νεώτερη (χαμογε-
λάει). Νά, πάνω-κάτω, καθώς είμα-
στε έμεις οι δυο...

ΛΙΑΗ: Τι συγκρίσεις που κάνεις;
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δεν έχω δίκιο; Αύ-
τός, έτσι καθώς σου τον περιέγραφα,
είναι ο άντρας. Έτσι φέρνεται. Α-
γαπάει τη γυναίκα του — μά δεν έ-
χει τον τρόπο να της δείχνη όλες τις
ώρες κι' όλες τις στιγμές την αγα-
πη του, την αφοσίωσή του. Την αγα-
πάει με τον δικό του τρόπο.

ΛΙΑΗ (προσπαθεί να φαίνεται ψύ-
χραιμη): Η γυναίκα του πάλι;
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Η γυναίκα του; Αύ-
τη είπαμε πώς είναι πολύ νέα. Σχε-
δόν παιδί...

ΛΙΑΗ (σάν ειρωνικά): Σάν και
μένα...
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Άς ποίμε σάν και
σένα.

ΛΙΑΗ: Δεν τόν αγαπάει;
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δεν ξέρω, μπορεί...
Καθένας αγαπάει με τον δικό του
τρόπο...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Βλέπω πώς παρακο-
λουθείς μ' ενδιαφέρον την ιστορία.
Δεν θα σε κουράσω, όμως, πολύ.
Φαίνεται πώς η νέα γυρεύει άλλο
τά μεγάλα λόγια, την έξαρση, τη...
Θορυβώδη αγάπη που δεν βρίσκει
στον άντρα της.

ΛΙΑΗ (χλωμαίνει): Σ' ακούω...
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Φεύγει με την απόφα-
ση να μην ξαναγυρίση σπίτι της.
Φεύγοντας, αφήνει ένα γράμμα στο
δνομά του. Έκει μέσα πρέπει να του
τά ληθ' όλα...

ΛΙΑΗ (έχει φτάσει σε ψυχολογι-
κό αδιέξοδο. Είναι έτοιμη να σωρι-
αστή, χωρίς δύναμη ν' αρθρώση ού-
τε λέξη, μά την τελευταία στιγμή,
μά ξαφνικά αντίδραση την άναστη-
λώνη. Βρίσκει τη δύναμη να μιλήση
— με μιάν έξαρση που την υποβάλλει
— δλόκληρη, τη μεταμορφώνει σε μιά
χορδή παρατεταμένη. Μιά χορδή
που θ' αράξει ή θ' αποδώσθ' τους

ΛΙΑΗ (χλωμαίνει): Σ' ακούω...
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Φεύγει με την απόφα-
ση να μην ξαναγυρίση σπίτι της.
Φεύγοντας, αφήνει ένα γράμμα στο
δνομά του. Έκει μέσα πρέπει να του
τά ληθ' όλα...

ΛΙΑΗ (έχει φτάσει σε ψυχολογι-
κό αδιέξοδο. Είναι έτοιμη να σωρι-
αστή, χωρίς δύναμη ν' αρθρώση ού-
τε λέξη, μά την τελευταία στιγμή,
μά ξαφνικά αντίδραση την άναστη-
λώνη. Βρίσκει τη δύναμη να μιλήση
— με μιάν έξαρση που την υποβάλλει
— δλόκληρη, τη μεταμορφώνει σε μιά
χορδή παρατεταμένη. Μιά χορδή
που θ' αράξει ή θ' αποδώσθ' τους

ΛΙΑΗ (έχει φτάσει σε ψυχολογι-
κό αδιέξοδο. Είναι έτοιμη να σωρι-
αστή, χωρίς δύναμη ν' αρθρώση ού-
τε λέξη, μά την τελευταία στιγμή,
μά ξαφνικά αντίδραση την άναστη-
λώνη. Βρίσκει τη δύναμη να μιλήση
— με μιάν έξαρση που την υποβάλλει
— δλόκληρη, τη μεταμορφώνει σε μιά
χορδή παρατεταμένη. Μιά χορδή
που θ' αράξει ή θ' αποδώσθ' τους

ΛΙΑΗ (έχει φτάσει σε ψυχολογι-
κό αδιέξοδο. Είναι έτοιμη να σωρι-
αστή, χωρίς δύναμη ν' αρθρώση ού-
τε λέξη, μά την τελευταία στιγμή,
μά ξαφνικά αντίδραση την άναστη-
λώνη. Βρίσκει τη δύναμη να μιλήση
— με μιάν έξαρση που την υποβάλλει
— δλόκληρη, τη μεταμορφώνει σε μιά
χορδή παρατεταμένη. Μιά χορδή
που θ' αράξει ή θ' αποδώσθ' τους

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

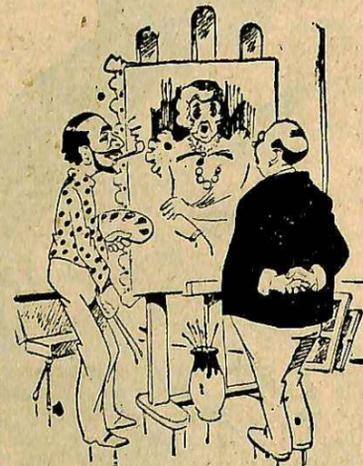
ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

— Δεν μου λές, εσύ, Πέτρο, τί θά
π'η «διαφανές»;
— Ένα πρόγραμμα από μέσα από το
όποιο μπορεί κανείς να δ'η.
— Φέρος μου ένα παράδειγμα!
— Κλειδαριά, κύριε.

ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΩΡΑ

Η κυρία (που ήλθε να κάμη το
λουτρό της) στον πνιγμένο:
— Δεν μου λές, κύριε, είναι κρύα
ή θάλασσα;

ΗΤΑΝ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ

Ο ζωγράφος.— Είμαι βέβαιος
ότι επέτυχα μεγάλη ομοιότητα στο
πορτραίτο της γυναίκας σας.
Ο σύζυγος.— Πράγματι, μά
δεν με πειράζει καθόλου!

πιδ απόκρυφους, τους πιδ διαλε-
στούς ήχους της ψυχής της. Καθώς
μιλάει, παρασύρεται από τ'α ίδια της
τά λόγια — σ'α να ξεχνάη πώς μι-
λάει σε άλλον). Ναι... Πρέπει να
του τ'α ληθ' όλα... Βρέθηκε κάποιος
άνθρωπος που της είπε τ'α λόγια που
δεν είχε ακούσει ίσαμε τότε ποτέ
της. Ξεγελάστηκε. Πήγε να τόν βρη-
. Άφισε ένα γράμμα στον άντρα της.
Θέλει να είναι τίμια στον άντρα της
και, τούτη την τελευταία ώρα που
πρόκειται να προδώσθ' τ'ο δνομά του.
Βγαίνει στο δρόμο σάν υπνωτισμέ-
νη. Βαδίζει. Μά έξαφνα τ'α βήματά
της αρχίζουν να μη την οδηγούν. Δεν
έχει τη δύναμη να φτάση εκεί που
λογάριαζε να φτάση. Η μορφή του
νέου που γνώρισε στη ζωή της και
πλανεύτηκε από τ'α λόγια του, θαμ-
πώνει ξαφνικά από μιάν άλλη μορ-
φή, που δεν είναι νέα. Έχει γκριζα
μαλλιά, ρυτίδες στα μάγουλα. Μά
η νέα γυναίκα θυμάται πώς σ' αυτόν
τον άνθρωπο μπορούσε να τ'α βρηθ' ο-
λα αν ήταν λιγότερο παιδί, πιο λίγο
άλαφροθύμαλη. Θα μπορούσε ν' ά-
κουμπάη μ' εμπιστοσύνη στο στήθος
του το κεφάλι της και να βρισκ'η
πάντα εκεί τη στοργή, την εμπιστο-
σύνη, την αγάπη... Γυρίζει σπίτι σάν
τρελλή. Μά προφτάση να εξαφανισθ'η
το γράμμα, πριν τ'ο διαβάση ο άν-
τρας της. Νά μην του δώση την πι-
κρα που δεν του αξίζει. Μά είναι πιά
άργα... Αυτός, έχει διαβάσει πιά τ'ο
γράμμα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (έχει παρακολουθή-
σει δλη της την αγωνία. Χαμογε-
λάει με στοργή, τρυφερά. Βγαίνει ά-
πό την πόρτα του τ'ο κλειστό γράμ-
μα και της τ'ο δίνει. Αυτός δεν έχει
διαβάσει τ'ο γράμμα. Ξέρει πώς έ-
χει μιά γυναικούλα καλή κι' αγαπη-
μένη. Μόνο που είναι ακόμα παιδί...
ΛΙΑΗ: Κώστα... Πώς μπορεί...
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Έλα, σ'αχίσε τ'ο γράμ-
μα...

ΛΙΑΗ (υπακούει σάν... αυτόματο
και τ'ο σ'αχίζει): Όστε... ώστε... τ'ο
ήξερες...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ναι, μά σε περίμενα
να ξαναγυρίσης... (Σηκώνεται, την
τραβάει στην άγκαλιά του. Έκείνη
άκουμπάει μ' εμπιστοσύνη τ'ο κεφά-
λι της στο στήθος του).

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

Τό πανηγύρι

(Συνέχεια εκ τ'ης σελίδας 13)

Έφερε τ'α χέρια στο κεφάλι.
— Άχου! Σάν κασάδα μ' έκανε! ει-
πεν απελπισμένη. Μά σου λέω τ'αση ώρα
να φύγωμε κι, εσύ λύσσαζες για τ'α πυ-
ροτεχνήματα.

Τις βοήθησαν να μπουν στο λεωφορείο
και να φύγουν.
Σάν έφταζαν στο συνοικισμό ή Προ-
φορία σ'άθληκε κι' είπε στη φίλη της.

— Άλλη φορά, να μου ξαναπής να-
ρθω μαζί σου γρουσουζά. Μ' έκαψες μα-
ρ'η με τ'α πυροτεχνήματά σου άφροκα-
μήλα!

Η Μαριάνθη της είπε ξερά ξερά:
— Τόκανε ο άγιος γιατί πιά δε σ'όπα-
σε τ'ο στόμα σου να κατηγορή τ'ο πανη-
γύρι.

— Την κακή σου τ'η ψυχρή σουροτύκα
που μαγαλά. Άμ' τί ήθελα μαζί σου έ-
γώ ή Προφορία με τ' όνομα, με τ'η τρε-
λομαριάνθη!
Και τράβηξε μεγαλοπρεπώς κατά τ'ο
σπίτι της.

ΣΥΛΒΙΟΣ

Οι κωμωδίες τών συνοικισμών

Τό πανηγύρι

— Κι' εγώ εν αυτή, γιατί έπέρουσι τρά-
θηξα με τ' αυτί μου τ'ο Χριστού τ'α
Πάθη.

Στην Όμόνοια ή Προφορία τ'α βρήκε
ακούρα.

— Έλα κοντά μου Μαριάνθη να μη
σε χάσω. Καλέ τί κόσμος είν' αυτός!

— Νά, νά, τ'ο αυτοκίνητο Άχαρνών,
πάμε να βρούμε μιά θέση.

Πατίς με και πατώ σε ο κόσμος. Η
Προφορία έσπρωξε τόν έναν από δώ, τόν
άλλον από κει, και κατόρθωσε κι' ανέ-
θηκε, αλλά στεκότανε όρθη.

— Τί να κάνουμε είπε ή Μαριάνθη.
Δεν είναι και μακρὰ.

Τ'ο λεωφορείο πήρε δρόμο. Η Προφου-
—

— Κι' εγώ εν αυτή, γιατί έπέρουσι τρά-
θηξα με τ' αυτί μου τ'ο Χριστού τ'α
Πάθη.

Στην Όμόνοια ή Προφορία τ'α βρήκε
ακούρα.

— Έλα κοντά μου Μαριάνθη να μη
σε χάσω. Καλέ τί κόσμος είν' αυτός!

— Νά, νά, τ'ο αυτοκίνητο Άχαρνών,
πάμε να βρούμε μιά θέση.

Πατίς με και πατώ σε ο κόσμος. Η
Προφορία έσπρωξε τόν έναν από δώ, τόν
άλλον από κει, και κατόρθωσε κι' ανέ-
θηκε, αλλά στεκότανε όρθη.

— Τί να κάνουμε είπε ή Μαριάνθη.
Δεν είναι και μακρὰ.

Τ'ο λεωφορείο πήρε δρόμο. Η Προφου-
—

— Κι' εγώ εν αυτή, γιατί έπέρουσι τρά-
θηξα με τ' αυτί μου τ'ο Χριστού τ'α
Πάθη.

Στην Όμόνοια ή Προφορία τ'α βρήκε
ακούρα.

— Έλα κοντά μου Μαριάνθη να μη
σε χάσω. Καλέ τί κόσμος είν' αυτός!

— Νά, νά, τ'ο αυτοκίνητο Άχαρνών,
πάμε να βρούμε μιά θέση.

Πατίς με και πατώ σε ο κόσμος. Η
Προφορία έσπρωξε τόν έναν από δώ, τόν
άλλον από κει, και κατόρθωσε κι' ανέ-
θηκε, αλλά στεκότανε όρθη.

— Τί να κάνουμε είπε ή Μαριάνθη.
Δεν είναι και μακρὰ.

Τ'ο λεωφορείο πήρε δρόμο. Η Προφου-
—

— Κι' εγώ εν αυτή, γιατί έπέρουσι τρά-
θηξα με τ' αυτί μου τ'ο Χριστού τ'α
Πάθη.

Στην Όμόνοια ή Προφορία τ'α βρήκε
ακούρα.

— Έλα κοντά μου Μαριάνθη να μη
σε χάσω. Καλέ τί κόσμος είν' αυτός!

— Νά, νά, τ'ο αυτοκίνητο Άχαρνών,
πάμε να βρούμε μιά θέση.

Πατίς με και πατώ σε ο κόσμος. Η
Προφορία έσπρωξε τόν έναν από δώ, τόν
άλλον από κει, και κατόρθωσε κι' ανέ-
θηκε, αλλά στεκότανε όρθη.

— Τί να κάνουμε είπε ή Μαριάνθη.
Δεν είναι και μακρὰ.

Τ'ο λεωφορείο πήρε δρόμο. Η Προφου-
—

— Κι' εγώ εν αυτή, γιατί έπέρουσι τρά-
θηξα με τ' αυτί μου τ'ο Χριστού τ'α
Πάθη.

Στην Όμόνοια ή Προφορία τ'α βρήκε
ακούρα.

— Έλα κοντά μου Μαριάνθη να μη
σε χάσω. Καλέ τί κόσμος είν' αυτός!

— Νά, νά, τ'ο αυτοκίνητο Άχαρνών,
πάμε να βρούμε μιά θέση.

Πατίς με και πατώ σε ο κόσμος. Η
Προφορία έσπρωξε τόν έναν από δώ, τόν
άλλον από κει, και κατόρθωσε κι' ανέ-
θηκε, αλλά στεκότανε όρθη.

— Τί να κάνουμε είπε ή Μαριάνθη.
Δεν είναι και μακρὰ.

Τ'ο λεωφορείο πήρε δρόμο. Η Προφου-
—

— Κι' εγώ εν αυτή, γιατί έπέρουσι τρά-
θηξα με τ' αυτί μου τ'ο Χριστού τ'α
Πάθη.

Στην Όμόνοια ή Προφορία τ'α βρήκε
ακούρα.

— Έλα κοντά μου Μαριάνθη να μη
σε χάσω. Καλέ τί κόσμος είν' αυτός!

— Νά, νά, τ'ο αυτοκίνητο Άχαρνών,
πάμε να βρούμε μιά θέση.

Πατίς με και πατώ σε ο κόσμος. Η
Προφορία έσπρωξε τόν έναν από δώ, τόν
άλλον από κει, και κατόρθωσε κι' ανέ-
θηκε, αλλά στεκότανε όρθη.

— Τί να κάνουμε είπε ή Μαριάνθη.
Δεν είναι και μακρὰ.

Τ'ο λεωφορείο πήρε δρόμο. Η Προφου-
—

— Άχ! κάθουαι! Βοήθεια!... φώ-
ναξε ή Προφορία.

— Κι' εγώ εν αυτή, γιατί έπέρουσι τρά-
θηξα με τ' αυτί μου τ'ο Χριστού τ'α
Πάθη.

Στην Όμόνοια ή Προφορία τ'α βρήκε
ακούρα.

— Έλα κοντά μου Μαριάνθη να μη
σε χάσω. Καλέ τί κόσμος είν' αυτός!

— Νά, νά, τ'ο αυτοκίνητο Άχαρνών,
πάμε να βρούμε μιά θέση.

Πατίς με και πατώ σε ο κόσμος. Η
Προφορία έσπρωξε τόν έναν από δώ, τόν
άλλον από κει, και κατόρθωσε κι' ανέ-
θηκε, αλλά στεκότανε όρθη.

— Τί να κάνουμε είπε ή Μαριάνθη.
Δεν είναι και μακρὰ.

Τ'ο λεωφορείο πήρε δρόμο. Η Προφου-
—

— Κι' εγώ εν αυτή, γιατί έπέρουσι τρά-
θηξα με τ' αυτί μου τ'ο Χριστού τ'α
Πάθη.

Στην Όμόνοια ή Προφορία τ'α βρήκε
ακούρα.

— Έλα κοντά μου Μαριάνθη να μη
σε χάσω. Καλέ τί κόσμος είν' αυτός!

— Νά, νά, τ'ο αυτοκίνητο Άχαρνών,
πάμε να βρούμε μιά θέση.

Πατίς με και πατώ σε ο κόσμος. Η
Προφορία έσπρωξε τόν έναν από δώ, τόν
άλλον από κει, και κατόρθωσε κι' ανέ-
θηκε, αλλά στεκότανε όρθη.

— Τί να κάνουμε είπε ή Μαριάνθη.
Δεν είναι και μακρὰ.

Τ'ο λεωφορείο πήρε δρόμο. Η Προφου-
—

— Κι' εγώ εν αυτή, γιατί έπέρουσι τρά-
θηξα με τ' αυτί μου τ'ο Χριστού τ'α
Πάθη.

Στην Όμόνοια ή Προφορία τ'α βρήκε
ακούρα.

— Έλα κοντά μου Μαριάνθη να μη
σε χάσω. Καλέ τί κόσμος είν' αυτός!

— Νά, νά, τ'ο αυτοκίνητο Άχαρνών,
πάμε να βρούμε μιά θέση.

Πατίς με και πατώ σε ο κόσμος. Η
Προφορία έσπρωξε τόν έναν από δώ, τόν
άλλον από κει, και κατόρθωσε κι' ανέ-
θηκε, αλλά στεκότανε όρθη.

— Τί να κάνουμε είπε ή Μαριάνθη.
Δεν είναι και μακρὰ.

Τ'ο λεωφορείο πήρε δρόμο. Η Προφου-
—

Μιά άπελπισμένη στάρ

Το μεγάλο μυστικό

ΤΗΣ ΛΟΥΪΖΑΣ ΡΑΪΝΕΡ

ΤΑ τελευταία αμερικανικά φύλλα δημοσιεύουν μιά είδηση που θα ευχαριστήσει άσφαλώς όλους εκείνους που παρακολουθούν τη ζωή των άστέρων του Χόλλυγουντ: Η διάσημος ήθοποιός Λουίζα Ράινερ συνεφιλιώθη με τον άνδρα της, τον επίσης διάσημο σεναρίστα Κλάιφφορντ "Οντετς" κι έτσι το περιλάλητο διαζύγιο, που είχε γίνει άφορμή να γραφούν τόσα και τόσα στόν αμερικανικό τύπο, μεταιοείται όριστικώς.

Στην Εύρώπη, τό όνομα της Λουίζας Ράινερ δέν είναι και πολύ γνωστό. Αυτό, όμως, δέν σημαίνει ότι ή πεντάμορφη αυτή γυναίκα με την τρικυμιώδη ζωή δέν είναι μεγάλη καλλιτέχνης. Απόδειξεις ότι παρ' όλες τις άτυχίες της και τά βασάνα της, ή Λουίζα κρατήθηκε γερά στο Χόλλυγουντ και τίποτε δέν στάθηκε ίκανό να κλονίση την μεγάλη της καριέρα. "Όσο τώρα για την τρικυμιώδη ζωή της, άς αφίσωμε την ίδια να μάς διηγηθή την πρώτη μεγάλη της έρωτική άπογοήτευση:

«Είναι τέσσερα δλόκληρα χρόνια τώρα, από τη μέρα που γνώρισε στη Βιέννη έναν μεγάλο θεατρικόν συγγραφέα. Συνδεθήκαμε στενάτα κι' ένα βράδυ ζήτησε να με κάνη γυναίκα του. Άρνήθηκα. Κι' άρνήθηκα, όχι γιατί δέν τον άγαπούσα κι' έγω με την ίδια δύναμη, αλλά γιατί φοβόμουνα, μήπως ό γάμος αυτός γίνη έμπόδιο στην εξέλιξη της καριέρας του. Πίστευα ότι χωρίς έμένα, θα είχε άπόλυτη έλευθερία, για να προωρήση στο δημιουργικό του έργο. Δέν ήμύρεσα, όμως, να τον πείσω. Και κατέληξα στην έξης συμφωνία: Θα μέναμε χωρισμένοι επί ένα δλόκληρο χρόνο, και άν μετά την παρέλευση αυτής της προθεσμίας, εξακολουθούσαμε να είμαστε άγαπημένοι, τότε θα παντρευόμασταν.

»Ο χρόνος πέρασε. Και την 36η μέρα από του χωρισμού μας, έλαβα στο Παρίσι ένα γράμμα του, όπου μου έλεγε τά έξης: «Δέν άλλαξα γνώμη. Σας άγαπώ πάντοτε. Και σεις;» Του άπήντησα τηλεγραφικώς ότι κι' έγω εξακολουθούσα να τον άγαπώ και κατέληγα με τη λέξη: «Έλα!» Μου τηλεγράφησε ότι θάπαιρνε τό άεροπλάνο και θάφθανε την άλλη μέρα κοντά μου. «Άλλοιμονο!... Δέν έφθασε ποτέ!... Τά άεροπλάνο που τον έφερνε, έπέσε και συνετρίθη...»

Αυτό είναι τό μεγάλο δράμα της ζωής της Λουίζας Ράινερ, όπως τη διαγήθηκε ή ίδια, σ' έναν Αμερικανό δημοσιογράφο, λίγες μέρες μετά την άφιξη της στο Χόλλυγουντ.

— ■ —

Πέρασαν αρκετοί μήνες, χωρίς ή νέα ζωή στο Χόλλυγουντ να διώξη τη μελαγχολία από την ψυχή της Λουίζας. Και όλοι γύρω της άρχισαν

ν' άπελπιζώνται άν θα μπορούσε ή γυναίκα αυτή να προσφέρη κάτι στην τέχνη. "Όλες οι ψυχικές άρρωστειες, όμως, γιατρεύονται μόλις βρεθή ό κατάλληλος άνθρωπος. "Έτσι, πρώι, κατέφθασε στο Χόλλυγουντ ένας νέος, Τόν Έλεγαν Κλάιφφορντ "Οντετς. Τί έκανε ακριβώς ό άνθρωπος αυτός, πριν φθάση στην πρωτεύουσα του κινηματογράφου, κανείς δέν τώξερε. "Όπως όλοι οι νέοι, που ενδιαφέρονται για την τέχνη, φαίνεται ότι κι' αυτός είχε καταπαση με όλες τις καλλιτεχνικές εκδηλώσεις, Μουσική, ζωγραφική, ντεκορασιόν, θέατρο κ.τ.λ. Η τελευταία του άπασχόληση ήταν ή κατασκευή των σκηνικών ενός μικρού θεάτρου της Νέας Υόρκης, όταν ξαφνικά, απυκαλύφθηκε ότι ό γοητευτικός αυτός νέος έκρυβε μέσα του σπάνιο συγγραφικό ταλέντο. Μέσα σε δύο μερόνυχτα μονάχα, έγραψε ένα θεατρικό έργο, που γνώρισε τέτοια επιτυχία, ώστε να παίζεται συνεχώς επί όχτώ μήνες σε πέντε θεάτρα της Νέας Υόρκης!

Φυσικά, ύστερ' από αυτή την άπιστευτη επιτυχία, ό Κλάιφφορντ "Οντετς προσελήφθη από μιά μεγάλη κινηματογραφική εταιρία του Χόλλυγουντ, για να της γράψη τά σενάρια των νέων της φίλμ.

Λίγες μέρες μετά την άφιξη του στην Καλιφορνία, ό Κλάιφφορντ "Οντετς γνωριζότανε με την Λουίζα Ράινερ. Και μέσα σε μιά έβδομάδα, μετά την πρώτη αυτή συνάντηση, ή Λουίζα και ό Κλάιφφορντ παντρεύονταν, δίνοντας έτσι νομιμότητα στόν πιο φλογερόν έρωτα που άνιωσε κάτω από τη σκιά των στούντιο.

Τά «ψυχικά βασανιστήρια»

Έπηκολούθησε μιά ζωή πραγματικώς όνειρεμένη. Οι δύο σύζυγοι γύρισαν δυο-τρία έργα και όλος ό κόσμος τους χαιρότανε. "Έξαφνα, όμως, οι χρονικογράφοι του Χόλλυγουντ έθεσαν σε κυκλοφορία μιά είδηση, που συνετάρραζε όλον τόν κόσμο: Τό ζεύγος "Οντετς—Ράινερ δέν τά πήγαινε καλά και πολύ γρήγορα θα χωρίζε.

"Όπως οι μύγες πέφτουν στο μέλι, έτσι και οι άλιεις έντυπωσιακών ειδήσεων έπεσαν επάνω στο καλλιτεχνικό ζεύγος. "Ο "Οντετς και ή Ράινερ έβγαν άντικείμενα παρακολουθήσεως και μιά μέρα, ή βρόμα έσκασε:

—Είναι γεγονός τετελεσμένο! Η Λουίζα Ράινερ ύπέβαλεν αίτησιν διαζυγίου.

—Για ποιούς λόγους;

—Για ψυχικά βασανιστήρια. "Ο άνδρας της δέν την άφίνει να διαβάξη στο κρεβάτι!

Τά ψυχικά βασανιστήρια άποτελούν έναν από τους ούσιωθεστέρους λόγους διαζυγίου, που άναγνωρι-

ζονται από τόν αμερικανικό νόμο. Τά σωματικά βασανιστήρια είναι πολύ εύκολα να προσδιορισθούν. Είναι το ξύλο και τά ρέστα. Τέτοια πράγματα, όμως, δέν πολυγίνονται στην Αμερική. Οι Αμερικανοί δέν συνηθίζουν να δέρνουν τις γυναίκες των. Άντιθέτως, τις βασανίζουν ψυχικώς, πράγμα που μοιραίως καταλήγει στο διαζύγιο. Έμπόδιζε, λοιπόν, ό Κλάιφφορντ "Οντετς τη γυναίκα του να διαβάξη; Πολύ καλά. Τό διαζύγιο ήταν άπολύτως δικαιολογημένο.

Η άνόμνησις που δέν ούνει

Έν τώ μεταξύ, ποιόν ακόμη έκδοθη ή άπόφασις του διαζυγίου, ό Κλάιφφορντ άνεχώρησε για τό Λονδίνο, άφίνοντας τη Λουίζα μόνη στο Χόλλυγουντ. Διάφοροι στενοί φίλοι του ζεύγους ρωτούσαν τώρα τη Λουίζα:

—Γιατί έπιμένεις να πάρης διαζύγιο για μιά τέτοια γελοία άφορμή; Άν έπρόκειτο τουλάχιστον για κάποιον άλλον λόγο σοβαρώτερον...

Και ή Λουίζα άπαντούσε: —Η ζωή μ' έχει νικήσει, αυτό είναι άλήθεια. Δέν με συνέτριψε, όμως, αρκετά, ώστε να μπορώ να ύφίσταμαι όλην την πίεση που μου γίνεται και να δίνω την έντύπωση ενός παθητικού πλάσματος χωρίς θέληση και χωρίς αυτοκυριαρχία.

Τότε, μερικοί κοινοί φίλοι άπεφασισαν να μεσολαθήσουν προς συμφιλιώσιν του Κλάιφφορντ με τη Λουίζα. Στην προσπάθειά τους αυτή μάλιστα είχαν και τη συγκατάθεση του ίδιου του Κλάιφφορντ, που παρακολουθούσε από τό Λονδίνο όλες τις φάσεις της δίκης, με ζωνρότατο ένδιαφέρον.

Και από τη στιγμή αυτή αρχίζει μιά ιστορία, που μαρτυρεί ότι ένας δραματικός συγγραφέας μπορεί καμιά φορά να οικοδομήση την ιδιωτική του ζωή όπως αυτός θέλει, όρίζοντας έκ των προτέρων τις διάφορες φάσεις της, σαν να γράφη κάποιον θεατρικό έργο, με την πλοκή και την λύση της άρσεκειας του.

Σάν έξυπνο παιδί που ήταν, ό Κλάιφφορντ άντελήφθη ότι ή Λουίζα εξακολουθούσε να θυμάται τόν παληόν έραστή της και γι' αυτό δέν μπορούσε να έξοικειωθή μαζί του. Και από σκέψη σε σκέψη παρέδέχθη στο τέλος ό Κλάιφφορντ ότι θάπρεπε να συμπεριφέρεται του λοιπού στη Λουίζα σαν σε μιά άρρωστη, να της έκπληρώνη όλες τις επιθυμίες της και να μη της χαλνάη σε τίποτε τό χατήρι. "Έτσι, σιγά-σιγά, θά την κέρδιζε και ή άνόμνησις του "Άλλου θα έσθυνε για πάντα.

Είχαν, λοιπόν, άληθινή βάση οι ισχυρισμοί της Λουίζας περί ψυχικών βασανιστηρίων. Αυτό τώδλεπε τώρα όλοφάνερα ό Κλάιφφορντ. Με

τόν έγωισμό που έχουν όλοι όσοι άγαπούν, ύποχρέωνε τη Λουίζα να βρίσκεται διαρκώς κοντά του, να τό προσέχη, να του λέγη όλες τις σκέψεις της και να μη βυθίζεται σε όνειροπολήσεις και ρεμβασμούς. Και παίρνοντας μιά ήρωική άπόφαση, ό έρωτευμένος σύζυγος έγραψε από τό Λονδίνο στόν δικηγόρο του του Χόλλυγουντ και του άνέπτυξε ένα σχέδιο, σύμφωνα με τό οποίο ή Λουίζα θα ξαναγύριζε άσφαλώς κοντά του, για να ζήση εύτυχισμένη.

Η συμφιλιώσις

Σύμφωνα με τις οδηγίες του πελάτου του, ό δικηγόρος άρχισε να επισκέπτεται την Λουίζα καθημερινώς, προσπαθώντας να την πείση όπως άποσύρη την άγωγή διαζυγίου. Στην αρχή, ή καλλιτέχνης ήταν τελείως άμεταπειστή. Δέν ήθελε ν' άκούση τίποτε. Σιγά-σιγά όμως, έγινε όμιλητικώτερη και έπαψε την έπιχειρηματολογία της. Άρχισε μάλιστα να έκφράζεται για τόν Κλάιφφορντ με κάποια δόση συμπό-

νοιας και οίκτου. Τότε, ό δραματικός συγγραφέας άπεφάσισε να έξωθήση τά πράγματα σε μιά άποφασιστική λύση. Και όπως τό πρόβλεπε, τό συζυγικό του δράμα κατέληξε στην πιο εύτυχη λύση.

Μιά μέρα, ή Λουίζα δέχτηκε για είκοστή ίσως φορά την επίσκεψη του δικηγόρου του συζύγου της.

—Θά σάς πάρω μαζί μου, της είπε, στο πάρκο του Κόνεϋ. Άιλαντ. Έχω να σάς πώ κάτι, που θα σάς ένδιαφέρει άσφαλώς.

Η Λουίζα, χωρίς να ξέρη κι' αυτή πώς, έδέχτηκε την πρόταση του δικηγόρου. Και όταν έφθασαν στο πάρκο, ό έπιτήδειος πληρεξούσιος του Κλάιφφορντ άρχισε πάλι να της άναπτύσσει ότι οι λόγοι του διαζυγίου της ήσαν άσπληκτικοί και ότι άσφαλώς στο τέλος, τό δικαστήριο θα άπέριπτε την άγωγή της.

Κατόπιν, ό δικηγόρος έπρότεινε στη Λουίζα να τιμηθούν κάτι σ' ένα ώραίο έξοχικό κέντρο. Η Λουίζα δέχτηκε και σε λίγο, καθότανε μαζί του σ' ένα κομψό σεαρέ, όπου, μαζί με τις μπύρες και τούς μεζέδες,

ό δικηγόρος έξηκολούθησε τό έργον της συμφιλιώσεως.

Μπροστά στόν χείμαρρο των δικηγορικών έπιχειρημάτων, ή Λουίζα δέν μπόρεσε πιά να κρατηθή και είπε:

—Σύμφωνοι. Έ' άποσύρω την άγωγή του διαζυγίου, άρκει να μου ύποσχεθί ή Κλάιφφορντ ότι θα πάψη να με βασανίζει με τόν ύπερβολικό άίσθηματισμό του.

—Τό ύπόσχομαι! άκούσθηκε τότε μιά γνωστή φωνή και άμέσως, ή κουρτίνα του σεαρέ σηκώθηκε και παρουσιάσθηκε μπροστά στην έκπληκτη Λουίζα ό Κλάιφφορντ! Τό διαζύγιο έματαιώθη. Και ό Κλάιφφορντ με τη Λουίζα ξανάρχισαν μιά κοινή ζωή, τελείως άνεφελη.

ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

PENNIEZ

Δέν είναι ακριβές ότι ό Σαρλώ πρόκειται να άποσυρθί έντελώς από τόν κινηματογράφο και να μεταβληθί σε «γκλόμ-τροπτερ». Άπεναντίας, ό Σαρλώ συνεχίζει πυρετωδώς τις προετοιμασίες του για τό γύρισμα της νέας του ταινίας «Ο μέγας δικτάτωρ», στην όποια θα πρωταγωνιστήση ή Πωλετ Γκοντάρ.

Τό φίλμ αυτό θα είναι τό πρώτο στο όποίο θα «μιλήση» ό Σαρλώ από την άρχή ως τό τέλος.

—Μιά νέα ιστορία άνεστάτως αυτές τις μέρες τό Χόλλυγουντ. Διεδόθη εύρύτατα ότι άπήχη υπό άγνώστων ό συμπαθέστατος «ζέν-πρεμιέ» Τάυρον Πόουερ.

"Όλοι, κατάπληκτοι, έπίστεψαν στην είδηση, την όποια μάλιστα, άρχισαν κιάλας να σχολιάζουν.

Μέχρι της στιγμής που βρέθηκε κάποιος, ό όποιος έπληροφόρησε τό άνήσυχο πλήθος των θαυμαστών του διασημού πρωταγωνιστού, ότι ό Τάυρον βρίσκεται αυτή τη στιγμή πολύ μακριά από τούς γκάγκστερς, στην Ιταλία... άπαχθείς από την νέαν του σύζυγον, την χαριτωμένη Άνναμπέλλα.

—Ένας νεαρός Αμερικανός, ό 17-ετής Ρόννεϋ, παρουσιάστηκε την περασμένη έβδομάδα στόν διευθυντή ενός κινηματογραφικού πρακτορείου της Νέας Υόρκης και του άνεκοίνωσε ότι είχε έφεύρει ένα μηχάνημα, χάρις στο όποιο θα είναι δυνατή ή προβολή κινηματογραφικών ταινιών και την ήμέρα, με τό δυνατότερο φώς.

Ός γνωστόν και άλλοτε είχε γίνει λόγος για μιά τέτοια έφεύρεση, αλλά δέν είχε συνέχεια τό πράγμα.

Ο διευθυντής του πρακτορείου παρέπεμψε τόν νεαρόν έφευρετήν στους κινηματογραφικούς παραγωγούς του Χόλλυγουντ.

—Και νέον συνοικέσιον μεταξύ άστέρων θρυλείται: της νεαρωτάτης και χαριτωμένης Ντιάνας Νιάρμπιν και ενός νέου ταλέντου που τό άνεκάλυψε ό σκηνοθέτης Άλέξανδρος Κόρντα.

«Ούδέν όμως τό θετικόν», όπως γράφουν και οι έφημερίδες, ύπάρχει ακόμη...

Η Λουίζα Ράινερ, φαίνεται πολύ εύτυχισμένη που τά ξανάφτιαξε με τόν σύζυγό της Κλάιφφορντ "Οντετς.

διερωτώμαι αν ο Χήθκλιφ είναι Ικα- νός να κλάψη.

Μιά άλλη στενωπρία άρχισε τώ- ρα να με κυριεύη: Το άπόγευμα προχωρούσε γρήγορα κι' ο άνθρω- πος που είχα στείλει στο χωριό είχε επιστρέψει. Κάτω από τον ήλιο που έδυε, διέκρινα το πλήθος που έβγαι- νε από την έκκλησία του Γκίμμερ- τον.

—'Η έκκλησία απέλυσε, είπα. 'Ο κύριος Λίντον θα είναι εδώ σε μισή ώρα...

'Ο Χήθκλιφ πρόφερε μιά βριαιά, κι' έσφιξε ακόμα περισσότερο την Κάτυ, που, αυτή, έμεινε άκίνητη.

Σε λίγο, διέκρινα τους ύπηρετες μας που μπήκαν μέσα στον κήπο και διευθύνθηκαν στην κουζίνα. 'Ο κ. Λίντον έρχόταν κατόπι των, όχι σε μεγάλη απόσταση, Έθάδιζε άργά, άπολαμβάνοντας το περίφημο εκείνο ήλιοθαύσεμα.

—Νάτον! φώναζε όταν τον είδε. Για όνομα του Θεού, φύγετε άμέ- σως! Δεν θα συναντήσετε κανένα στο μεγάλο διάδρομο. Βιαστήτε, και κρυφθήτε μέσα στα δέντρα έως ότου μπη...

—Πρέπει να φύγω, Κάτυ, είπε ο Χήθκλιφ άργά, προσπαθώντας να ά- παλλαγή από την άγκαλιά της κυρί- ας μου. Μά αν ζήσω, θα ξαναρθώ πριν κοιμηθής. Δεν θ' άπομακρυνθώ από το παράθυρό σου περισσότερο από πέντε μέτρα.

—Μη φύγης! Έκαμε εκείνη με θρη- νώδη φωνή, και τον κράτησε όσο δυ- νατά της επέτρεπαν οι δυνάμεις της. Δεν πρέπει να φύγης, σου λέω!

—Μόνο για μιά ώρα! επέμεινε έ- κείνος παρακλητικά.

—Ούτε για ένα λεπτό!
—Κι' όμως πρέπει... 'Ο Λίντον έ- φθασε...

Έκαμε να σηκωθεί και να ξεσφι- ξη τα δάχτυλά της που γαντζωνό- ταν επάνω του άπελπισμένα. Εκεί- νη όμως τον κρατούσε, λαχανιασμέ- νη. Στο πρόσωπό της ήταν ζωγρα- φισμένη μιά τρελλή άπόφαση:

—'Οχι! φώναξε. Μη φύγης! Μη φύγης! Είναι η τελευταία φορά που σε βλέπω! 'Ο Έντγκαρ δε θα πη- τίποτα. Χήθκλιφ, πεθαίνω... πεθαί- νω...

Έκείνη την ώρα ο Λίντον άκούστη- κε κάτω στην είσοδο.

—'Ο διάβολος να τον πάρη! φώ- ναξε ο Χήθκλιφ, κι' έπεσε άπάνω στο κάθισμά του άπελπισμένος. Σώπα, Κατερίνα, θα μείνω... Κι' αν έπρό- κειτο να με σκοτώση τώρα άμέσως, και πάλι θάμεινα...

Κι' άγκαλιάστηκαν και πάλι. Τώ- ρα άκουσα τα βήματα του κυρίου μου. Κρύος ιδρώς περιέχυνε το σώ- μα μου, κι' άρχισα να τρέμω:

—Τι κάθασθε και την άκούτε; είπα στον Χήθκλιφ άλλόφρονη. Αυτή δεν ξέρει τί λέει. Έχετε άπόφαση να την καταστρέψετε, έπειδή δεν εί- ναι σε θέση να προφυλάξη μόνη τον έαυτό της; Σηκώθητε! Φύγετε άμέ- σως! Θα μ' ά καταστρέψετε όλους...

Έσφιγγα άπελπισμένα τα χέρια, φώναζα. 'Ο κ. Λίντον άκούσε τις φω- νές, κι' ετάχυνε το βήμα του. Μέσα στην παραζάλη μου πρόσεξα ώστό- σο ότι τα γέλια της Κάτυ ήσαν λι- θη άπ' τον λαϊμό του Χήθκλιφ και κρεμόταν τώρα κάτω.

—Σίγουρα θάχη λιγοθυμήσει ή πεθάνη, σκέφθηκα. Τόσο το καλλι- τερο! Χίλιες φορές προτιμώτερος ο θάνατος από τον μαρασμό στον ό- ποίο λυώνει κάθε μέρα...

'Ο Έντγκαρ έφθασε στην πόρτα. Μόλις αντίκρυσε τον έπισκέπτη που δεν έπεριμενε, ώρμησε πάνω του, γεμάτος κατάπληξη και λύσσα. Τι έσκόπευε να κάμη — δεν ξέρω. 'Ο- πωσδήποτε, ο άλλος τον άρπαξε στίβαρά από τον βραχίονα, τον κα- θήλωσε μιά στιγμή άκίνητο, κι' εί- πε, δείχνοντάς του τη γυναίκα:
—Κυτάξτε! "Αν δεν είσθε δαίμο- νας, περιποιηθήτε την πρώτα, κι' έ- πειτα πέστε μου ό,τι θέλετε...

Και βγήκε άπ' το δωμάτιο με άρ- γά βήματα και σκυμμένο το κεφα- λι. Διευθύνθηκε σ' ένα πλαινό σαλό- νι, κι' εκεί έμεινε.

'Ο κ. Λίντον με φώναζε. "Επειτα από χίλιες περιποιήσεις και προσπα- θειες, κατωρθώσαμε να συνεφέρωμε λίγο την Κάτυ. Μά δεν αντίλαμβα- νόταν τίποτα γύρω της: άναστένα- ζε, μούγκριζε διαρκώς, και δεν ά- νεγνώριζε κανένα.

'Ο Έντγκαρ, μέσα στην άγωνία του, είχε ξεχάσει τον άπαισιο φίλο της γυναίκας του. Έγώ όμως δεν τον είχα ξεχάσει. Και στην πρώτη στιγμή που ευκαιρήσα, πήγα να τον ίκετέψω να φύγη, λέγοντας, ότι ή Κατερίνα ήταν καλλίτερα, κι' ότι το πρώι θα πήγαινα να την πληροφο- ρήσω πώς πέρασε τη νύχτα της.

—Δεν άρνούμαι να βγω έξω από το σπίτι, άπάντησε, μά θα μείνω στον κήπο. Και πρόσεξε να κρατή- σης την ύπόσχσή σου αύριο το πρωί θα πήγαινα να τον πληροφο- देंντρα. Μη ξεχάσης, γιατί άλλωώς θα έπαναλάβω την έπίσκεψή μου, είτε βρίσκεται ο Λίντον εδώ, είτε όχι!

Και ρίχνοντας μιά ματιά γεμάτη άγωνία προς την διεύθυνση του δω- ματίου της Κάτυ, άπήλαξε το σπι- τι από την καταστρεπτική παρουσία του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17ον

Η ΖΩΗ ΚΙ' Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΩΜΕΝΟΙ

Την νύχτα εκείνη, κατά τα μεσα- νυχτα, γεννήθηκε η νεαρή Κατερίνα που είδατε στον Πύργο της Καται- γίδος: ένα καχεκτικό έφταμηνητικο παιδί. Και δυο ώρες έπειτα, ή μητέ- ρα πέθαινε, χωρίς να άνακτήση πο- τέ τις αισθήσεις της για ν' αντίλη- φθη την άπουσία του Χήθκλιφ ή την παρουσία του Έντγκαρ. Είναι πε- ριττό να μιλήσω για την άπελπισία αυτού του τελευταίου. Μιά άπελπ- ισία που έγινε ακόμα μεγαλύτερη άπ' το γεγονός ότι έμεινε χωρίς άρ- σενικό κληρονόμο. "Όσον άφορά την νεογέννητη, ή ύποδοχη που της έγι- νε, δεν ύπήρξε καθόλου θερμή. Μπο- ρούσε να φωνάζη ώρες δλόκληρες, χωρίς κανείς να νοιασθή γι' αυτήν. Κι' οι πρώτες ώρες της ζωής της ύ- πηρξαν στερημένες από κάθε άγάπη.

Το άλλο πρωί — ένα πρωί ήλιόλου- στο και χαρούμενο έξω — οι πρώτες άκτίνες του ήλιου έπεσαν μέσα στο σιωπηλό δωμάτιο της νεκρής, και περιέβαλαν το πρόσωπό της μ' ένα φως γλυκό, ύπεργίγνο. 'Ο Έντγκαρ Λίντον είχε το κεφάλι άκουμπισμένο

τα μα- κά χαρακτηριστικά του είχαν την ίδια έμφάνιση του θανάτου που εί- χαν και τα χαρακτηριστικά της γυ- ναίκας που κοιτόταν πλάι του άκί- νητη. Μά ή άκίνησία του αυτή ήταν ή άκίνησία της έξαντλήσεως και

της άπελπισίας, ενδ ή άκίνησία της Κατερίνας ήταν ή άκίνησία της άπο- λυτης ειρήνης. Με το μέτωπο ήρεμο, τα βλέφαρα κλειστά και στα κάτω- σπρα χείλη της πλανιόταν ένα άό- ριστο χαμόγελο ένας άγγελος δεν θάταν πιο όμορφος άπ' αυτήν.

Ποτέ δεν είχα αισθανθί τόσο έν- τονα την άτέλειωτη ειρήνη στην ό- ποία άναπαύοταν ποτέ δεν είχα άντικρύσει μιά ζωηρότερη εικόνα της αιωνίας άναπαύσεως. Έβλεπα μιά γαλήνη που ούτε ή γη, ούτε ή κόλασις δεν θα μπορούσαν πιά να την ταράζουν. Και με πλημύριζε το συναίσθημα της βεβαιότητας ότι πέ- ρα άπ' αυτά ύπήρχε μία Αιωνιότης χωρίς φραγμούς και χωρίς σκιές, όπου ή ζωή είναι χωρίς τέλος, ή ά- γάπη χωρίς συμφορές, ή χαρά χω- ρίς όρια... Και μου φαινόταν τώρα παράλογη κι' έγωϊστική κι' αυτή ή ά- κόμα ή άγάπη του Λίντον, που ύπέ- φερε τόσο πολύ για την άπολύτρω- ση της άγαπημένης του. "Ίσως βέ- θαια, λογικευμένοι, να πρέπη ν' άμφιβάλλωμεν, αν ένα πρόσωπο που ύπέφερε τόσο στη ζωή του, είναι δυ- νατόν να βρη τόσο γρήγορα την ά- πόλυτη ειρήνη. Εκείνη τη στιγμή ό- μως, μπροστά στο νεκρό σώμα που έδειχνε τόση γαλήνη, δεν μπορούσε κανείς ν' άμφιβάλη και για τη γα- λήνη που θάδρισκε ή ψυχή...

'Ο κύριός μου φαινόταν να κοιμά- ται. Έγκατέλειψα λοιπόν το δωμά- τιο και βγήκα στον κήπο. Οι ύπηρε- τες ύπέθεσαν ότι πήγαινα ν' άνασα- νω λίγο από την νυκτερινή άγω- νία. Πραγματικά όμως πήγαινα να βρω τον κ. Χήθκλιφ. Έάν είχε μεί- νει κάτω από τα δέντρα, ίσως να μην είχε αντίληφθη τίποτα. Έκτός αν είχε δη τον ταχυδρόμο που είχα- με στείλει στο Γκίμμερον. Έάν ό- μως είχε μείνει κάτω από τα παρά- θυρα, σίγουρα θα είχε παρατηρήσει την άνησυχία που βασιλευε, τις πόρ- τες που άνοιγόκλειναν, τα φώτα που έκαίαν παντού, και θα είχε καταλά- βει ότι κάτι το έξαιρετικό θα συνέ- θαινε μέσα στο σπίτι. Έπιθυμούσα να τον συναντήσω, κι' όμως αισθα- νόμουνα κάποιο δισταγμό, μη γνω- ρίζοντας πώς να του άναγγείλω τη φοβερή είδηση. Μη ξέροντας πώς θα την δεχόταν, ώστόσο, ήθελα να τε- λειώνω. Έτάχυνα το βήμα... Τον είδα στηριγμένο σ' ένα γέρικο δέν- τρο, το κεφάλι άκάλυπτο, τα μαλλιά ύγρα από τη δρόσο της νύχτας που έπεφτε άπ' τα κλαδιά. Θα είχε μεί- νει ώρα πολλή σ' αυτή τη στάση, γιατί παρετήρησα γύρω του μερικά σπουργίτια που πηγαινοερχόταν ά- φοβα, χωρίς να δίνουν προσοχή στην παρουσία του. Μόλις με είδε, σήκω- σε τα μάτια και είπε:

—Πέθανε! Το ξέρω... Το ένοιω- σα! Κρύψε αυτό το παληομάντιλο και πάψε να κλαίς μπροστά μου! 'Ο διάβολος να σ' ά πάρη όλους! Και κύριο, και ύπηρετες! Δεν έχει άναγ- κη, εκείνη, από τα δάκρυά σας!...

Τώρα, έκλαια τόσο για κείνη όσο και γι' αυτόν τον ίδιο. Γιατί κατα- λάβαινα ότι το ξεσπάσμα αυτό της όργης του, δεν ήταν άλλο παρά ή εκδήλωση της άπέραντης άπελπισί- ας του! Τα γέλια του έκινούσαν γω-

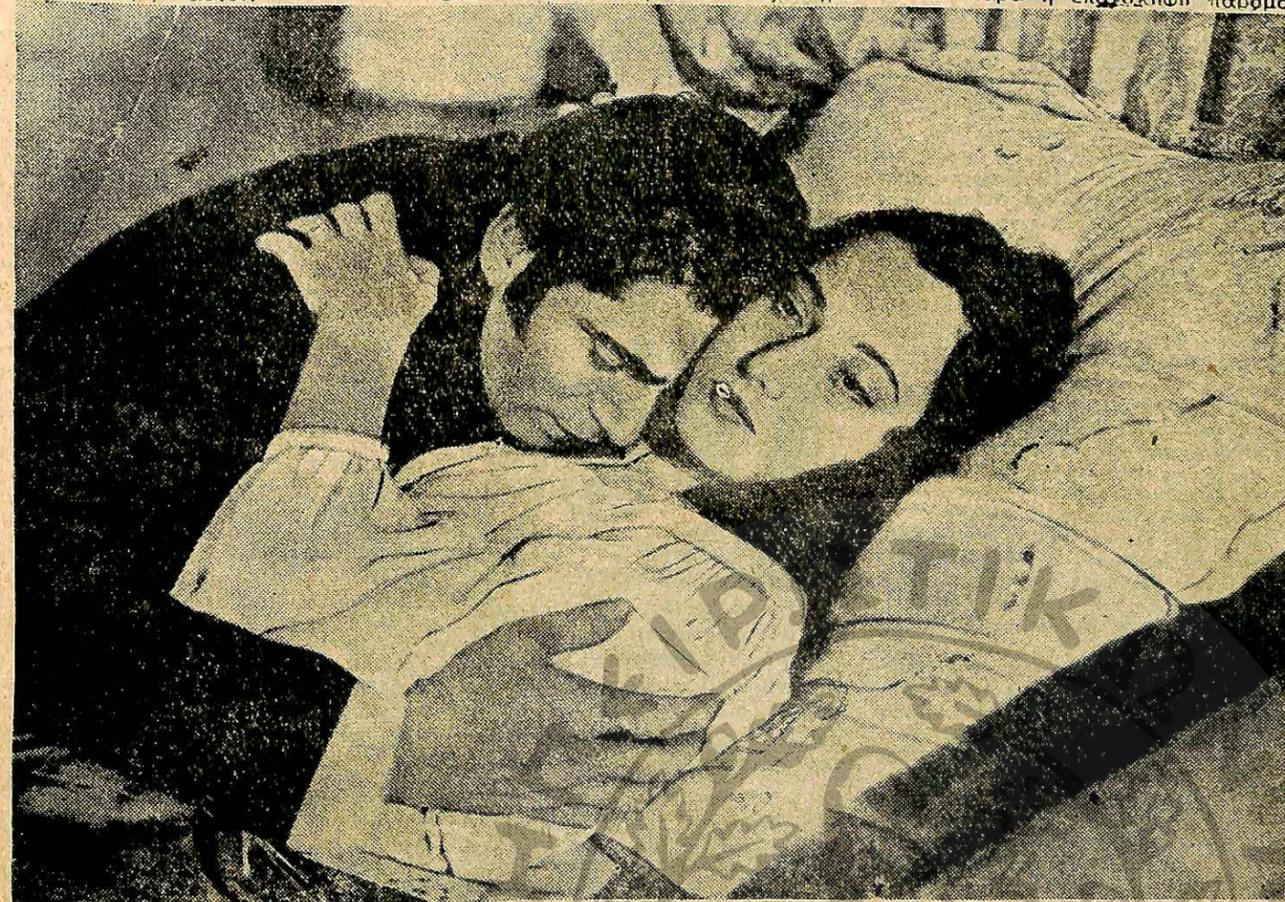
στραμμένα στη γη. Δεν ξέρω πώς, μου φάνηκε πώς εκείνη τη στιγμή, ο άνθρωπος αυτός που δεν πίστεψε ποτέ ούτε Θεό, ούτε δαίμονα, προ- σευχόταν...

—Ναι, πέθανε... έπανέλαβα κι' έ-

γώ, προσπαθώντας να συγκρατησω τους λυγμούς μου. Πήγε, έλπίζω, στον ουρανό, όπου θα τη συναντή- σωμε κάποτε, άς άκολουθήσωμε το δρόμο του Θεού...

Ποιό Θεού; Έκαμε εκείνος σ' ένα φριχτό ούρλιασμα, πούμοιαζε σα γέλιο και σαν κλάμμα μαζί. Πές μου καλλίτερα πώς πέρασε τις τε- λευταίες στιγμές ή...

Προσάθησε να προφέρη τ' όνομά της, μά δεν το κατόρθωσε. Με τα χείλη σφιγμένα, προσπαθούσε να κρύψη την άπελπισία που την κυρί- ευε, και ν' αντιμετώπιση με άπο- κρουστικό και άγριο βλέμμα τη συμπάθεια που αισθανόμουνα εκεί- νη τη στιγμή γι' αυτόν.

— 'Οχι, μη φύγης! Μη φύγης! Πεθαίνω, Χήθκλιφ, πεθαίνω...

—Πώς πέθανε; κατόρθωσε τέλος να ρωτήση, προσπαθώντας να στη- ρίξη τη ράχη του στο δέντρο, γιατί έβλεπα τώρα ότι έτρεμε δλόκληρος, ως την άκρη των νυχιών του.

«Δυστυχισμένο! σκέφθηκα. "Όσο και να θέλης να κρυφθής, έχεις μέ- σα σου μιά καρδιά, όπως όλοι οι ά- δελφοί σου οι άνθρωποι. Γιατί την κρύβεις; 'Ο έγωϊσμός σου δεν μπο- ρεί να τυφλώση τον Θεό. Θα σε βα- σανίξη, ως ότου άποσπάση από το στόμα σου μιά κραυγή ταπεινοφρο- σήνης!»

Στράφηκά σ' αυτόν, και άπάντη- σα στην έρώτησή του:

—Πέθανε σαν το πουλάκι... "Αφη- σε ένα στεναγμό, κι' έχασε τις αι-

σθησεις της, σαν ένα παιδάκι που ά- ποκοιμάται... "Επειτα από πέντε λε- πτά ένοιωσα ένα πτερούγισμα της καρδιάς, κι' έπειτα τίποτα...

—Μήπως... πρόφερε καθόλου τ' ό- νομά μου; ρώτησε διστακτικά εκεί- νος, σαν να φοβόταν ν' άκούση κάτι που δε θάχε τη δύναμη να ύποφέρη.

—Δεν άνέκτησε ούτε μιά στιγμή την αντίληψη των πραγμάτων. Δεν άνεγνώρισε κανένα άπ' τη στιγμή που λιγοθύμισε στα χέρια σας. Τώ- ρα, άναπαύεται ήσυχα, μ' ένα γλυ- κό χαμόγελο στα χείλη, και οι τε- λευταίες της σκέψεις πήγαν στις πα- ληές χαρούμενες μέρες που πέρασε μαζί σας... 'Η ζωή της τέλειωσε σ' ένα νλυκό όνειρο... είθε το ζύπνημά

μας χαρά! Δεν θα σε συχωρέσω, παρά μόνο αν έρθης πίσω σε μένα! Λένε πως οι νεκροί περιπλανιώνται στον κόσμο σαν φαντάσματα... Θα περιμένω κι' εγώ το φάντασμά σου! Θε μου! Πώς θα ζήσω χωρίς τη ζωή μου; Πώς θα ζήσω χωρίς την ψυχή μου; Κατερίνα Έρνσού!, έ- λα! Σε περιμένω! Σε περιμένω!

Χτυπούσε το κεφάλι του πάνω στον κορμό του δέντρου, και ούρλι- αζε όχι σαν άνθρωπος, μά σαν ένα άγριο θηρίο, που είχε θανάσιμα πληγωθεί. Τότες είδα πως το μέτω- πό του ήταν γεμάτο πληγές. 'Η σκη- νή λοιπόν που παρακολουθούσα δεν θάταν παρά ή έπαράλληλη παρόμοι-

την σκηνών, με τις όποιες θα είχε πε- ράσει όλη του τη νύχτα. 'Η λύπη μου για τον καύμό του άρχισε να ύπαχωρη μπρος στον τρέμο που αι- σθανόμουνα για την τρέλλα του. Δί- σταξα ώστόσο να τον άφίσω μόνο, γιατί καταλάβαινα πως δεν είχα άντικρύσει ποτέ στη ζωή μου έναν άνθρωπο που να ύποφέρη σε τέτοιο σημείο.

Τη στιγμή που κατάλαβε ότι τον παρατηρούσα, με διάταξε με άγρια φωνή να φύγω. Τον ύπήκουσα, γιατί ένοιωθα ότι δεν είχα τη δύναμη ού- τε να τον καθησυχάσω, ούτε να τον παρηγορήσω.

—Κατερίνα Έρνσού! φώναζε. Σκότωσε κάτι περισσότερο άπ' τον έαυτό σου, κι' από μένα! Σκότωσε τη χαρά που μπορούσε να ναι δική

της στον άλλο κόσμο να ναι έξ ίσου εύχάριστο...

—Τι λες αυτό; καύγασε ξεαλ- λος, χτυπώντας τη γη με τα πόδια του, κατεχόμενος από μιά τρομερή όργη, από μία κρίση ανείπωτης ά- πελπισίας. Τι λες αυτό; Θέλω να ζυπνήση στα πιο φριχτά βασανιστή- ρια της κόλασεως! Και να ύποφέρη όσο εγώ ύποφέρω! Θέλω να αισθα- νεται παντού τη στέρησή μου, όπως εγώ αισθάνομαι τη δική της στέρ- ρηση!

Σήκωσε τα μάτια του στον ουρα- νό, και οι λάμψεις της τρέλλας που περνούσαν από μέσα, με γέμισαν τρόμο.

—Κατερίνα Έρνσού! φώναζε. Σκότωσε κάτι περισσότερο άπ' τον έαυτό σου, κι' από μένα! Σκότωσε τη χαρά που μπορούσε να ναι δική

(Συνέχεια στο έπόμενο)

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΟΣ

‘Η μεγάλη άγνωστη στο Παρίσι

‘Η «Μεγάλη Άγνωστη», όπως αποκαλείται η περίφημη Λεγεώνα των Ξένων, έφθασε πρό τινος στο Παρίσι, για να συμμετάσχει στην παρέλαση της Εθνικής εορτής των Γάλλων την 14ην Ιουλίου.

Οι στρατιώται της Λεγεώνας, που ό κινηματογράφος διαλάλησε τη γενναϊότητα και τη δόξα τους στα περάματα της Οικουμένης, είχαν να φανούν στην Εύρώπη από την εποχή του Μεγάλου Πολέμου.

Κι’ έγιναν τώρα δεκτοί από τους Παριζιάνους με έξαλλο ένθουσιασμό, και έντονη περιέργεια, εξ αιτίας ιδίως του μυστηριώδους φωτισστέφανου που τους προσδίδει το γεγονός ότι προωρρίζονται πάντα για τις πιο επικίνδυνες αποστολές εις τους πιο δύσκολους ρόλους. ‘Ως γνωστόν, στην λεγεώνα κατατάσσονται άνδρες από όλα τα μέρη του κόσμου, όλων των τάξεων, όλων των σπείδιων μορφώσεως, όλων των καταστάσεων: Άγγλοι, ‘Ιταλοί, ‘Αμερικανοί, Γερμανοί, Ρώσοι, ‘Ισπανοί, ‘Ιάπωνες, ‘Ινδοί, Βενεζουελιανοί ή ‘Ερυθρόδερμοι, εκατομμυριοῦχοι ή αλήται, γόννοι βασιλικών οικογενειών ή άριστοκράται, πολιτικοί φυγάδες, κομμουνισται ή κοινοί φωνηθάδες, δικαιούνται να παρουσιασθούν και να καταταγούν στον Λεγεώνα ως άπλοοι στρατιώται, χωρίς να δώσουν λόγο ούτε για τ’ όνομά τους, ούτε για την ένδικότητά τους, ούτε για την οικονομική κατάσταση, για την μόρφωση, ή για τις υιτίες που τους έσπρωξαν να εγκαταλείψουν τα πάντα και να καταφύγουν στο μοναδικό αυτό σ’ όλο τον κόσμο στρατιωτικό σώμα.

Μιά μόνη υποχρέωση άνελαμβάνουν από την ώρα εκείνη: πίστη στη σημαία της Λεγεώνας και άπόλυτη υπακοή στις διαταγές των άνωτέρων.

Και την υποχρέωση αυτή την έπληρσαν πάντα οι Λεγεωνάριοι, και αντιμετώπισαν πάντα το θάνατο με την άπαράξια των άπελπισμένων της ζωής. ‘Η ιστορία της Λεγεώνας είναι γεμάτη από ανέκδοτα που μοιάζουν συχνά σαν παραμύθια και σά θρόλοι.

Μιά μέρα, στο Μαρόκο, σε μιá σύγκρουση έναντιόν επαναστατημένων ιβηγενών οι τραυματισταί είναι άπειροι. Οι στρατιωτικοί γιατροί δεν έπαρκοῦν.

‘Ο λοχαγός άπευθύνεται στους στρατιώτες του λόγου του και ρωτά μήπως κανένας εξ αυτών έχει νοσοκομειακές γνώσεις. Τέσσερις στρατιώται παρουσιάζονται. Είναι και οι τέσσερις γιατροί, που άποκαλύπτουν τώρα για πρώτη φορά την επίστημη τους, προκειμένου να σώσουν τους πληγωμένους συναδέλφους των.

Στό Γκρουβίλ, ή Λεγεών άποφέρει φριχτά από λειψυδρία. ‘Ένας λογίας περνά όλη του τη νύχτα γράφοντας

‘Ένα περίφημο ζεύγος στην Εύρώπη

Πρό όλίγων μηνών, όλος ό κόσμος παρακολούθησε μ’ έξαιρετικό ένδιαφέρον τον γάμο του Τάυρον Πόουερ με την Άνναμπέλλα. ‘Η Άνναμπέλλα είχε ήδη από καιρό τελειώσει το γύρισμα της τελευταίας ταινίας της, της χαριτωμένης κωμωδίας «Γαμήλιος συνοδεία» όπου πρωταγωνίστησε με τον Ρόμπερτ Γι-

‘Ο νεαρός αυτός και ήλιοκαμμένος άθλητής με το άσπρο μαγιώ, και ή ώραία, λεπτή και ξανθή γυναίκα δεν είναι άλλη παρά ό Τάυρον Πόουερ κι’ ή Άνναμπέλλα, που κάνουν το ταξίδι του γάμου των επί του υπερωκεανού «Ρέξ»

ούγκ, και περίμενε να τελειώσει κι’ ό σύζυγός της τις τελευταίες σκηνές του «‘Ινδικού όνειρου».

Εύθως κατόπιν, επεβιβάσθησαν στο ‘Ιταλικό υπερωκεάνειο «Ρέξ» και έφθασαν στην Νεάπολι. ‘Από εκεί διευθύνθησαν στη Γαλλία, όπου μ’ εξαιρετική συγκίνηση ή Άνναμπέλλα έδειξε την πατρίδα της στον αμερικανό σύζυγό της.

Τώρα, το περίφημο ζεύγος παραθερίζει σε μιá άποκαλυμμένη κι’ άπλη έξοχή, κοντά στο Άρκασσόν.

πολύπλοκους μαθηματικούς ύπολογισμούς και το πρωί παρουσιάζεται στον λοχαγό του και λέει:

— Άν σκάψετε εδώ, θα βρείτε νερό. Και πράγματι σκάβουν και βρίσκουν μιá πηγή: ό λογίας είναι παλιός άστριακος άξιοματικός του μηχανικού από την περίφημη σχολή της Βιέννης.

‘Ο μυστηριώδης κύκλος του θανάτου

Τό προσεχές έτος θα γίνουν στάς ‘Ηνωμένες Πολιτείας της ‘Αμερικής Προεδρικοί εκλογαί. Και τούς κατοίκους του νέου Κόσμου άπασχολεί από τώρα ένα σπουδαίο έρώτημα! Μήν νομίζετε ότι είναι ή συνθησμένη άνησυχία του ποιός θα εκλεγή Πρόεδρος! Τό ζήτημα αυτό τίθεται στη δεύτερη μοίρα μπροστά σ’ ένα άλλο πρόβλημα. Ποία θα είναι ή μοίρα του ανθρώπου που θα εκλεγή Πρόεδρος τό 1940; Ποία τύχη τον περιμένει;

Και ή αιτία είναι άρκετά περίεργη και μυστηριώδης.

‘Έχει παρατηρηθῆ ότι από του 1840 όποιος εκλεγεί Πρόεδρος, άκριβώς όταν συμπληρωται εικοσαετία, είναι καταδικασμένος σ’ ένα γρήγορο και πολλές φορές τραγικό θάνατο.

‘Η περίοδος του εικοσαετούς αυτού «κύκλου του θανάτου» όπως τον άποκαλούν οι ‘Αμερικανοί συμπίπτει και πάλιν τῷ 1940 όπότε θα γίνη και ή Προεδρική εκλογή.

Διερωτώνται λοιπόν: Θα συνεχισθῆ ό κυκλικός θάνατος! Τό κακό, όπως είπαμε ήρχισε να εμφανίζεται από τό 1840. Τότε εκλεγῆ Πρόεδρος ή Ούίλλιαμ Χάρρισον. ‘Έπειτα από ένα μήνα μετά την ανάληψιν των καθηκόντων του, ό Ούίλλιαμ Χάρρισον άπέθανε από πνευμονίαν τό 1841.

Τό γεγονός δεν έκαμε έντύπωσιν. Τό 1860 όμως, είκοσι άκριβώς έτη μετά την εκλογήν του Χάρρισον εκλέγεται Πρόεδρος των ‘Ηνωμένων Πολιτειών ό Άβραάμ Λίνκολν. Σε λίγο δολοφονείται.

‘Η συμπτωσις έσημειώθη.

Τό 1880, εκλέγεται Πρόεδρος των ‘Ην. Πολιτειών ό Τζάιμς Γκαρφιέδ. ‘Ένα έτος μετά την εκλογήν του και όλίγον μετά την ανάληψιν των καθηκόντων του, τό 1881, τερματίζει την ζωήν του μιá δολοφονική σφαίρα!

‘Η συμπτωσις αυτή του καθ’ ένα στην εικοσαετιάν άμέσου θανάτου του εκλεγμένου Προέδρου, άρχίζει πλέον να συζητῆται εύρύτατα και να ζητηται ή εξήγησις του μυστηριώδους αυτού φαινομένου.

Τό 1900 επανεκλέγεται ως Πρόεδρος των ‘Ηνωμένων Πολιτειών ό Ούίλλιαμ Τάκ Κίνλεϋ. Τό 1901 δολοφονείται.

Και ό κυκλικός θάνατος συνεχίζεται.

Τό 1920 εκλέγεται Πρόεδρος ό Ούάρον Χάρδινγκ. Τό 1923 άποθνήσκει.

Πέντε Πρόεδροι των ‘Ηνωμένων Πολιτειών άπέδωσαν όλίγον χρόνον μετά την εκλογήν των διαδοχικά, κάθε είκοσι χρόνια.

Περί τίνος πρόκειται; Και άραγε, ό Πρόεδρος ό όποιός θα εκλεγῆ τό 1940 όπότε συμπίπτει ό κύκλος του θανάτου! άκολουθήση την τύχη των προηγούμενων;

Χαρές και λύπες των άσων της άθηναικής σκηνής

‘Η άγνωστη ΜΑΡΙΚΑ ΜΑΝΤΙΝΕΙΟΥ

‘Ο κόσμος ώρύετο, χειροκροτούσε, χαλούσε τον... κόσμο:

— ‘Ολοοο! Μπίσς! ‘Ολοοο! ‘Η συμπαθεστάτη καρατεριστα μας κ.Μαρίκα Μαντινείου, μπρος στην τόση έπιμονή του ένθουσιώντος κοινοῦ της «‘Οάσεως», και παρ’ όλο που ειχεν εξαντλήσει όλα τα κουπλά του νούμερου που εκτελούσε, άναγκάστηκε μαζί με τις χαριτωμένες παρταϊνέρ, τις άδελφές Μπελλίνοι, να επαναλάβῆ τό ρεφραίν:

«Μπλούμι Μπλούμι μέσ’ στο νερό. Μπλούμι Μπλούμι κολύμπημα γερό. Μέσ’ στην θάλασσα σαν μπῶ, λάν δελφίνοι κολυμπῶ!»

Νέα χειροκροτήματα. Νέα «μπίς». Καινούρια «‘Ολοοο». Μα κι’ ή Μαντινείου, καθώς και οι παρτεναίρ της δίδες Μπελλίνοι, στέλνουν από ένα φιλάκι άπροσδιορίστου κατευθύνσεως στο κοινό κι’ εξαφανίζονται από τη σκαλίτσα της σκηνής. Τρεπόμενα προς... καταδιώξιν τους, Στόν διάδρομο, συναντάμε τον Τραϊφόρο, τον καλό ποιητή και κομπέρ της «‘Οάσεως», που προσπαθεί να μάθῆ πῶς λέγεται άγγλικά τό φιλι. Δασκάλα του μιá ξανθόμαλλη Άγγλιδοῦλα.

Κι’ άφου βεβαιώνομαστε ότι μόνο... θεωρητικῶς τό μαθαίνει, κατεβαίνουμε τα σκαλιά.

‘Εδώ, έπτά χαριτωμένοι... πειρασμοί, τό μπαλέτο, μάς σταματοῦν και με ώραιότατα κακοποιημένα έλληνικά, μάς εύχαριστοῦν για την φωτογραφία που τούς δημοσίευσε ή «‘Εβδομάς».

— Ούγγαρία έκει; Ρωτοῦν άν τό περιοδικό μας πουλιέται στην Ούγγαρία, για να τό διαβάσουν οι εκεί θαυμασταί τους. Τις βεβαιώνουμε, και μένον Ικανοποιημένες.

Χτυποῦμε τώρα την πόρτα της κ. Μαντινείου.

— ‘Εμπρός!

Μπαίνουμε στο καμαρίνι της, και μάς υποδέχονται τέσσερα ώραία κορίτσια. ‘Ας σας τα παρουσιάσουμε: Είναι ή δις Μάρκοπούλου, οι άδελφές Μπελλίνοι και... ή Μαρία Μαντινείου! Χαριτωμένα, δροσερά, με τα μαγιώ, έτοιμα για τό νούμερό τους.

Μάς προσφέρουν καρέκλα κοντά τους.

— Μιά συνέντευξη για την «‘Εβδομάδα».

— Εύχαρίστως...

Και ή... ανάκρισις αρχίζει:

— Που γεννηθήκατε, κ. Μαντινείου;

— Στην ‘Αθήνα. Είμαι βέρα ‘Αθηναία. Γεννήθηκα στοῦς ‘Αγίους ‘Ασμάτους, στοῦς ‘Θησείο, κι’ εκεί μεγάλωσα.

— Θα μου έπιτρέψετε μιάν αδιάκριτη έρώτηση; Πότε γεννηθήκατε; Και ή κ. Μαντινείου, χωρίς να διαστάση, χωρίς να ξεροκαταπιῆ, χωρίς να... κοκκινισῆ, όπως θάκανε κάθε άλλη γυναίκα, μάς απήντησε με... θάρρος αξιοζήλευτο:

— Γεννήθηκα στα 93, και ποτέ δεν σκέφτηκα να κρύψω τα χρόνια μου. Αυτό τό πράγμα, μάλιστα έκανε εντύπωση και στον πρόεδρο του δικαστηρίου, όταν με ρώτησε κάποτε που μωχαν κλέψει ένα γραμμόφωνο, την ηλικία μου. Και με συνεχάρη που τῷ ελπια τα πραγματικά μου χρόνια. Γιατί άλλωστε να τα κρύψω; ‘Ο κόσμος έχει μάτια και βλέπει, χρυσέ μου...

— Στο θέατρο ποτε πρωτογήκατε;

— Τό πρώτο μου ντεμποῦτο έγινε στην Αίγυπτο. Στο «Καφέ-Λυόν» της ‘Αλεξανδρείας εργαζόταν ό θίασος παντομίμας του πατέρα μου. ‘Εκεί μαζί με τις άλλες δυό άδελφές μου, τη Γιώτα Λάσκαρη - Άργυροπούλου

‘Η άμνηστη Μαρίκα.

κοι τη Νίκη Λάσκαρη - Σκούρα, άποτελούσαμε ένα ώραιο «τρίο». Είμασταν τα «Λασκαράκια». Στο «Καφέ-Λυόν» λοιπόν, άρχισα την σταδιοδρομία μου ως ήθοποιού. ‘Επαιζα μάλιστα και στην παντομίμα. Γιατί ό θίασος του πατέρα μου, έπαιζε μιá-δυό πράξεις παντομίμα, κι’ έπειτα κάναμε και μερικά νουμεράκια έμεις. Τραγουδοῦσαν ό πατέρας μου με την μητέρα μου, κι’ έβγαине μιá πολύ καλή παράσταση. Αυτά συνέβαιναν από τό 1907 έως τό 1913, όπου γυρίσαμε στην ‘Αθήνα.

— ‘Εδώ πῶ πρωτοπαίζατε;

— Όταν ήλθαμε στην ‘Αθήνα, έπαιξα στο ‘Θησείο, στην παλιά γειτονία μου, στο «Σφιξε με» της Φαρέα. Κατόπιν έπαιξα στα 1914 στοῦ «Λαού» στη «Σκούρα» κι’ έκανα με τον Ζάχο Θάνο τό περίφημο νούμερο «Ναπολιτάνα», που ‘Αφισεν έποχή. ‘Όταν με είδε ή κ. ‘Αρτεμις Κυπαρίσση να παίζω, τόσο της άρεσα, που με σύστησε και με πήραν στα «Παναθηναία» των Δημητρακοπούλου και Τσοκοπούλου, κι’ έκανα την «Μαντινα». ‘Η έπιτυχία μου ήταν μεγάλη και πιστεύω ότι ό ρόλος μου αυτός ήταν ίσως ό καλλίτερος άπ’ όσους έτυχε να «κρεάρω».

Είναι γνωστόν ότι ό ρόλος αυτός χάρισε πράγματι πολύ σουζέ στην κ. Μαντινείου και από τότε άρχισε ν’ άνευαίνῆ τα σκαλοπάτια της έπιτυχίας σταθερά και με βήμα γοργό.

— ‘Εχετε πολλές κατακτήσεις, κ. Μαρία;

— ‘Η συμπαθεστάτη πρωταγωνίστρια της έλαφράς σκηνής έβαλε τα γέλια.

— Κατακτήσεις; ‘Οχι, παιδί μου! Θαυμαστάς έ, σαν γυναίκα και καλλιτέχνης, μπορεί να έχω. Μα κατακτήσεις, δεν πιστεύω να έχω. Βλέπετε, είμαι παντρεμένη και διατάζει ό κάθε θαυμαστής να... προχωρήσῃ! ‘Επομένως...

— Μα δεν είχατε ποτε καμιά κατάκτηση;

— ‘Ε, είχα κι’ εγώ μιá...

— Δεν μπορούμε να μάθουμε πιά;

‘Η κ. Μαντινείου χαμογελά: — Εύχαρίστως... Είναι ή κατάκτησις του κ. Μαντινείου!

— Και θα σας ήταν δυνατόν να μάς λέγατε ποτε... έλαθε χώραν;!

— Πῶς δχι; ‘Επαιζα στοῦ «Λαού» κι’ έρχόταν ως θεατής κάτω στην πλατεία. Τῷ άρεσα φαίνεται πάρα πολύ. Κι’ έρχόταν κάθε βράδυ και με χειροκροτούσε δαιμονιωδῶς σε κάθε εμφάνισή μου. Μ’ έμπορῶ να πῶ τό φέμμα: μ’ άρεσε κι’ έμένα, και δεν άργησα να τον συμπόθσω. Και σαν τίμιος και σωστός άνδρας

ποητό μου. Μόνο, λοιπόν, στη γωνιά του σπιτιού κι' όχι ραντεβού σ' απόμερα καφενεδάκια, όπου συχνάζουν τα σημερινά κορίτσια. Τότε εμείς είμαστε πολύ αυστηρές, οι κοπέλλες της εποχής εκείνης. Καθόμασταν πολύ φρόνιμα και περιμέναμε να πάρουμε τον άνδρα που θα μας έδιναν οι γονείς μας. Δεν φροντίζαμε μόνες μας για την απόκατάστασή μας.

—Καί... πότε πήρατε το πρώτο φιλή από τον κ. Μαντινειό;

—'Η κ. Μαρία κατσουφιάζει χαριτωμένα.

—Νομίζω πως πολύ προχωρήσατε. Αυτά δεν... λέγονται.

—'Η ανάκρισή μας εξακολουθεί:

—'Αν κανένας πλούσιος 'Αμερικανός, κομψός και χαριτωμένος, με ιδιότητες πετρελαιοπηγές σας έκανε πρόταση ν' αντικαταστήσει τον κ. Μαντινειό, τί θα λέγατε;

—Μωρέ καλά είμαι με τον Μαντινειό μου. Είμαι ευχαριστημένη και δεν τον αλλάζω με κανένα...

—'Εχετε πολλές προτάσεις;

—Γάμου;

—'Οχι. Θιασαρχών.

—'Αρκετές. 'Εχω έργαση με τους μεγαλύτερους αθηναϊκούς θιάσους, όπως του κ. Μακέδου, του κ. Σαμαρτζή, του κ. Ζ. Θάνου, του γαμπρού μου κ. Β. 'Αργυροπούλου κ.λ.π. Τώρα παίζω στην «'Οασισ» κι' είμαι εξαιρετικά ευχαριστημένη.

—Πόσα χρόνια παίζετε στο θέατρο;

—Στο θέατρο παίζω 33 δόκιμα χρόνια κι' είμαι εξαιρετικά ευτυχής γιατί πάντοτε το κοινό με περιβάλλει με την αγάπη του. Πρέπει να σημειώσετε ότι παίζω συνεχώς στην 'Αθήνα κι' ο κόσμος δεν μ' εχει βαρεθή καθόλου. Με βλέπει συνεχώς χειμώνα-καλοκαίρι και με χειροκροτεί. Και το ότι δεν μ' έχουν βαρεθή άκουμα, με συγκινεί, με κάνει ευτυχισμένη και μου δίνει κουράγιο να παίζω πάντα με μπρίο.

Είναι πράγματι γνωστόν πως η κ. Μαντινειού έχει —κατά την θεατρική έκφραση— πάντα «πέραση» στην πρωτεύουσα. Τη ρωτήσαμε πού τ'ό αποδίδει αυτό.

—Νά σας πώ. Φροντίζω πάντα να βγαίνω μελετημένη, καθαρή, κομψά ραμμένη και με γούστο, κι' αυτό συντείνει στην επιτυχία μου.

—Πώς περνάτε τη μέρα σας;

—Με το νοικοκυριό μου. Πρέπει να ξέρετε ότι όσο αγαπώ τη δουλειά μου, τόσο μ' άρεσει και το νοικοκυριό του σπιτιού μου. Μανι-ρεύω, λοιπόν, σκουπίζω, μπαλάνω και κάνω όλες τις δουλειές. Φροντίζω για τους άντρες μου.

—'Εκπλησώμεθα.

—Τους άντρες σας; είπατε;

—Καλέ το Μαντινειό μου και τον γυιό μου. 'Εχω παιδί 16 ετών που τ'ό σπουδάζω.

—Και ποιά είναι τ'ό δνειρά σας για τ'ό μέλλον;

—Νά περάσω καλά και ξεκούραστα γεράματα. Γι' αυτό άλλωστε και δουλεύω τώρα. 'Εχω κι' ένα δικό μου σπιτάκι στα Πατήσια που τ'όχω νοικιασμένο. 'Εχω επίσης ένα καναρίνι που τ'ό λατρεύω και μία σκυλίτσα κολοθή. Νά γράψετε και για τ'ό κορίτσια μου που είναι πολύ καλά και τ' αγαπώ και τ'ό δυό.

Πρόκειται για τις διδές Μπελλίνι, τις παρτεναίρ της, οι οποίες πράγματι είναι πολύ καλές, ιδίως στα ντουέτα τους.

Με την ευκαιρίαν αυτή, ρωτήσαμε τις δυό χαριτωμένες ντιζές και νουμερίστες μας για τ'ό ζωή τους.

—Νά σας πώ, λέει ναζιάρικα η Νάντια, είμαστε πολύ ευχαριστημένες από τη δουλειά μας. 'Ερωτευμένες, μπορώ να πώ... Τόνειρό μας είναι να τραγουδάμε! 'Θέλουμε να τραγουδάμε συνεχώς, γιατί τ'ό τραγούδι είναι η ζωή μας, πιστέψτε με.

—'Εχετε θαυμαστά;

—'Η μία κούταξε την άλλη κι' έπειτα τ'ό ξέφυγε ένα παρατεταμένο:

—'Ούί!...

Και τ'ό καταφατικό αυτό «'Ούί!» μ'ας τ'ό είπαν... πριμο-σεκόντο!...

Την ώρα εκείνη ο Τραϊφόρος (άχι! αυτός ο Τραϊφόρος!) μπήκει στο καμαρίνι πάντα βιαστικός:

—Κυρία Μαρία, βγαίνετε!...

Μά η συνέντευξίς μου έχει τελειώσει...

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ

Οι χαριτωμένες αδελφές Λίνα και Νάντια Μπελλίνι οι οποίες με τ'ό ώρα τραγουδία τους κάθε βράδυ στην «'Οασισ» στο Λόφο Κολωνού και τ'ό «'Αλλάζω» Πειραιώς ξε τρελλάνουν τους θεατές.

Σήμερα και άλλοιτε :

Πώς έπαιρναν τ'ό μπάνιο τους οί παριζιάνοι του 1900

Η ΜΩΝΤ με κάλεσε να παρευρθώ στις προετοιμασίες του καλοκαιριού της ταξιδιού. Ξέρει ότι βρίσκω εξαιρετική ευχαρίστηση, βλέποντάς την να παιδεύεται με τ'ό μπανιλά και τις θαλίτσες, μέσα σ' ένα σπιτιό όπου νομίζεις ότι γίνεται σεισμός. Πριν, όμως, συνεχίω πρέπει να σας πώ ότι η Μώντ είναι σνόμπ 100 τοίς 100, πράγμα που άλλωστε και τ'ό αναγνωρίζει.

'Εδώ και δεκα χρόνια, η παράξενη αυτή κοπέλλα θά τ'ό θεωρούσα ως την πιο ισχυρή ατίμωση αν δεν πήγαινε στη Ντωβίλ, για να επιδείξει τ'ό κομψά της μαγιώ στο Μπάρ του 'Ηλιου. Τη χρονιά που πλάξ της μόδας ήταν τ'ό Ζουάν-Λέ-Πέν, ήταν κι' αυτή πρώτη και καλλίτερη μέσα στους εκπροσώπους του κομψευομένου Παρισιού που γέμιζαν την γραφική αυτή πλάξ. 'Υστερα, ήρθε η ετσίχη που κάθε κομμική έπρεπε να κάνει την εμφάνισή της στο Λίντο της Βενετίας ή στο Σάλτσμπουργκ κ.τ.λ. Κατά τ'ό δυό, όμως, τελευταία χρόνια, η Μώντ φρονιμάει και περνάει τις θερινές της διακοπές ήσυχα και άθροβτα κοντά στη γιαγιά της, στην Τουραίνη. Τί να σκέφθηκε άραγε για τ'ό φετεινή σαζόν; 'Θάλασσα, θουνό, λουτρόπολι ή απλώς μια οποιαδήποτε έξοχη;

Μόλις μπήκα στο ήλιόλουστο στούντιό της, η εκπληξίς μου ήταν τόσο μεγάλη, ώστε η Μώντ έσκασε στα γέλια:

—Μά τί σουδάζει, λοιπόν; τ'ή ρώτησα. Δεν θά ταξιδεύεις; Στην είσοδο δεν είδα ούτε μια θαλίτσα. Και τ'ό ρούχα σου δεν τ'ό βρίσκω πεταμένα πάνω στις καρέκλες και στα ντιβάνια, όπως άλλοτε, τέτοια εποχή... 'Αρχίζω να μ'ό πιστεύω στα μάτια μου...

'Αντί πάσης άλλης απαντήσεως, η Μώντ με ώδηγησε στην κρεβατοκομιτιά της και μουδειξε δυό μικρές θαλίτσες.

—Νά όλες μου οι άποσκευές, είπε. 'Εφέτος, θά κάνω τόν γύρο της Γαλλίας. Συνεπώς, δεν έχω ανάγκη από πολλά πράγματα. Πάει η εποχή που κουβαλούσα μαζί μου λεπτεπίλεπτες τουαλέτες, μεγάλες καπέλι και πολύπλοκα μαγιώ. 'Εφέτος, όλα-όλα μου τ'ό ρούχα είναι μερικά σότς και τίποτε άλλο. 'Θά ξεκινήσουμε, κληρώντας την περιπέτεια στις πλάξ της Μάγγης, της Βρεστάνης, του 'Ατλαντικού. 'Οπου δεν θά βόισκουμε ξενοδογεία, θά κοιμώμαστε κάτω από τέντες. Σπόρ 100 0)0, αγαπήσ'ό μου!

Και με μια ζωηρή φλόγα στα μάτια, η Μώντ άρχισε να μ'ό αναπτύσσει τις γάρες της άπλης ζωής της υπαίθρου και να μ'ό απαριθμεί ένα πλήθος κομμικών πασοθερισμών που γίνονταν άλλοτε, στα παλιά χρόνια, τότε που για να παραθερίσει κανείς, δυό θήματα έξω από τ'ό Παρίσι, έπρεπε να κάνει όλες έτοιμασίες κάνουν σήμερα αυτοί που πρόκειται να ταξιδέψουν στην 'Αμερική!

Οί μετακινήσεις ήταν εξαιρετικά δύσκολες εκείνη την εποχή, άρχισε να λέγει η Μώντ. 'Ετσι, οί λουτρόπολις ήταν μονάχα για τους πολύ πλουσίους. Οί περισσότεροι μεγάλωναν και πέθαιναν στη γενέθλιο πόλι τους, χωρίς να γνωρίσουν άλλους όρίζοντας. Μά για φαντάσου! Για να ταξιδέψη η Μαντάμ ντέ Σεβινιέ από τ'ό Παρίσι μέχρι του Βισού, χρειάζονταν έννητά μέρες! 'Όσο για τις έξδρομές στο Σαιν-Κλού όπου βρίσκεται κανείς σήμερα μέσα σ' ένα τέταρτο της ώρας, άκου να μάθης τί προετοιμασίες έκανε ένας τίμιος παρισινός άστός, που μ'ας άφησε τ'ό ημερολόγιό του:

» Δεν μ'ό έμειναν πλέον, παρό έλάχιστες μέρες, για να έτοιμασθώ γι' αυτό τ'ό ταξίδι. 'Αρχισα από τ'ό πλύσιμο όλων μου τών ρούχων, τ'ό οποία τοποθέτησα με τάξι μέσα σ' ένα μπαούλο, μαζί με

Δεν σας φαίνεται εξαιρετικά χαριτωμένο αυτό τ'ό «μαγιώ», κυρίες μου;

τέσσερα κοστούμια διαφορετικής σαζόν, δυό περρούκες καινούργιες, ένα καπέλλο, κάλτσες και παπούτσια. Καθώς άκουσα δέ να λένε ότι στα ταξίδια δεν πρέπει να παίρνη κανείς μαζί του πολλές άποσκευές, έβαλα μέσα σ' ένα σάκκο, όλα μου τ'ό χρειώδη, δηλαδή μια ρούμ ντέ σάμπρ, δυό πουκαμισές της νυκτός, δυό καλοκαιρινούς σκούφους του άπνου, ένα σκούφο από κόκκινο βελούδο με χρυσά κεντήματα, παντοφλές, ένα σακουλάκι πούδρα για τις περρούκες μου, ένα γεωγραφικόν χάρτη, ένα ντόμινο, τ'ό ημερολόγιό μου, ένα ζυπητήρι, τ'ά γάντια μου, ένα μαστίγιο, ένα πιστόλι, την όμπρέλλα του ήλιου και την όμπρέλλα της βροχής, τ'ό κληρονομικό μου μαχαίρι κ.τ.λ.

—'Αλλ' οί προετοιμασίες του αγαθού αυτού ανθρώπου, έξηκολούθησε λέγοντας η Μώντ, δεν σταματούν ως εδώ. Μόλις τακτοποίησε τ'ό μπαγκάζια του, ο άνδρωπός μας συνέταξε τ'ό διαθήκη του, δπως κάνουν σήμερα οί έξερευνητές του Βορείου Πόλου, τακτοποίησε τ'ό χρέη του, άποχαιρέτησε όλους τους συγγενείς και φίλους και επί τέλους ξεκίνησε για τ'ό...μεγάλο ταξίδι, από τ'ό Παρίσι στο Σαιν-Κλού!

—'Αλλ' αυτά που μ'ό είπε η Μώντ είναι τ'ό λιγότερο έντυπωσιακά. Ξέρετε πότε έμαθαν οί Παρισινοί να κολυμπούν στη θάλασσα; Αίγιον καιρό μετά τ'ό Γαλλική 'Επανάσταση, όταν έπέστρεψαν από τ'ό τ'ό Αγγλία, οί έμπαρδές και ανήγγειλαν ότι οί 'Αγγλοι έχουν στην παραέση συνήθεια να παίρουν τ'ό μπάνια τους μέσα στη θάλασσα! Μέχρι τότε, οί Παριζιάνες ήξεραν ότι τ'ό θαλασσινά μπάνια ένδεικνύνται μόνον κατά τ'ό λύσσα!

'Όταν ύστερ' από τις συνταρακτικές αυτές πληροφορίες, η κούρησα Ντέ Μπουάν πήγε και κολύπησε στη Μάγγη, όλοι έσφράξαν υποστά στο άνήκουστο σκάνδαλο! 'Αφανασθήτε, γράφει η Ίδια στα άπουνημομένα της, ότι βρέθηκαν άνθρωποι που ρώτησαν την καμαριέσα μου αν με δάγκασε κανένα λυσασιμένο σκυλί. Και όταν η Ζαμπέτα τους είπε ότι δεν ήμουν λυσασιμένη, άλλ' έκανα, άπιδες, ένα μπάνιο αναθυγής, όλοι σταυροκοπήθηκαν και άρχισαν τ'ό κροστηπολιό. Κάποιος πατάς άπίστα έγραψε στον πατέρα μου και τ'ό είπε ότι αυτό που έκανα ήταν τ'όμορφο σκάνδαλο!

Πολύ γόργουσα, όμως, τ'ό προάδειγμα της κούρησας Ντέ Μπουάν τ'ό άκολούθησε η Δούκισσα Ντέ Μπερού, η οποία πήγε στη Διέππη, μαζί με όδωλητή τ'ό άκολουθή της. 'Εκτοτε, η μόδα τών θαλασσινών μπάνιων έγενικεύθηκε, και τίς κητες με τ'ή σειρά τίς άστικές και τίς λαϊκές τάξεις, σήμερα δέ όλος ο κόσμος πιστεύει στα θαλασσόλουτρα και στην ήλιοθεραπεία, σαν σε μια καινούργια όρησκειά...

ΜΟΝΙΚΑ ΦΟΡΕΣΤΙΕ

Στο περιθώριο της ιστορίας

Έρωτας μέσα στην καταιγίδα

ΜΕ τὰ χέρια πίσω, την κοιλιὰ τιναγμένη προς τὰ ἔμπρος καὶ τὸ πρόσωπο κατακόκκινο ἀπὸ τὴν ὄργη, ὁ κ. ντὲ Τρουσμποῦ πηγαινοερχόμενος μὲ πολλὰ μεγάλα βήματα, μέσα στὴ μεγάλη σάλλα μὲ τοὺς μαρμαρένιους τοίχους, φουσῶντας καὶ ξεφουσῶντας.

Ἐξαφνα, στάθηκε μπροστὰ στὴν κόρη του, ἕνα λεπτοκαμωμένο κι αἰθέριο πλασματάκι, πού χανότανε μέσα σ' ἕνα πελώριο φωτέϊο καὶ τὴ ρώτησε ἀπειλητικά:

—Καὶ γιατί, λοιπόν, δὲν θέλεις νὰ παντρευθῆς τὸν κ. ντ' Ἀρκούρ;

Ἡ Ἀρμάνδη σήκωσε πρὸς τὸν πατέρα της τὸ ἀγγελικό της πρόσωπο τῶν δεκάξη χρόνων, ἔβγαλε ἕναν βαθὺ ἀναστεναγμὸ καὶ μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα ἀπήντησε:

—Γιατί δὲν τὸν ἀγαπῶ.

—Καλὲ τί μὰς λές! ἐσάρκασε ὁ κ. ντὲ Τρουσμποῦ, ἔτοιμος νὰ κρεπάρη ἀπὸ τὸν θυμὸ πού τοῦπνιγε τὴ φωνή. Καὶ πού τὸ εἶδες γραμμένο ὅτι πρέπει κανεὶς ν' ἀγαπάη γιὰ νὰ παντρευθῆ; Ἀποφάσιμα νὰ παντρευθῆς τὸν κόρημα. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ, νομίζω.

Ἐξοφρα, παίρνοντας μαλακώτερο ὄψος, ἐξηκολούθησε:

—Πρέπει νὰ σκεφθῆς, κόρη μου, ὅτι καλλίτερος γαμπρός δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βρεθῆ. Ὁ κ. ντ' Ἀρκούρ πού ζητάει νὰ σὲ πάρη, εἶναι νεώτερος, ὁμορφος, καλοκαμωμένος, ἀνήκει σὲ οἰκογένεια πρώτης τάξεως καὶ διετήρησε, παρ' ὅλες τὶς διημέσεις τῶν Ἐπαναστατῶν, τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς περιουσίας του. Ὁ γάμος αὐτὸς εἶναι σωτηρία γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα. Θέτει τέρμα στὶς οικονομικὲς στενοχώριες. Ἀρκετὰ βασανιστήκαμε τόσα χρόνια, φυτοζωώντας ἐδῶ στὸ Τουρίνο. Τὰ κτήματά μας στὴ Γαλλία ἔχουν ὅλα δημευθῆ. Ἡ μητέρα σου πού μένει στὸ Παρίσι, μὲ κόπο συντηρεῖται καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μὰς στείλῃ τίποτε. Ἄν δὲν μὰς βοηθοῦσε ἡ Αὐλὴ τῆς Σαβοΐας, πού ἀνέλαβε τὴ συντήρηση τῶν ἐμυγκρέδων, θὰ εἴχαμε πεθάνει τῆς πείνας!

Ἡ κόρη του ἔκλαιε...

Συγκινημένος ἴσως ἀπὸ τὰ δάκρυα αὐτά, ὁ πρῶν ἀκόλουθος τοῦ Λουδοβίκου 16ου κατέβασε τὸν τόνο:

—Σὲ βεβαιῶ, Ἀρμάνδη, εἶπε, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ σὲ καταλάβω.

Τότε ἡ Ἀρμάνδη, καταβάλλοντας μιὰν ὑπέριπτη προσπάθεια, ψιθύρισε:

—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, πατέρα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ παντρευθῶ τὸν κ. ντ' Ἀρκούρ, γιατί ἀγαπῶ ἕναν ἄλλον, τὸν ὁποῖον γνωρίζετε. Εἶναι ὁ κ. ντὲ Μπελσίζ. Κι' αὐτὸς ἐπίσης εἶναι νέος καὶ εὐγενής. Ὅλα μοῦ ἀρέσουν σ' αὐτὸν τὸν ἄνδρα, τὸ μελαγχρινὸ του πρόσωπο, τὰ λευκὰ του ὄντια, ὁ ἐνθουσιώδης χαρακτήρας του. Εἶναι βέβαια, φτωχός, ἀλλὰ

μ' ἀγαπᾷ μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς του. Ὁ Σάρλ εἶναι ἔτοιμος νὰ πεθάνῃ γιὰ μένα, ὅπως κι' ἐγὼ αἰσθάνομαι ὅτι ἂν δὲν τὸν πάρω, θὰ πεθάνω!

Ὁ κ. ντὲ Τρουσμποῦ φρένιασε μπροστὰ σ' αὐτὲς τὶς ἀποκαλύψεις. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἔσφιξε τὶς γροθιές του, λές κι' ἤθελε νὰ συντρίψῃ τὸ μικροκαμωμένο αὐτὸ πλασματάκι, πού τολμοῦσε νὰ τοῦ μιλά σ' αὐτὸ τὸ ὄψος. Συγκρατήθηκε, ὁμως, καὶ εἶπε:

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ γαμπρός μου! Μετὰ ἕνα μῆνα, ἀκριβῶς, οὔτε μιὰ μέρα περισσότερο, θὰ παντρευθῆς τὸν κ. ντ' Ἀρ-

κούρ. Διαφορετικὰ θὰ σὲ κλεισῶ σὲ μοναστήρι.

Λίγες μέρες πρὸ τοῦ γάμου της μὲ τὸν κ. ντ' Ἀρκούρ, ἡ Ἀρμάνδη τῶσκαζε ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπίτι, ἔτρεχε πρὸς συνάντησιν τοῦ Μπελσίζ καὶ οἱ δύο ἐρασταὶ ἀναχωροῦσαν αὐθημερὸν γιὰ τὴ Γένοβα, ὅπου καὶ παντρεύθηκαν.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁμως, τὰ λιγοστὰ χρήματα πού εἶχαν πάρει μαζί τους, ἐξητμίσθησαν. Καὶ τότε, οἱ δύο σύζυγοι πῆραν μιὰ ἠρωϊκὴ ἀπόφαση.

Νὰ ἐπιστρέψουν στὴ Γαλλία μὲ ψεύτικο ὄνομα καὶ νὰ ψάξουν νὰ βροῦν δουλειά, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ζή-

Ἡ Ἀρμάνδη κατέφυγε μὲ τὸν ἄνδρα της σὲ μιὰ σοφίτα.

Τζών... μὲ σάλτσα ντομάτα!

Ἐνα ἀμερικανικὸ διήγημα
ΤΟΥ ΦΡΑΝΚ ΡΟΜΠΡΙΞ

ΗΤΑΝ μιὰ βροχερὴ μέρα τοῦ Μαρτίου. Καὶ ἡ Σάρα, σκυμμένη πάνω ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν φαγητῶν, ἔκλαιε.

Φαντασθῆτε, σὰς παρακαλῶ, γιὰ μιὰ στιγμή, ἕνα ὁμορφὸ κορίτσι τῆς Νέας Ἰόρκης, νὰ χύνῃ ποτὰμι τὰ δάκρυα πάνω ἀπὸ ἕναν κατάλογο φαγητῶν! Μήπως τελείωσε ὁ ἀσταχός; ἢ πῆτε. Ἡ μήπως ἡ κοπέλλα μὰς εἶχε δῆ στὸν κινηματογράφου καμμιὰ κωμωδία;

Ὅχι! Οὔτε τὸ πρῶτο συνέβαινε, οὔτε τὸ δεύτερο. Συνέβαινε κάτι ἄλλο, πού θὰ τὸ μάθετε, ἂν ἔχετε τὴν ὑπομονὴ νὰ συνεχίσετε μέχρι τέλους τὸ διάβασμα αὐτῆς τῆς ιστορίας.

Ἡ Σάρα ἦταν στενοδακτυλογράφος μὲ δίπλωμα. Παρ' ὅλο τὸ δίπλωμά της, ὁμως, δὲν μπόρεσε νὰ βρῆ μιὰ θέση τῆς προκοπῆς καὶ ἀναγκάστηκε γιὰ νὰ κερδίξῃ τὸ ψωμί της, νὰ κἀνῃ ἀντίγραφα στὴ γραφομηχανή!

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς σκληρῆς αὐτῆς βιοπάλης, τὸ λαμπρότερο κατόρθωμα τῆς ἠρωϊκῆς Σάρας ὑπῆρξε ἀναμφισβήτητος ἡ συμφωνία πού ἐπέτυχε μὲ τὸ λαϊκὸν ῥεστωρὰν Σούλεμπεργκ. Τὸ ῥεστωρὰν αὐτὸ τὸ θρῆσκόνταν στὸ γειτονικὸ ἀκίνητο τῆς γέριχης οἰκοδομῆς, σὲ μιὰ σοφίτα τῆς ὁποίας ἦταν ἐγκαταστημένη ἡ Σάρα. Ἐπινα θράβου πού εἶχε δευπνήσει στοῦ Σούλεμπεργκ—τάμπλ ντ' ὄτ πρὸς μισὸ δολλᾶριο μαζί μὲ τὸ πορμπουάρ— ἡ Σάρα, φεύγοντας, πῆρε μαζί της κι' ἕναν κατάλογο τῶν φαγητῶν. Τὸ πολυτίμητο αὐτὸ ἔγγραφο ἦταν γεμάτο ἀπὸ ἀκατάληπτα ἰσορρογιακὰ καὶ ὀπελάτεις δυσκολευτὰν τομοερὰ νὰ ξεχωρίσῃ τὰ διάφορα φαγητά. Μποροῦσε νὰ παραγγείλῃς ψάρι καὶ νὰ σοῦ φέρουν κομπόστα!

Τὸ πρῶτ' αἰτῆς ἄλλης ἡμέρας, ἡ Σάρα ἔφερε στὸν Σούλεμπεργκ ἕναν κατάλογο φαγητῶν γραμμένων στὴ γραφομηχανή, μὲ τὰ φαγητὰ χωρισμένα σὲ διάφορες κατηγορίες—ἄλλου οἱ σούπες, ἄλλου οἱ ἐντινάδες κ.τ.λ.—πού ἔκανε τὸν ἰδιοκτῆτὴ τοῦ ῥεστωρᾶν νὰ πεισθῆ ὅτι μιὰ καθαρή καὶ εὐανάνγνωστη λίστα ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἐκδήλωσις τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ. Ἐπει, μέσα σὲ διάστημα μισοῦ λεπτοῦ, ἡ Σάρα μπόρεσε κι' ἔκλεισε μαζί του μιὰ συμφωνία, ἐξαιρετικὰ ἱκανοποιητικὴ ἀφοῦ στὸ ἔσθ, θὰ ἔγινε στὴ γραφομηχανή τοὺς εἰκοσι δύο κατάλογους τῶν φαγητῶν πού χρειάζονταν κάθε μέρα ὁ Σούλεμπεργκ καὶ ἀντὶ ἄλλης ἀμοιβῆς τὸ ῥεστωρὰν θὰ τῆς προσέφερε τὸ μεσημεριανὸ καὶ τὸ βραδυνὸ φαγητὸ της.

Ἀντιθέτως πρὸς ἐκεῖνα πού συμβαίνουν μὲ τίς συνθήκες μεταξύ κρατῶν, ἡ συμφωνία τῆς Σάρας μὲ τὸν Σούλεμπεργκ ἔμεινε σεβαστὴ κι' ἀπὸ τὰ δύο συμβαλλόμενα μέρη. Καὶ ἡ διπλωματοῦχος στε-

νοδακτυλογράφος κατόρθωσε νὰ περάσῃ ὅλον τὸν χειμῶνα, μὲ τὸ στομάχι γεμάτο.

— 33 —

Κατὰ τίς ἀρχὲς Μαρτίου, ὁ καζαμίας ἄρχισε πάλι τὰ γνωστά του ψέματα καὶ ἀνήγγειλε μὲ φράσεις πομπώδεις, ὅτι ἤρθε ἡ ἀνοιξίς. Ἡ ἀνοιξίς ὁμως, ἔρχεται ὅποτε τῆς καπνίσῃ. Ἐπει, παρ' ὅλα τὰ γραφόμενα τοῦ καζαμίας, οἱ στέγες τῶν προσατείων τῆς Νέας Ἰόρκης ἦταν ἀκόμα σκεπασμένες μὲ χιόνια.

Κάθε ἄλλη κοπέλλα, μπροστὰ στὶς ἀντιπραγματικὲς αὐτὰς πληροφορίες, θὰ προτιμοῦσε νὰ παραδεχθῆ, ὅτι ἦταν ἀκόμα χειμῶνας. Ἡ Σάρα, ὁμως, ἔνοιωσε νὰ πιστεῖ ὅτι ἡ ἀνοιξίς ἤρθε πράγματι. Γιατί; Ὅτὸ τὸ μάθετε ἀμέσως.

Τὸ περασμένο καλοκαίρι, ἡ κοπέλλα μὰς εἶχε γνωρίσει στὴν ἐξοχὴ ἕναν νεαρὸν κτηματία, πού τῆς πῆρε ἀμέσως νὰ μυαλά. Τὸν ἔλεγε τζὼν Φράνκλιν καὶ μ' ὅλο πού ζοῦσε στὴν ὑπαιθρο, ἦταν ἐξαιρετικὰ πολιτισμένος. Οἱ σταῦλοι του ἦταν ἐφοδιασμένοι μὲ τηλεφῶνα, τὸ σπίτι του, μιὰ βιλλίτσα ἀμοῦβλια, εἶχε ῥαδιόφωνο καὶ τὸ ντύσιμό του ὅμιλιζε τὸ ντύσιμο τῶν κτηματιῶν τοῦ κινηματογράφου.

Γιὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογοῦμε, ὁ τζὼν ἀγάπησε κι' αὐτὸς τὴ Σάρα μὲ τὴν ἴδια, ὅπως κι' ἐκείνη, δύναμη καὶ συμφωνησαν μεταξύ τους νὰ παντρευθοῦν τὴν προσεχῆ ἡμέρη. Ἡ ἀνοιξίς, ὁμως, ἤρθε—ἀσοῦ τὸλεγε ὁ καζαμίας—κι' ὁ τζὼν ἀκόμα νὰ φανῆ. Μποροῦσε, λοιπόν, νὰ μὴ κλαίῃ ἡ Σάρα πάνω ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν φαγητῶν, καθὼς δακτυλογράφουσε τὸ μενοῦ τῆς ἡμέρας;

— 34 —

Πέρασαν ἀκόμα δύο ἀνοιξιάτικες ἡμέρες, χωρὶς ἡ Σάρα νὰ λάβῃ γράμμα τοῦ τζὼν. Ἡ καρδιά της εἶχε γίνῃ μαύρη ἀπὸ τὴν ἀπελπισία. Πιὸ μῶρη κι' ἀπὸ τὸν τῆγο τοῦ ἀντικροῦντο ἑορροσταίου πού γαλοῦσε τὸν κόσμον μὲ τοὺς χροστῶν τῶν διαβολικῶν του μηχανῶν.

Τὸ βραδυνὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, κατὰ τίς ἐσπέριας, τὸ ἀνδρόνυνο πού ἔμενε σὲ πλανητὸν δωμάτιο, ἐξετέλεσε μιὰ παράτασι πῶν καθημερινῶν κανονισμῶν του, πού σημάδεψε τὴν ἴδια ὅπως πάντοτε ἐπιτυγνία. Ὁ ἔνοικος ἐνός ἄλλου γειτονικοῦ δωματίου, ἐπαίξε γιὰ 15θὴ φορὰ τὰ «Κοίτσια τῆς Σιδεῶς Μορέννο». Τὰ εἰκοσι ἑπτὰ ῥαδιόφωνα τῆς λαϊκῆς πολυκατοικίας ἄρχισαν δυναδικῶς νὰ ἐξυμνοῦν τὴ θαυματουργὴ ἰδιότητα τῆς κομῆς «Ἰαλιόν» καὶ τῆς πούδρας ἀλευκῆς. Ἐπὶ τὰς συλλήκια αἰτῆς γειτονίας ἔρχονταν κι' αὐτὰ νὰ γαυγίσουν, ὅσο ὑποροῦσαν πρὸ λυσσαμένου.

Μπροστὰ στὰ ἀλύτιστα αὐτὰ σημά-

δια. η Σάρα κατάλαβε ότι ήθελε η ώρα της αναγνώσεως. Πήρε, λοιπόν, το καινούργιο ρωμάντσο που αγόρασε από το γειτονικό κιάσι, ένα αισθηματικό μυθιστόρημα με τον τίτλο «Το μώβ πουλί και ο στυλογράφος», στρογγυλοκάθησε στη μοναδική καρέκλα του δωματίου της, ακούμπησε τα πόδια της πάνω στο μπλουζάκι και θυβίστηκε στο διάβασμα των περιπετειών του ωραίου μαραγκού και της όμορφης σιδερώτρας, με τα κρινόλευκα χέσια, της οποίας η μητέρα ήταν μια αυθεντική δούκισσα...

«Έξαφνα, έξω από την πόρτα του δωματίου, ακούστηκαν δυνατά χτυπήματα και χαρούμενες φωνές. Μ' ένα πήδημα, η Σάρα βρέθηκε όρθια κι' έτρεξε ν' ανοίξει.

Το μαντεύσατε ποιός ήταν. «Αν δεν το μαντεύσατε, θα σας το πω. Ήταν ο Τζών, ο νεαρός κτηματίας, ο αρραβωνιαστικός της Σάρας, το «παλητόπαιδο» που είχε δέκα πέντε μέρες να της στείλει γράμμα.

— Γιατί; Γιατί δεν μούγραφε δσον καιρό; ρώτησε η Σάρα κλαίγοντας από χαρά. Γιατί;

— «Ω! Η Νέα-Υόρκη είναι πάρα πολύ μεγάλη άπάντσε ο Τζών Φράνκλεν. Έρχω όχτώ μέρες εδώ πέρα. Πήγα στην παλιά σου διεύθυνση και μούπαν ότι είχες...» από πολύν καιρό. «Αρχισα, λοιπόν, να ψάχνω...

— Μα σου έγραψα, είπε η Σάρα. Και-τοι τα γράμματά σου τάπαίρνα στο Πόστ-

Ρασόντ, σου ίεχα γράψει ώστόσο ότι άλλαξα σπίτι...

— Αυτό το γράμμα δεν τώλαβα, είπε ο Τζών...

— Τότε, πώς με βρήκες εδώ πέρα; 'Ο Τζών χαμογέλασε και είπε:

— Μπήκα, έντελώς κατά τύχη, στο γειτονικό λαϊκό ρεστωράν. Ξέρω ότι δεν είναι σίχ να τρώγη κανείς σε τέτοια ρεστωράν, αλλά τί τα θέλεις. Μου άρρεσε εξαιρετικά η βιτρίνα του, που ήταν γεμάτη από φρεσκοτάτα ψάρια και λαχανικά. Και κάτι μαρούλια τόσα-δά! Λαχταριστά. Ξέρεις πόσο μ' άρρέσουν οι σαλάτες...

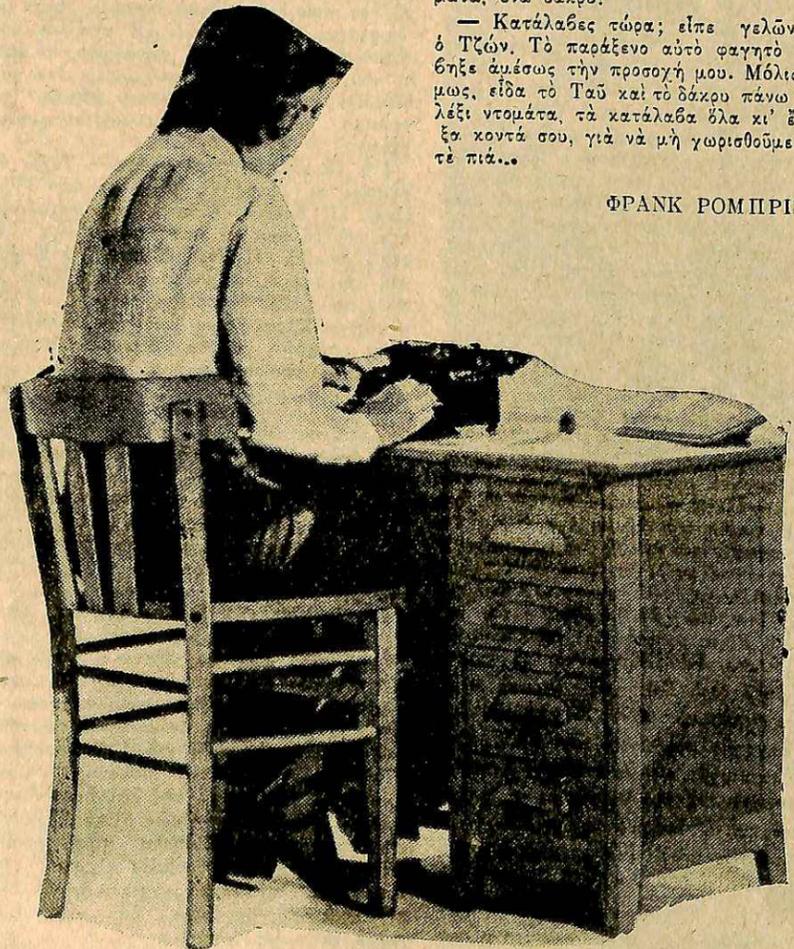
» Μπήκα, λοιπόν, μέσα και είπα να μού φέρουν έναν κατάλογο. Το γκαρσόνι εξετέλεσε άμέσως την επίθυμία μου παρήγγειλα δυο μαρούλια... Ξέρεις πώς μωρώ αγαπημένη μου Σάρα, ν' αναγνωρίσω μέσα σ' ένα εκατομμύριο γραμμάτων, το κεφαλαίο Ταυ που γράφει η γραφομηχανή σου. Έτσι, κατάλαβα ότι ο κατάλογος αυτός ήταν γραμμένος από σένα.

— Πού το διάβασες το Ταυ; ρώτησε η Σάρα. Το μαρούλι δεν έχει τέτοιο γράμμα.

«Ο νεαρός κτηματίας έβγαλε τότε από την τσέπη του τον κατάλογο του ρεστωράν Σούλεμπεργκ κι' έδειξε με το δάχτυλό του το μέρος όπου ήταν γραμμένες οι έντροδες. Η Σάρα έσκυψε και διάβασε με φρίκη— Τί σαντάζεσθε!— «Τζών με σάλτσα ντομάτα». Τα χέσια της, ώδηγήθηκαν από τον καιμό της, είχαν γράψει άσυναίσθητα το όνομα του αγαπημένου της. Και επάνω στη λέξη ντομάτα, ένα δάκρυ!

— Κατάλαβες τώρα; είπε γελώντας ο Τζών. Το παράξενο αυτό φαγητό τράβηξε άμέσως την προσοχή μου. Μόλις, όμως, είδα το Ταυ και το δάκρυ πάνω στη λέξη ντομάτα, τα κατάλαβα όλα κι' έτρεξα κοντά σου, για να μη χωρισθούμε ποτέ πιά...

ΦΡΑΝΚ ΡΟΜΠΡΙΞ

«Η Σάρα ήταν στενοδακτυλο γράφος με δίπλωμα.

Γιά την φίλια κοί για την εύτυχία

Το μόνο ρόδο που δεν έχει άγκάθι, είναι η φίλια.

(Μαμζέλ ντε Σοκυντερύ)

«Ο Θεός έδημιούργησε τη φίλια, μόνο και μόνο για να κάνη ύποφερτη τη ζωή.

(Λαμαρτίνος)

«Έχουμε τόσο πολύ μεγάλη ιδέα για την ψυχή του ανθρώπου, ώστε να ύποφέρουμε όταν αισθανώμεθα ότι δεν βρισκόμαστε μέσα στην καρδιά των δικών μας.

(Πασκάλ)

«Η φίλια είναι μιá από τις μεγαλύτερες εύτυχίες της πρόσκαιρης αυτής ζωής.

(Μαντσόνι)

Στη φίλια, όπως και στον έρωτα, είμαστε εύτυχείς μάλλον για τα πράγματα που άγνωούμε, παρά για κείνα που ξέρουμε.

(Λά Ρασφουκώ)

«Ομολογώ ότι κάθε φορά που έκδικήθηκα έπαυσα να είμαι εύτυχισμένος και ότι η έλπις της έκδικήσεως δίνει περισσότερη ευχαρίστηση από την ίδια την έκδίκηση.

(Μοντεσκιέ)

«Η εύτυχία δεν αποκτάται, παρά μόνον χάρις στις άτομικές μας ιδιότητες.

(Έμιλ Μοντεγκύ)

«Η εύτυχία είναι σαν διάττων αστήρ. Δεν ξέρουμε από που μπορεί να ξεκινήση, ούτε που θα καταλήξη. Έρχεται και φεύγει μέσα σε μιá προσωρινή λάμψη.

(Ζάκ Ντυμόν)

«Η δυστυχία οφείλεται σε μιá συνεχή εξασθένηση των δυνάμεών μας. Η εύτυχία προέρχεται από την έσορρόπησή τους.

(Πουανσύ)

«Η εύτυχία που νοιώθει κανείς όταν είναι βέβαιος για την αγάπη των άλλων, δεν αγοράζεται με δλους τους θησαυρούς του κόσμου.

(Καλντερόν)

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΟΡΜΟΥ
— ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ —

Το μυστήριο του ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΜΕ ΗΡΩ
ΤΟΝ
Λ. ΦΑΝΤΑΣΜΑ

«Ο μεγαλοεπιχειρηματίας κ. Έλσγουορθ Καίηστλ, πέφτει θύμα ενός μυστηριώδους έκδιαστού, που λέγεται δωρ Μόφφρετ. Ο κ. Καίηστλ είχε κάποτε ανακατευθί, χωρίς να το ύποπτεύεται, στις ύποπτες επιχειρήσεις κάποιου Ντάνιελ Φόρρεστερ και ο δωρ Μόφφρετ έχει στην κατοχή του τις αποδείξεις της συνεσχής του αυτής. Για να επιτύχη καλύτερα τον έκδιασμό, βάζει κάποια μίς Κόνγουαιη να οδηγήση την κόρη του κ. Καίηστλ — 'Αδέλα σ' ένα μυστηριώδες σπίτι, όπου άόρατος και μέσα σ' ένα πράσινο φως ο δωρ Μόφφρετ άποκαλύπτει στην 'Αδέλα το παρελθόν του πατέρα της. Η 'Αδέλα προσπαθεί με κάθε τρόπο να σώση τον πατέρα της. Έπάνω στην άμχανία της παρουσιάζεται ο Λ. Φάντασμα, που δεν είναι άλλος από τον νεαρό άριστοκράτη Μάρτεν Ντάλ, ο οποίος προσφέρεται να την βοηθήση. Η δίσ 'Αδέλα Καίηστλ ήταν αρραβωνιασμένη με κάποιον νεαρό μονόχειρα, τον Πώλ Αϊνσγουορθ. Τον νέο αυτό ύποπτεύεται ο Μ. Ντάλ ως δωρα Μόφφρετ, και ιδού γιατί;

Μιά μέρα, επισκέπτεται τον διάσημο έπιθεωρητή της Σκότλαντ Γουάρντ, Σούμερ, φίλο προσωπικό του Μ. Ντάλ και λυσσώδη διώκτη του Λ. Φάντασμα κάποιος κ. Φέρρουμαν ο οποίος παραπνεύεται για ύποπτα πράγματα που συμβαίνουν στο ύπ' αριθ. 262 σπίτι του της οδού Μπάνκ. Την ίδια νύχτα στο σπίτι αυτό ύλοφονείται η γυναίκα του κ. Φέρρουμαν, που τον είχε εγκαταλείψει πρό έτών. Ο Μίστεν Ντάλ έρευνά και ύνακαλύπτει ότι στο σπίτι αυτό είχε οδηγηθή η 'Αδέλα Καίηστλ και ότι η μίς Κόνγουαιη και η Κα Φέρρουμαν ήσαν ένα και το αυτό πρόσωπο. Δεν ύπόσσεσ ύμως να εξακριβώση ποιός είναι ο δωρ Μόφφρετ. Σε μιá νέα του ύμως νυκτερινή έπίσκεψη στο μυστηριώδες σπίτι της οδού Μπάνκ συναντάται στα σκοτεινά, μ' ένα άγνωστο ύνσωπο, ο οποίος αφού του ρίχνει κατάμουτρα ένα δυνατό πράσινο φως τον ρίχνει κάτω άναίσθητο με μιá γροθιά και φεύγει. Προφθαίνει ύμως ο Μ. Ντάλ να άντιληφθί ότι ο άγνωστος αυτός συνεπιπέκτης του σπιτιού είχε ένα μόνον γέσι. Την άλλη μέρα μένει κατάπληκτος όταν στο σπίτι της Καίηστλ συναντά τον αρραβωνιαστικό της Πώλ Αϊνσγουορθ. Ήτο κι' αυτός μονόχειρο και άπ την έθνηική στάση που κρατούσε ύποπτεύεται ότι αυτός ήταν ο νυκτερινός έπιπέκτης του σπιτιού του κ. Φέρρουμαν.

«Ένας άστυνομικός τον έπλησίασε προτείνοντας το περίστροφό του.

«... και οι έκδιασται φεύγουν. 'Ανάμεσα τους ο Μάρτεν Ντάλ που ήταν επίσης στο χορό, άπαρατήρητος γνώρισε τον Αϊνσγουορθ. Την άλλη μέρα ένα τηλεφώνημα του Μόφφρετ δίνει προεσμία ως το δωάδυ στην 'Αδέλα να πάγη τα χρήματα σε έπιταγες για να πάρη τα έγγραφα. Θα πήγαινε ως το Πικαντίλλυ με το ύποκίνητο και εκεί θα της έλεγαν τί θα έαμνη. Ο Μ. Ντάλ συλλαβάνει τότε, σε να πολυηρό σχέδιο. Θα κρουόταν και έ ίδιος μέσα στο ύποκίνητο της 'Αδέλας με μιá κατάλληλη διασκευή του και θα συνώδευε τη νέα. 'Αφού έβγαλε το σχέδιο του σε έφαρμογή πήγε να φάγη στού Φλάγκχο. Έκει βρίσκει τον κ. Καίηστλ τον πλησιάζει και του μιλεί: αυτός τον κυττάζει έντρομος.

— Είμαι φίλος, του λέγει ο Μ. Ντάλ.

11ον

«Ο Βιργίλιος Έλσγουορθ Καίηστλ, έξακολουθούσε να κυττάξη το νέυ γλωμός και τρέμων. Σιγά-σιγά, ύμως, ξαναέρθηκε κάπως την ψυχραιμία του. Κατά τρόπον παράδοξον, ο νέος αυτός που τον κύτταζε χαμογελώντας, άρχισε τώρα να του έμπνη έμπιστοσύνη.

«Ο Ντόλ έν τώ μεταξύ συμβουλευθήκε τον κατάλογο και έδωκε την παραγγελία του. Κατόπιν έρριξε ένα γύρω το βλέμμα του. Ο κ. Φέρρουμαν είχε εξαφανισθή, ο άλλος, ύμως, τώ τέρας της άσχημίας, ήταν πάντα εκεί! Του φάνηκε μάλιστα πως τους κρυφοκύτταζε.

— Κε Καίηστλ, ψιθύρισε ο νέος, άνομάζωκε Μάρτεν Ντάλ. Ξέρω ότι είσθε ο μυστηριώδης κ. Γκραϊήδς και ότι ο δωρ Μόφφρετ σας καταδιώκει με τις άπειλές του. Μην προσπαθήσετε ν' άρνηθήτε, σας παρακαλώ. Θα ήταν χαμένος καιρός. Είμαι ο έμπιστος της κόρης σας. Μου τάχει πη δία, θέλετε να κάνετε και σεις το ίδιο;

«Τα λόγια αυτά, που είχαν φερθή με άπόλυτη ήρεμία και βεβαιότητα, άνεωτάσαν τον κ. Καίηστλ. Τα πιό άντίθετα συναισθήματα τον έκουρευσαν.

— Τί με θέλετε τώρα; ρώτησε επί τέλους με βαρεία φωνή.

— Θα ήμπατρέψετε μετά το δείπνο στο γραφείο σας; — Ναι, ύμπεύω να μείνω αυτός ώς... έισάνωχτα.

— Ωραία! Άν σας καλέσουν από το τηλεφώνω, μην άπαντή... έέ Μου το ύ...

πόσχεσθε; Αυτό μονάχω έχω να σας ζητήσω.

Ο κ. Καίησλ κύτταξε τόν νέο καχύποπτα και με έκπληξη.

—Δέν καταλαβαίνω τίποτε, είπε.

—Μήν προσπαθήτε να καταλάβετε, σας παρακαλώ. Κάνετε αυτό που σας λέγω και ύπόδομαι ότι μέσα σε δυο μέρες το πολύ, δέν θάχετε πλέον πάνω από το κεφάλι σας την δαμόκλειο σπάθη του Μόφφρετ.

Το πρόσωπο του κ. Καίησλ φωτίσθηκε από μια ακτίνα ελπίδος.

—Αυτό που μου ζητάτε είναι άπλο, είπε, η ύπόσχεσίς σας, όμως, είναι καταπληκτική. Σύμφωνοι. Θα ακολουθήσω την συμβουλή σας.

—Υπέροχα! Πήτε μου τώρα, παρατηρήσατε αυτόν εκεί τόν άνθρωπο, στο βάθος της σάλλας; Όχι αυτόν... Έκείνον εκεί προς τα άριστερά, με το κεφάλι σαν σκιάχτρο. Τό έχειτε ξαναϊδθ;.

—Νομίζω, ναί. Έδω. Δέν μπορώ, όμως, να σας πω ποιός είναι. Γιατί με ρωτάτε;

—Από άπλη περιέργεια.

Ο κ. Καίησλ κατάπιε την τελευταία γουλιά του καφέ του.

—Εμένα με συγχωρείτε, είπε, έχω πολλή δουλειά στο γραφείο μου.

—Μήν ξεχνάτε την σύστασή μου, τού είπε ο Ντάλ.

—□□—

Όταν έμεινε μόνος, ο νέος χαμογέλασε Ικανοποιημένος. Είχε βάλει κιάλας το πρώτο έμπόδιο στο σχέδιο του Μόφφρετ. Άν, κατά τύχη, οι ενέργειες του έκβαστου επέτύχαιναν εν μέρει, δέν θα είχε πώς να συνεννοηθθ με το θύμα του.

Ο Ντάλ, έμεινε ακόμη λίγο στού Φλάγκερ, άποτελειώνοντας τόν καφέ του και τó πούρο του. Είχε δθ δι-άφορα παράξενα πράγματα από την ώρα που είχε μηθ μέσα στο έστιατόριο και τώρα νέες ιδέες στριφούριζαν μέσα στο μυαλό του. Έν τούτοις, οι νέες ανακαλύψεις που έκανε, δέν άλλαξαν διόλου τά σχέδιά του για την νύκτα.

Λιγάκι άργότερα τηλεφώνουσε από ένα τηλεφωνικό θάλαμο στη δα Καίησλ και τής έδιδε τις τελικές του οδηγίες.

Όταν τελείωσε, βγήκε στο δρόμο και άναψε ένα τσιγάρο. Ξαφνικά, κύτταξε γύρω του έκπληκτος. Είχε την διαίσθηση ότι κάποιος τριγύριζε κάπου εκεί. Οι διαβάται, όμως, που περνούσαν τού φάνηκαν άσχετοι με την ύπόθεσή του και άβλαβείς.

Έν τούτοις, για λόγους φρονήσεως, έκανε μια σειρά παραπλανητικών έλιγμών. "Ισως, παρ' όλα αυτά, να βρισκόταν μέσα στο πλήθος κάποιος γκρόος που να μην τόν είχε αντίληφθ... Αφού γύρισε έπι μια ώρα, κόνιοντας διαφόρους έλιγμούς, κύτταξε τó ρολόι του. "Ήταν πιά ήσυχος που δέν τόν παρακολουθούτε κανείς. Γι' αυτό άποφάσισε να πάγη στο γκαράζ.

Βρήκε τó αυτοκίνητο έτοιμο. Ο Μ. Ντάλ τó έπιθεώρησε με προσοχή, τó βρήκε όπως τó ήθελε και πληρώσε ευχαρίστως τó υπερβολικό ποσόν που τού είχαν ζητήσει. Λετά μιση ώρα, σταματούσε μπρος στο σπίτι τών Καίησλ.

Τά περισσότερα φώτα ήσαν σβυστά και τά γύρω έρημα. Η Άδέλα δέν θα φαινόταν πριν από ένα τέταρτο και ο Μ. Ντάλ, μη έπιθυμώντας να στριμωχθ από τώρα μέσα στην κρύπη του, άναψε ένα τσιγά-

ρέττο και άρχισε να καπνίζθ. Μια βαρεία φωνή διέκοψε ευφωνακά την νυκτερινή σιωπή.

—Έ, Ντάλ!

Ο νέος άνεπήδησε με ένα ρίγος άνησυχίας. Είδη τότε μια σκιά κοντόχοντρη να προχωρή προς τó μέρος τού.

—Ω! Έσθ ήσουν, Σούμερ; Με

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

τρόμαξες, άδελφέ!...

—Θέλησε να μου ξεφύγης, είπε ο άστυνομικός, αλλά δέν τά κατάφερες.

—Και τί θέλεις τώρα;

—Έχω ένταλμα συλλήψεως εις θάρος σου... Έπί φωνή!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ

Υιά πιδ φόνου; Έκανε ο Ντάλ κατιάπληκτος.

Και θέλησε να στραφθ πίσω.

Ένας άστυνομικός, όμως, με πολιτικά τόν έπλησίασε άμέσως, προτεινοντας τó περιστροφό του.

Σέ λίγο τού είχαν περάσει τις χειροπέδες.

Όλα αυτά είχαν γίνει με καταπληκτική ταχύτητα. Σέ λίγο ο νεαρός άριστοκράτης ριχνόταν μέσα σ' ένα αυτοκίνητο που σταματούσε εκεί και τó όποιον ξεκίνησε άμέσως μ' ένα τράνταγμα. Τó τράνταγμα αυτό επανέφερε άμέσως τόν Μ. Ντάλ στην πραγματικότητα. Μια φοβερή σκέψις τού ρύπηρε τó μυαλό: η δισ Καίησλ θα έφευγε σε λίγο μόνη!...

Πετάχθηκε άμέσως έτσι, τράδηξε με δύναμη τις χειροπέδες που τού κρατούσαν άκίνητα τά χέρια, και έβωκε μια γερή κλωτσιά σ' έναν από τούς άστυνομικούς. Αύτός, όμως, δέν τάχασε και με μια βίαιη κίνησή του τόν ξανάριξε στο κάθισμά του. Ο Μ. Ντάλ προσπάθησε να παλαίση, αλλά δέν μπορούσε, με τις χειροπέδες στα χέρια, να τά βάλη με δυο ανθρώπους.

Ο Σούμερ, που είχε καθήσει δίπλα στον σφέρ, στράφηκε και είπε:

—Κάθισε φρόνιμα, Ντάλ, γιατί δέν ώφελεί σε τίποτε, Τό τέλος σου έφθασε...

Ο νέος ήσυχασε, αλλά για να παραδοθ σε σκέψεις. Τó μυαλό του τώρα δούλευε τρελλά. Ω! να μπορούσε να έμποδισθ την μισ Καίησλ να φύγη! Δέν θάχαν περάσει περισσότερα από δέκα λεπτά από την ώρα που είχε κάνει την άνοητή του, όπως την χαρακτήριζε από μέσα του, έπέμβαση. Ήταν δηλαδή ακόμη καιρός.

—Σούμερ! φώναξε ξαφνικά. Σταμάτησε άμέσως τó αυτοκίνητο. Πρέπει να τηλεφωνήσω!

Ο άστυνομικός έστράφηκε και κουνώντας τó κεφάλι:

—Όχι, Ντάλ, δέν μου την φέρεις! Ξέρω τά κόλπα σου!...

Ο Μάρτεν Ντάλ είδη ότι δέν θά-

καμε τίποτε με τόν φίλο του έπιθεωρητή, τόν είχε έξευτελίσει και κοροϊδέμει τόσες φορές... Έν τούτοις, δέν ήταν από τούς ανθρώπους που τά βάζουν εύκολα κάτω.

—Άκουσε, Σούμερ, ξαναφώναξε. Πρέπει όπωσδήποτε να τηλεφωνήσω!

Έχεις τούς ανθρώπους σου, έχεις και τά πιστόλια σου και μπορείς να με συνοδεύσης, πρέπει όμως, όπωσδήποτε να με αφήσης να τηλεφωνήσω!

Ο Σούμερ κούνησε και πάλι τó κεφάλι:

—Όχι, Ντάλ, δέν θα μου τή φέρης, σου είπα άλλη μια φορά.

—Πρόκειται περι ζητήματος ζωής και θανάτου! έπέμεινε ο Μ. Ντάλ.

—Τί μου λές αυτού!... Έκανε ο Σούμερ, ειρωνικά, σηκώνοντας τούς ώμους.

Ο Ντάλ σάπασε. Τó αυτοκίνητο έν τώ μεταξύ έτρεχε, και κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε, φαινόταν στον αιχμάλωτο τού Σούμερ, αιώνας. Ι νεύρα του είχαν παρατεντώσει, και ήταν έτοιμα να σπάσουν. Έστρεψε και πάλι τó μυαλό του για να βρη κάποια λύση. Μάταιος κόπος. Ξαλαφώνασε έν τούτοις:

—Σούμερ!...

—Άδικα χάνεις τά λόγια σου, Ντάλ, ήταν η άπάντησις τού άστυνομικού. Αύτη την φορά δέν κατηγορείσαι για άπλη διάρρηξη, αλλά για φόνου.

—Γιά φόνου; Δέν σκότωσα ποτέ μου άνθρωπο. Ευχαρίστως όμως θα πώ ότι έσκότωσα φτάνει να με αφήσης να τηλεφωνήσω. Ένα λεπτό!...

—Όυτε ένα δευτερόλεπτο! ήταν η άπάντησις τού Σούμερ.

Και πρόσθεσε ο άστυνομικός:

—Μονάχα όταν σε κλείσω μέσα στους τέσσαρες τοίχους της φυλακής, θά σου τó επιτρέψω.

—Αλλά τότε θάνατι πολύ άργά!

—Τόσο τó χειρότερο.

Η άπελπισία ένέμιση μονομιάς την ψυχή τού Ντάλ.

—Τί ώρα είναι; ρώτησε με φωνή ύπόκοψη.

Ο Σούμερ κύτταξε τó ρολόγι του, διερωτώμενος ταυτόχρονως μήπως και στην άπλη αυτή έρώτησις ήταν κρυμμένος κάποιος δόλος.

—Ένδεκα παρ' δέκα, είπε.

Η άπελπισία τού Μάρτεν Ντάλ ήταν πιά άπεριγράπτη. Η Άδέλα θα είχε φύγει κιάλας. Δέν μπορούσε πιά τίποτε να κάνει για να ματαιώση τά σχέδια τού Μόφφρετ.

Μόφφρετ! Τό όνομα αυτό τόν έκανε να αντίληφθ ξαφνικά την αλήθεια.

Δέν ήξερε, βέβαια, σε πιά βάση στηριζόταν η σύλληψή του, ήταν όμως πιά βέβαιος, ότι ήτο έργο του Μόφφρετ. Όσοι ο κακοποιός αυτός ήταν πολύ πιδ επικίνδυνος από ό,τι τόν φανταζόταν. Τού είχε πθ άλλωστε ότι καλλίτερα θα έκαμνε να μην άνακατευόταν στις δουλειές του. Και να τώρα που έτιμωρείτο για τήν.. παρακοή του! Δέν έτιμωρείτο όμως αυτός, αλλά η Άδέλα! Και αυτό ήταν τó φρικτό, τó φοβερό!...

Σέ λίγο ήλθε η αντίδρασις.

Τήν άπεριγράπτη εκείνη ταραχή που άισθανόταν ως τώρα, την διεδέχθη άπόλυτος ήρμια: η ήρεμία που νοιώθει κανείς όταν βεβαιωθ ότι δέν πρόκειται πιά να χθ καμιά έλπίδα.

Και μαζί με την ήρεμία, ξαναβρήκε τó χιούμορ του.

—Γιατί, είπε, κατηγορούμαι, Σού-

μερ; ρώτησε τόν άστυνομικό.

—Γιά φόνου, σου είπα.

—Ποιανού;

—Τής γυναικός τού Φέρρυμαν.

—Πάλι τά ίδια; Θα βρήκες άσφαλώς και άλλα δαχτυλίδια από χρυσόχαρτο!...

—Η σύχασε, κι' έχω αυτή τή φορά μια άπόδειξη άκλόνητη, άπνητησε ο άστυνομικός.

—Όχι δά!... Και ποιά είναι η άπόδειξις αυτή; Μήπως κανένας αυτόπτης μάρτυς τού έγκλήματος;

—Όχι, αλλά μια άλλη έξ έσου άτράνταχτη άπόδειξη που ώραιότατα θα σου περάση την θηλειά στο λαιμό!...

—Και πού είναι αυτή η τρομερή άπόδειξις;

—Η φωνή της νεκράς!

—Η φωνή της νεκράς; Ι φώναξε κατάπληκτος ο Μ. Ντάλ.

—Δέν καταλαβαίνω τίποτε. Σούμερ, είπε ο Ντάλ.

—Θα καταλάβης σε λίγο.

Έκείνη την ώρα τó αυτοκίνητο σταμάτησε. Οι δυο άστυνομικοί ώδηγησαν τόν Μάρτεν Ντάλ σε μια στενόμακρη αίθουσα. Στο μέσο ύπηρχε ένα τραπέζι. Ο ένας από τούς άστυνομικούς έμεινε κοντά στην πόρτα και ο άλλος τοποθετήθηκε πίσω από τó καθίσμα στο όποιο είχαν βάλει να καθήση τόν συλληφθέντα. Άπέναντί του, ήταν ένας ρωμαλέος τύπος με μικρό μουστάκι, που σιάνηκε στον Ντάλ άστείο. Είχε ένα μεγάλο κεφάλι, ένειλώς σακκρής κι' τó πρόσωπό του κατέληγε σ' ένα τριγούνη σουδάρι. Ο Σούμερ είπε σόν να έκαμνε τας συστάσεις:

—Ο κ. Γκόσλερ, άρχηγός τού γραφείου τού κ. Εισαγγελέως, θά άσχοληθθ με την ύπόθεσή σας.

Ο Ντάλ χαμογέλασε και κούνησε τó κεφάλι του σαν να χαιρετούσε. Ο Σούμερ, πήρε ένα κάθισμα και έάρησε έπιλα στον Μ. Ντάλ. Σ ένα νεύμα τού κ. Γκόσλερ, τού έβγαλε τις χειροπέδες. Ο Ντάλ έτριψε τούς καρπούς του που είχαν κοκκινίσει από τó πριζιμο. Κιτόπι "ταξέ" στο ρολόγι του την ώρα "Εδειχνε 11.30". Η Άδέλα Καίησλ εά βράδιζε προς τó περνωμένο της... Θα ήσαν ήσυχη και γενναία, με την ιδέα ότι ο Ντάλ δέν θάταν μακρυσά, όπως τής είχε ύποσχεθθ!...

Ο νέος έφρικασε.

Κύτταξε και πάλι τόν Γκόσλερ. Θέλησε να έμβαθύνη στην ψυχή του. Γρήγορα άπελπίστηκε. Δέν ήταν ο άνθρωπος που θα τόν συγκινούσε τó παραμικρό.

Φαινόταν σαν ένας άνθρωπος χωρίς έγκέφαλο... Ο Σούμερ, όμως:

Ο νέος έστράφη προς τó μέρος του. Ο άστυνομικός δάγκωνε τά χέλη του, ένω στο πρόσωπό του είχε άπλωθθ όλη η άκαμψία τού ανθρώπου που είναι σφιγμένος καλά μέσα στα στενά πλαίσια τού καθήκοντος.

Έν τούτοις, ο Ντάλ ριφokinδύνε μια ακόμη προσπάθεια.

—Σούμερ, είπε, δέν ξέρω τί είδους άποδείξεις έχεις εις βάρος μου, σε πληροφορώ όμως ότι πρόκειται περι μηχανής. Θα πεισθθ σε λίγο! Ο δολοφόνος τής Κας Φέρρυμαν έτοιμάζεται αυτή την στιγμή να διαπραχθ και νέο έγκλημα, ήταν λοιπόν, φυσικό, να θελήση να άπομακρύνη κάθε έμπόδιο από τόν δρόμο του. Έτσι, έφειρε αυτήν την κατηγορίαν κα!...

Ο Σούμερ όμως τόν διέκοψε άπότομα:

—Ντάλ, σου είπα ότι δέν μου τή φέρνεις τούτη τή φορά. Δέν πρόκειται διόλου περι μηχανορραφίας. Τήν άπόδειξη που σου λέγω, την βρήκα μόνος μου σήμερα τó άπόγευμα.

—Θάνατι κι' αυτή η άπόδειξις σκηνοθετημένη από τούς άλλους.

—Δέν «σκηνοθετείται» η φωνή μιας νεκράς!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

—Η φωνή μιας νεκράς; Σούμερ... σε παρακαλώ, άκουσέ με... Λίγο έξω από τó Θρη Καίησλ είναι ένα σπίτι!...

Και με όση περισσότερη άκρίβεια μπορούσε, ο Μ. Ντάλ περιέγραψε τó μέρος. Και κατέληξε:

—Άποψε, μια νέα κοπέλλα έχει παρασυρθ εκεί και κινδυνεύει αυτή την στιγμή. Μπορείς να βεβαιωθης γι' αυτό, στέλλοντας έπι τόπου μερικούς ανθρώπους σου. Ίσως μάλιστα να νάαι ακόμη καιρός. Έν τώ μεταξύ έγω θα μείνω έδω.

—Αυτό να λέγεται! Τί αριθμό έχει τó τηλεφώνου τού σπιτιού αυτού;

—Δέν ξέρω. Ίσως να μην άέρχη τηλεφώνου.

—Και ποιός είναι ο ιδιοκτήτης τής;

—Δέν ξέρω, κάποιος όμως κάθαρος, που αυτοκαλείται δωρ Μόφφρετ, βρίσκεται άποψε εκεί.

—Μόφφρετ; δωρ Μόφφρετ; Έχω ήδη άκούσει τó όνομα αυτό, έκανε ο Σούμερ.

Σούφρωσε τά φρύδια. Ήταν ακόμη άναποφάσιτος.

—Θαρρώ πως με γελάς και πάλι, Ντάλ, έκανε ύστερ από μικρή σκέψη. Για κάθε ένδεχόμενον, όμως, θα είδοποιήσω τόν έκει άστυνομικό σταθμό. Είναι κοντά στο Θρη Καίησλ, είπε;

Ο Σούμερ σηκώθηκε και βγήκε έξω. Ο Ντάλ έβγαλε ένα στεναγμό άνακουφίσεως.

Σέ λίγο ο Σούμερ επέστρεψε. Χωρίς να πθ λέξθ, κάθησε δίπλα στον Μ. Ντάλ. Ο Γκόσλερ, άπέναντι, έτριψε τά χέρια του.

Ο Μ. Ντάλ κύτταξε τά χέρια αυτά. Ήταν παραδόξως λευκά και μαλακά για άνθρωπο με φυσιογνωμία τόσο σκληρή.

—Και τώρα σε άκούω, είπε ο Μ. Ντάλ στον Σούμερ. Μπορείς να μου διηγηθθ την ιστορία σου αυτή τής τρίτης ποιότητας;

Ο Γκόσλερ, εξακολουθώντας τόν τρίτη τά χέρια του, κυττάζοντας τόν Ντάλ. Αύτός έριξε ένα φευγαλέο βλέμμα γύρω του. Η σκηνοθεσία δέν είχε αλλάξει. Ο ένας από τούς άστυνομικούς, φρουρούσε πάντα την στυνομική και ο άλλος ήταν στηλωμένος πόρτα και ο άλλος ήταν κίνηνη κανεπία του, ίσως με την κίνηνη κανεπία του περιστρόφου κρυμμένη στη ράχη τού καθίσματος.

Ο θόρυβος βημάτων άκούσθηκε. Ο Ντάλ έριξε ένα βλέμμα επάνω από τόν ώμο του: κάποιος πλησίαζε, κρατώντας ένα πράγμα κάτω άπό ένα διάδρομο πανί. Πήραν τó μυστηριώδες αντικείμενο από τά χέρια τού ανθρώπου, τó τοποθέτησαν άπέναντι στον Ντάλ και σε λίγο τού

= 29 =

έδωκαν δυο άκουστικά για να τοποθετήση στ' αυτιά του.

Ένας βόμβος στην αρχή και κατόπι μια φωνή διακεκομμένη έφθανε στα τύμπανα τού νέου:

«Ο Μάρτεν Ντάλ!... Ο Λωποδότης-Φάντασμα... Πυροβόλησε κατεπικολούθησε και ύστερα η φωνή, σβυσμένη σχεδόν πιά: «Τά μαργαριτάρια μου!...»

Ο Ντάλ απεπάτησε επάνω κατάχλωμος, αλλά εξακολουθούσε να άκούθ. Και κατέβαλε τώρα όλη την προσοχή για να μην τού ξεφύγη ο παραμικρός ήχος. Ύστερ από τισλέξεις «τά μαργαριτάρια μου», άκουσε άλλα λόγια. Μια ύπόκοψη οίμωγη, κάτι σαν ρόγγος και κατόπι ένας άπλος και ύπόκοφος θόρυβος, σαν να κυλούσε κάτι, που όλοένα άπομακρυνότανε και πού δέν είχε καμιά σχέση με την άγωνία τής γυναικός που έδολοφονείτο.

Ο Μ. Ντάλ έντωσε ακόμη περισσότερο τ' αυτιά και σε λίγο είχε καταλάβει. Ο τελευταίος αυτός θόρυβος ήταν άπλουστατα βροντές!

Χαμογέλασε. Τó μηχανημα φωνοληψίας που τού είχαν παρουσιάσει, είχε κάνει περιφρημα την δουλειά του!

—Όπως τó ύποψιάζομουν, είπε, αφήνοντας κάτω τά άκουστικά.

—Είναι η φωνή της Κα Φέρρυμαν, αυτή που άκούσατε! είπε ο κ. Γκόσλερ.

—Είναι μια φωνή από τόν τάφο που σε κατηγορεί, Ντάλ! πρόσθεσε ο Σούμερ.

—Ανεγνώρισε τόν Λωποδότη-Φάντασμα, τόν Μάρτεν Ντάλ! είπε πάλι ο κ. Γκόσλερ.

—Γι' αυτό την σκότωσες! φώναξε ο Σούμερ, φοβήθηκες μή σε μαρτυρήση.

—Τής πήρατε πρώτα τó καλλιέ και μετά την σκοτώσατε! επανέλαθε ο κ. Γκόσλερ.

—Η σφαίρα σου, όμως, δέν την σκότωσε άμέσως, έγρύλλισε ο Σούμερ. Τής έδωκες όλον τόν καιρό να σε μαρτυρήση!

—Και συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις της, συντελήρωσε ο κ. Γκόσλερ, πλησίασε τó μηχανημα φωνοληψίας για την αντίγραφη κειμένων που ύπήρχε μέσα στο γραφείο τού Φέρρυμαν και είπε τά λόγια αυτά!

—Βρήκα σήμερα τó άπόγευμα τó μηχανημα αυτό επάνω στο τραπέζι. Ο σωλήν λήψεως κρεμότανε κάτω...

—Τήν σκοτώσατε! Δέν μπορείτε τώρα πιά ν' άρηνηθε, έκαμε ο κ. Γκόσλερ.

—Σε κατηγορεί η ίδια η φωνή τού θύματος σου! έκανε ο Σούμερ με πρόσωπο που έλαμπε από την Ικανοποίηση.

—Ο κ. Φέρρυμαν άνεγνώρισε την φωνή τής γυναικός του! είπε ο κ. Γκόσλερ.

—Θα κάμης λοιπόν, καλά να άμολογήσης, συμβούλεψε ο Σούμερ.

—Έπί τέλους, σάπασαν και κύτταξαν τó... θύμα τους.

Ο Μάρτεν Ντάλ όμως παρέμενε ήρεμος και άτάραχος.

—□□—

Οι δυο άνδρες κυττάχτηκαν με άμηχανία. "Όχι όμως, για πολύ. Έκείνη την ώρα μπήκε μέσα ένας άστυφύλαξ και κάτι είπε τού Σούμερ στ' αυτί.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

Η Σουσουράδα

Ολος ο κόσμος, μέσα στο μεγάλο μοδιστράδικο, τη φώναζε «Σουσουράδα». Και η Ζινέττα δεν θύμωνε ποτέ

Μικροκαμωμένη, ελαφρή, πεταχτή, πρόχαρη, γεμάτη τσαχπινιά και νοστιμάδα ή άεικίνητη αυτή μοδιστρούλα ήταν διαρκώς με το χαμόγελο στο στόμα. Κατά βάθος, όμως, υπέφερε από αυτό το παρατσούκλι. «Η Σουσουράδα είχε κι' αυτή καρδιά, όπως όλα τ' άλλα κορίτσια του μοδιστράδικου. Μια καρδιά που διψούσε κι' αυτή για εύτυχια... Άλλά, πέστε την αλήθεια!... Μπορεί κανείς να προσέξει και ν' αγαπήσει αυτό το μικρό πλασματάκι, που το φώναζαν Σουσουράδα;

Γύρω της, κάθε τόσο, ο έρωτας έκαμνε θραύσι. Η Βιολέττα, η πρώτη κόπτρια του καταστήματος, είχε παντρευτεί τον χειμώνα με τον άνδρα που αγαπούσε. Η Λεονή, που πού δεν είχε το ταίρι της στους πλισσέδες - σολεϊνί, είχε αναθέσει σε μια γειτόνισσά της να της φέρνει τρεις φορές τη μέρα τον μπέμπη της, ένα χαριτωμένο αγγελουδί, και κει κάτω από τα βλέμματα συμπαινεμένων εργατριών, το βρέφος άνοιγε άπληστα το στοματάκι του, για ν' αρπάξει ανάμεσα στα χείλη του, τη ρόγα των έξωγκωμένων από γάλα μητρικών μαστών.

— Έσύ, Σουσουράδα, δεν βρήκες ακόμα τον άρραβωνιαστικό σου; την ρωτούσαν γελώντας οι άλλες εργάτριες.

Και η Σουσουράδα κουνούσε το κεφάλι της να κρύψει τη μελαγχολία της. Γιατί ο άρραβωνιαστικός άν και δεν βρισκόταν στον δρόμο της, είχε πάντως ριζώσει μέσα στην καρδιά της...

Η Σουσουράδα αγαπούσε τον κ. Πάλ, τον ταμία του μοδιστράδικου, ένα νέον υπέροχο, με μαλλιά γυαλιστερά, και μάτια που θά τα ζήλευσαν όλοι οι γόητες του Χόλλυγουντ. Για να τον ιδεί, η κοπέλλα μας κατέβαινε είκοσι φορές τη μέρα στο κατάστημα πωλήσεως, βρίσκοντας Άλλια δυο προσήματα γι' αυτό. «Άλλ' είναι δυνατόν ένας κύριος όμορφος και κομψός, σαν τον κ. Πάλ, να προσέξει μια μικρή εργατρίουλα, έντελως άσημαντη;

— Όποτε την έβλεπε να περνά, φώναζε κι' αυτός όπως οι άλλοι:

— Καλώς την Σουσουράδα! Τι νέα από το επάνω πάτωμα; Κατέβηκες να πάρης τον αέρα σου;

— Υστερα, ήρθε η άνοιξις. 'Ο ούρανός ξανάγινε γαλάζιος, τὰ δέντρα ντύθηκαν πάλι στα πράσινα, η άτμόσφαιρα γέμισε από άρώματα. 'Οπως όλα τα κορίτσια, έκανε κι' η Σουσουράδα την άνοιξιάτικη τουαλέττα της. Έραψε ένα καινούργιο φορεματάκι, μπλέ και άσπρο, αγόρασε ένα ζευγάρι κομψά παπούτσια σπόρ και... όλοι όσοι την είδαν, έτριψαν τα μάτια τους. Πότε κι, όλας η Σουσουράδα, το χθεσινό κοριτσάκι έγινε δεσποινίς; Είναι δυνατόν, λοιπόν, μέσα σε μια μέρα να γίνη τέτοια μεταμόρφωσις;

Ντυμένη όπως ήταν με τα καινούργια της, η Σουσουράδα δεν άν-

Ένα παθητικό διήγημα της Ζακλίν Λαχάρπ

θεξε στον πειρασμό και κατέβηκε στο κατάστημα. Μόλις την είδε, ο κ. Πάλ, της είπε με θαυμασμό:

— Βλέπω, δεσποινίς Ζινέττα, ότι δλο και πιό όμορφη γίνεσθε!

Μεθυσμένη από εύτυχια, η Σουσουράδα τον ευχαρίστησε μ' ένα βλέμμα γεμάτο εύγνωμοσύνη. Έκεινος, ξέροντας από γυναίκες, κατάλαβε ότι το δόλωμα έπιασε. Και κατεβαίνοντας από το ταμείο, ζύγωσε τη μικρούλα που είχε γίνει κόκκινη σαν παπαρούνα και της είπε:

— Δεσποινίς Ζινέττα, το φόρεμά σας είναι τόσο όμορφο, ώστε θάπρεπε να το χαρήτε και να το δείξετε και πιό πέρα. Θέλετε να πάμε την Κυριακή στο Πουασέν και να περάσω με τη μέρα μαζί; Θά φάμε σ' ένα ωραίο έξοχο κέντρο, κοντά στο ποτάμι και θά περάσουμε τρέλλα!

— Οι δύο μας; — Ω! Κύριε Πάλ! είπε η Σουσουράδα με φωνή πηγμένη από συγκίνηση. Το λέτε σ' αλήθεια;

Κυριακή ήρθε. Και για πρώτη φορά στη ζωή της γνώρισε η Ζινέττα τη γλυκεία συγκίνηση του πρώτου έρωτικού ραντεβού. Θά είνε άραγε η θά τον περιμένω; άναρωτιόταν με αγωνία, καθώς πήγαινε στον σταθμό, όπου είχε πη δ κ. Πάλ ότι θά τον περίμενε. Είχε, όμως, κρατήσει το λόγο του. Και μόλις τον ξεχώρισε η Ζινέττα μέσα στο άδιάφορο πλήθος, η χαρά της ήταν τόσο, που λίγο έλειψε να του φιλήσει τα χέρια από εύγνωμοσύνη.

Κάθισαν πλάι-πλάι μέσα στο τραίνο. Η Ζινέττα, γλωμή από τη συγκίνηση, μιλούσε με κόπο. Θάθελε πολύ να είναι πρόχαρη και εύθυμη, όπως μέσα στο άτελιέ, άλλ' η παρούσια του κ. Πάλ την έκανε να νοιώθει τον έαυτό της άδέξιο και κουτόν.

Ο κ. Πάλ, όμως, μαθημένος από άλλες γυναίκες τολμηρές και έμπειρες, εύρισκε στη συστολή αυτή της Σουσουράδας μια καινούργια, πρωτόγνωρη ευχαρίστησι, που τον έκανε να μείνη μαγεμένος με τη νέα του κατάρκτησι.

Η Ζινέττα δεν ξαναβρήκε την έμφυτη εύθυμία της παρά μόνον όταν έφθασαν στο Πουασέν. Οι άνθισμένοι κάμποι, τα τραγοϋδι του ποταμού, όλα αυτά της ξανάδωκαν την εύθυμία.

Κρεμασμένη στο μπράτσο του κ. Πάλ, τον άκολουθησε κατά μήκος της όχθης του ποταμού, που γλυστερούσε κάτω από τα πόδια της, σαν μια ζωντανή κορδέλλα. Και πλημμυρισμένη από χαρά, έλεγε χιλιά-δυο άσημαντα πραγματάκια, που έκαναν τον σύντροφο της να την κυτάζει με μάτια γεμάτα φιλόγες.

Η Ζινέττα του διηγείτο τα παιδι-

κα της χρόνια, την όρφάνεια της, τις μικρές θλίψεις της και τη μεγάλη της χαρά που βρισκόταν τώρα εκεί, μαζί του... Δεν ήταν πιά μόνη και άπροστάτευτη...

Καθώς μιλούσε, το πρόσωπό της φωτιζόταν από μια παράξενη έσωτερική λάμψη. Και ο Πάλ, χωρίς να το θέλη, άντελήφθη ότι περισσότερο τον ένδιεφερε το σχήμα των χειλιών της, παρά τα λόγια που πρόφερε. — Ω! — Αν μπορούσε ν' αρπάξει αυτά τα λαχταριστά χείλη και να τα κρατήσει αιχμάλωτα μέσα στα δικά του! Δεν τολμούσε, όμως, να το κάνει. Δίσταζε να ριφθί στην περιπέτεια. Η άγνότης του βλέμματος της Ζινέττας τον έκανε να χάνη το θάρρος του.

Αφού πέρασαν το απόγευμά τους τρέχοντας στους άνθισμένους κάμπους και στις γραφικές όχθες, προς το βράδυ κατέβησαν σ' ένα ωραίο κέντρο κοντά στο ποτάμι. Ο Πάλ παρήγγειλε κρασί και η Ζινέττα άρχισε σε λίγο να ξεκαρδίζεται με το παραμικρό στα γέλια. Με τη ματαιοδοξία που χαρακτηρίζει κάθε άντρα, ο Πάλ νόμιζε πως είχε κατανηκίσει τη φυσική δειλία της φίλης του.

Κάποια στιγμή, φέρνοντας το χέρι του γύρω από τη μέση της, της είπε:

— Έρείς, μικρούλα μου Ζινέττα, ότι μου άρέσεις πολύ;

— Εκείνη στήριξε το κεφάλι της στον ώμο του Πάλ και τον κύτταξε μ' ένα βλέμμα, που το άφράδες κρασί τόκανε να λάμψη παράξενα.

Μαθαίνει κανείς τόσο εύκολα να είναι εύτυχισμένος!

— Άλλά το φλογερό πρόσωπο της Ζινέττας τραβούσε τον Πάλ σαν λαχταριστό φρούτο... Στο διάβολο οι διαταγές!

— Έσκυψε από πάνω της και τρύγησε από τα χείλη της το γλυκύτερο μέλι του κόσμου.

— Όταν άποτραβήχθηκε, ταραχθηκε από την παράξενη έκφρασι έμπιστοσύνης, που είχε το πρόσωπο της κοπέλλας. — Ένα δυο σφιζίμο δοκίμασε στην καρδιά.

— Είναι άργά, Ζινέττα μου, είπε. Πρέπει να επιστρέψουμε. Θά σε πάω μέχρι το σπίτι σου.

— Όταν θά παντρευθούμε, είπε, Πάλ, δεν θά χωριζόμαστε ποτέ, δεν είναι έτσι;

— Ο Πάλ την κύτταξε έμβρόντητος. — Νά παντρευθούμε, είπες, Ζινέττα; Δεν πιστεύω να το σκέπτεσαι σοδάρά...

— Εκείνη τινάχθηκε μη μπορώντας να καταλάβη.

— Πώς; είπες. Άλλά τότε... τα φίλιά σου...

— Ο Πάλ έβαλε τα γέλια:

— Μά, τί, λοιπόν; της είπε. Φαντάζεσαι ότι έπειδη σε φίλησα, θά σε παντρευθώ κιόλας; Θ' άστειεύεσαι, βέβαια... Παντρεύονται ποτέ οι Σουσουράδες;

— Η Ζινέττα έγινε κατάγλωμη, άλλά δεν είπε τίποτε. Ο Πάλ σαν να ντροπιάστηκε για το φέρισμό του. Και πιάνοντας την από το μπράτσο:

— Έλα, Ζινέττα, της ψιθύρισε,

μην είσαι παράλογη. Άς μείνουμε καλοί φίλοι!

— Άς επιστρέψουμε, είπε κείνη άπλά και τραβήχθηκε από κοντά του.

— Τά μάθατε, κύριε Πάλ; Η Σουσουράδα παντρεύεται!

— Παντρεύεται; ρώτησε ο ταμίας κατάπληκτος... Άλλ' έδω και δεκαπέντε μέρες δεν ήταν καν ούτε άρραβωνιασμένη... Ποιον παίρνει;

— Έναν μηχανικό. Πρώτης τάξεως γάμος... Ο γαμβρός της χάρισε ένα δαχτυλίδι, περισημο!

Σκαδαλισμένος από την άπίστευτη είδησι, ο Πάλ άνέβηκε στο εργαστήριο. Από τη μοιραία εκείνη μέρα, δεν είχε ξαναδιδί τη Ζινέττα... Την ταλαιώρη! Πόσο την αγαπούσε!

Τη βρήκε τριγυρισμένη από τις άλλες εργάτριες. Άκτινοβολούσε από εύτυχια. Και με το καμάρι που έχουν όλα τα κορίτσια σε τέτοιες στιγμές, έδειχνε σ' όλες ένα ωραίο δαχτυλίδι με σμαράγδι, που φορούσε στο δάχτυλό της.

Μόλις η Ζινέττα είδε τον Πάλ, ξαναβρήκε όλη της την ήρεμία.

— Ηρθάτε για να με συγχαρήτε, κύριε Πάλ; είπε. Άι αυτό είναι πολύ εύγενικό εκ μέρους σας. Όπως βλέπετε, παντρεύονται οι Σουσουράδες. Και η Σουσουράδα είναι πολύ εύτυχισμένη!

— Και πότε θά γίνη ο γάμος; ρώτησε ο Πάλ, κυττάζοντάς την κατάντα.

— Η Ζινέττα κοκκίνισε.

— Σ' ένα χρόνο, είπε. Ο άρραβωνιαστικός μου δεν θέλει να με πά στο Κογκό, όπου έχει δουλειά για έξι μήνες. Είδετε τί ωραίο δαχτυλίδι μου χάρισε;

— Μετά ένα χρόνο! είπε ο Πάλ. Πάει πολύ!

Και στη φωνή του διέκρινε κανείς έναν ελαφρό τόνο ειρωνείας.

— Δεν είναι πολύ, είπε η Ζινέττα. Όταν αγαπάη κανείς, μπορεί να περιμένη...

— Πάει πολύ, λοιπόν, μ' αγαπούσε;

— Άλλη μέρα ήταν Κυριακή. Πάνω στο στενό κρεβάτι του νοσοκομείου, η Ζινέττα έμενε άκίνητη, με τα μάτια μισόκλειστα. Ήταν τόσο εξηνητημένη, ώστε να μην έχη όρεξι να κυτάξει τριγύρω της. Το δαχτυλίδι με το σμαράγδι την έβάρινε τρομερά. Πώς μπόρεσε, λοιπόν, να φαντασθί ότι μ' ένα τέτοιο κόλπο, θά άφύπνιζε τη ζήλεια του Πάλ;

— Καλημέρα, Ζινέττα, άκούσθηκε ξαφνικά μια φωνή, πλάι της.

— Εκείνη γύρισε το κεφάλι της κι' άμέσως στα χείλη της άνθισε ένα χαμόγελο. Ο Πάλ ήταν μπροστά της, όμορφος όσο ποτέ άλλοτε, μ' ένα υπέροχο γκριζο φανελλένιο κοστούμι.

— Ζινέττα, είπε πάλι ο Πάλ και κάθησε στο κρεβάτι. Ήρθα να σου διηγηθώ μίαν ιστορία... Μίαν ιστορία, της όποιας τον έπιλογο θά τον γράψης έσύ. Άρχίζω, λοιπόν: Μία φορά κι' ένα καιρό, ήταν μία μικρή

— Πρέπει να μείνη μερικές μέρες έδω, για να δυναμώση, είπε ο γιατρός.

Τότε ο Πάλ, σκύβοντας πάνω από τη Ζινέττα, τη ρώτησε:

— Θέλετε να είδοποιήσουμε τον μνηστήρα σας;

— Όχι, άπάντησε κείνη μ' ένα θλιβερό χαμόγελο. Άς μη τον άνησυχώσουμε...

— Ταν έξη απόγευμα και η μία μετά την άλλη, οι εργάτριες του μοδιστράδικου, έγκατέλειπαν το άτελιέ. Ο κ. Πάλ έμενε, ό-

πως συνήθως, τελευταίος. Καθώς τακτοποιούσε τους λογαριασμούς του, μπήκε μέσα κάποιος μεσόκοπος κύριος, μ' ένα έμπορικό χαμόγελο στα χείλη.

— Η δεσποινίς Ζινέττα Μπλοντέλ εργάζεται πάντοτε έδω; ρώτησε με εύγένεια.

— Μάλιστα, άπάντησε ο Πάλ, κυττάζοντάς τον με κάποια καχυποψία, τί την θέλετε;

— Μοι χρωστάει λεπτά, κύριε, είπε ο άγνωστος και θέλω να τα εισπράξω.

— Σας χρωστάει λεπτά η Ζινέττα; ρώτησε ο Πάλ περιεργός. Και ποιός είσθε σεις;

— Είμαι ο Μπερνάρ Μάρξ, κοσμηματοπώλης. Η δεσποινίς Μπλοντέλ αγόρασε πρό τριών μηνών από το κατάστημά μου ένα δαχτυλίδι αξίας πέντε χιλιάδων φράγκων και ύποσχέθηκε να μου δίνη κάθε μήνα, χιλια φράγκα, μέχρις εξοφλήσεως. Τους τρεις πρώτους μήνες, στάθηκε συνεπής στο λόγο της. Αυτόν τον μήνα, όμως, δεν ήρθε... Πήγα στο σπίτι της, αλλά μου είπαν ότι άλλαξε διεύθυνσι... Ήρθα, λοιπόν, έδω, να μάθω αν εργάζεται σε σας. Διαφορετικά, θά καταφύγω στα δικαστήρια.

— Έχετε καμμιάν άπόδειξι του χρέους της; ρώτησε ο Πάλ.

— Ο κοσμηματοπώλης έβγαλε από την τσέπη του δυο συναλλαγματικές των χιλίων φράγκων και της έδειξε στον ταμία.

— Πολύ καλά, είπε ο Πάλ. Θά σας τις εξοφλήσω έγώ.

Κι' ένψ ο κοσμηματοπώλης άπεμακρύνετο Ικανοποιημένος, ο Πάλ ψιθύρισε με συγκίνηση:

— Το ταλαιώρη το κορίτσι!... Τόσο πολύ, λοιπόν, μ' αγαπούσε;

— Άλλη μέρα ήταν Κυριακή. Πάνω στο στενό κρεβάτι του νοσοκομείου, η Ζινέττα έμενε άκίνητη, με τα μάτια μισόκλειστα. Ήταν τόσο εξηνητημένη, ώστε να μην έχη όρεξι να κυτάξει τριγύρω της. Το δαχτυλίδι με το σμαράγδι την έβάρινε τρομερά. Πώς μπόρεσε, λοιπόν, να φαντασθί ότι μ' ένα τέτοιο κόλπο, θά άφύπνιζε τη ζήλεια του Πάλ;

— Καλημέρα, Ζινέττα, άκούσθηκε ξαφνικά μια φωνή, πλάι της.

— Εκείνη γύρισε το κεφάλι της κι' άμέσως στα χείλη της άνθισε ένα χαμόγελο. Ο Πάλ ήταν μπροστά της, όμορφος όσο ποτέ άλλοτε, μ' ένα υπέροχο γκριζο φανελλένιο κοστούμι.

— Ζινέττα, είπε πάλι ο Πάλ και κάθησε στο κρεβάτι. Ήρθα να σου διηγηθώ μίαν ιστορία... Μίαν ιστορία, της όποιας τον έπιλογο θά τον γράψης έσύ. Άρχίζω, λοιπόν: Μία φορά κι' ένα καιρό, ήταν μία μικρή

κοπέλλα που νόμιζε ότι όλοι οι άνδρες είναι καλοί... Υστερα, όμως, άντελήφθη ότι είχε πέσει έξω και ότι οι άνδρες είναι έγωιστάι και κακοί... Τότε, για να σκάσει κάποιον άπ' αυτούς, τον πιό έγωιστή, η μικρή κοπέλλα μας κατέφυγε σ' ένα έξυπνο κόλπο... Το κόλπο, όμως, αυτό έγινε άφορμή να ξεοδύη η μικρούλα όλα τα λεπτά της άλλου και να μείνη νηστική, ζώντας μονάχα με τρία φράγκα την ημέρα... Σιγά-σιγά, το καυμένο το κορίτσι άδυνατίσει, κιτρίνισε, έπεσε άρρωστη... Όχι, Ζινέττα... Μη κλαίς... Δεν θέλω να κλαίς!... Το τέλος της Ιστορίας μου είναι πολύ όμορφο... Έλπίζω να σου άρέση...

Και βγάζοντας από την τσέπη του μια βέρα, την πέρασε στο δάχτυλο της Ζινέττας...

ΖΑΚΛΙΝ ΛΑΧΑΡΠ

—Νά παντρευθούμε; Δεν πιστεύω να το σκέπτεσαι σοδάρά!..

ΤΟ ΒΟΥΝΟ

Καλοκαίρι φοβερό και τρομερό,
που ν' άνθξω πλέον, Βάγγο, δέν
(μπορώ
κι' άπ' τη ζέστη πάω να σκάσω,
να πεθάνω, να σέ χάσω,
πάνω π' άρχισες, ρε Βά—νά 'ξωραί-
(ζεσαι
και λιγάκι πιό συχνά να μου... ξου-
(ρίζεσαι!...

'Απεφάσισα λοιπόν να σου τὸ πῶ,
πῶς να φύγω από δω έχω σκοπό
και να πάω σ' άλλα μέρη
να περά—τὸ καλοκαίρι
σ' ένα κλίμα λιγούλακι βορειότερο,
που θά είναι άσφαλῶς και δροσε-
(ρώτερο!

Λογαριάζω δηλαδή ὡς έννοιες
κάτι μέρη που τὰ έχω ἐξ άκοης
ἢ να στρίψω για τὸ Πήλιο
να γλυτώσω άπ' τὸν ἥλιο
ἢ μακρὺ να πάρω δρόμονε... ἐφτά-
(πηχο
και να πάω μωρὲ Βά—στὸ Σαραν-
(τάπηχο!...

H ΜΑΝΙΩ

Βλάμικες κουβέντες

ΠΕΡΙ ΖΕΣΤΗ

'Αδρεφέ μου, τάχω άσκημα με τὸ διάολο π' άνα-
ψε και κόρωσε τὸ 'Αθηνάϊκό τὸ στερέωμα, σὰ νάβαλε, ά-
σίκη μου, ὁ μυστήριος καμμιά κατοστάρεα καλοριφέρια
για να μᾶς ξεροψήσῃ...

Τὸ θερμομέτρο άνεβαίνει, ὡσπερ ὁ Πικάρι π' άνέβηκε
στη στρατιωτόσφαιρα και δόστου 39 και δό-
στου 41 κι' άντε να κρατήσης ψυχραιμία
τοῦ λόγου σου, ἐφ' ὅσον βράζουνε τὰ αἱ-
ματα και χύνεται τὸ καϊμάκι σου.

Στὸ τράμ τὸ λοιπὸν τὸ έννεά ἐπροχτές
μου κόλλησε τὴ μούρη του στο σβέρκο ἔ-
νας χιμπατζῆς.

—Κάνε παρά 'κεῖ, τοῦ λέω, μ' άναφες
τὸ σβέρκο, ρε, άνθρωπος εἶσαι ἢ δράκος
τοῦ παραμυθιοῦ;

—Γιατί, ρε φίλε, μοῦ κάνει βρωμιά
κρασίλες σάν τοῦ λόγου σου;

—Ρε, τοῦ λέω, δὲ βρωμιάς κρασίλες,
γιατί τὸ κρασί τὸ πίνουνε οἱ άντρωι κι'
ὄχι τὰ κουνουπίδια, ἀλλά ξεφυσᾶς ρε και
μ' ἔδρωσες! Μπήκες;

—Εγώ, ρε, εἶμαι κουνουπίδι;

—Παρντόν, τοῦ κάνω εἰρωνικῶς, ὄχι κουνουπίδι... ἀλ-
λά πρόκολο!

Και τονὲ βουτάω από τὸ γραβθατόνι και σου τὸν καθη-
λώνω που ἂ δὲ μπαίνανε στη μέση οἱ περίοικοι, τοῦ... χρό-
νου θάχαμε τὸ μνεμόσυνό του! Ζέστη, ρε φίλε, και κάνε
πέρα 'κεῖ να πάρω και ἀέρα!

O ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Γέλια, εἰδῶν-εἰδῶν

'Ανέκδοτα

Κάποιος νεαρός, πολὺ άσχημος, εἶχε
τὴν μανία να καυχῆται ὅτι εἶχε ἐρωτι-
κές ἐπιτυχίες.

Μία μέρα παρόντος και τοῦ περιφήμου
χιουμορίστα Μάρκ Τουαίν άρχισε παλι
τις καυχῆσεις του.

—'Εγώ άρχισες, εἶχω πάντα ἐπιτυχίες
με τις γυναίκες.

Και ὁ Τουαίν, διακόποντάς τον:

—'Όχι ὅμως, και ἡ μητέρα σου ὅταν
σ' ἔκαμνε!...

'Ο διάσημος Γάλλος συγγραφεὺς 'Αλ-
φόνσος 'Αλλάι, πήγε μία μέρα να παρη
τὸ τράινο από έναν ἐπαρχιακό σταθμό.

Καθὼς εἶχε ἀκόμη καιρὸ για τὸ τράινο
πλησίασε τὸ μηχανήμα αὐτομάτου πωλή-
σεως σοκολάτας, ἔριξε μέσα ένα πενήν-
τάλεπτο και πήρε μία σοκολάτα. 'Αφού
τὴν ἔφαγε ζήτησε να ἰδῆ τὸν σταθμάρχη.

— Τρώει, τοῦ εἶπαν.

— Εἶναι ἀνάγκη να τὸν δῶ, ἐπέμεινε
ὁ 'Αλλάι.

'Ο σταθμάρχης σπεύδει με γεμάτο τὸ
στόμα.

— Μὲ ζητήσατε, ρώτησε.

— Ναι. Στὸ μηχανήμα αὐτὸ γράφει
ὅτι εἰς περιπτώσιν κακῆς λειτουργίας να
εἰδοποιηθῆ ὁ σταθ-
μάρχης.

— Λοιπόν, δὲν λει-
τουργεῖ;

— Ἀπεναντίας. Και
γι' αὐτὸ σὰς φώναξα
για να σὰς συγχαρῶ.

Στὸν 'Αλφόνσο τὸν
Β' τῆς 'Ισπανίας πα-
ρουσίασε κάποτε ὁ
αὐτάρχης του έναν
κατάλογο τῶν χρησί-
μων και μὴ ὑπηρετῶν.

— Μεγαλειότηε, εἶ-
πε, ἡ σειρά τῶν
ὀνομάτων αὐτῶν πε-
ριλαμβάνει τοὺς ὑ-
πηρετᾶς, οἱ ὁποῖοι εἶ-
νε ἀπαραίτητοι γιὰ
τὰς ἀνάγκας τῶν ἀ-
νακτόρων ἢ ἄλλη πε-
ριλαμβάνει τοὺς πε-
ριττοὺς, οἱ ὁποῖοι κα-
τὰ τὴν γνώμη σου πρέ-
πει να ἀπολυθοῦν.

'Ο 'Αλφόνσος, ἀφ' οὗ
ἐξήτασε τὸν κατάλο-
γο, εἶπε:

—'Όχι. Πρέπει να
τοὺς κρατήσω ὅλους.

Γιατί ἐγὼ εἶχω ἀνά-
γκη από τοὺς πρώ-
τους και οἱ δεῦτεροι
ἔχουν ἀνάγκη από
μὲνα.

Μαρσιλιέζικα

'Ο Μάριος και 'Ολίβ, ἀπεφάσι-
σαν κάποτε να γυρᾶ ταξίδι.
Πηγαίνουν λοιπὸν στὸν σιδηρο-
δρομικὸ σταθμὸ, ἀλλά ἐκεῖ διαπι-
στῶνουν ὅτι δὲν ἔχανε λεπτὰ, παρὰ
για ένα μόνο εἰδῶνιο.

— Τώρα τί κάνω, 'Ολίβ;

— Γι' αὐτὸ σκόπευσα ἕνα μὴ λύση.

— Ποιά;

— Νά, βλῆσαι τὸν ἐδῶ τὸν σάκ-
κο; Ὅσα μῆς μὴ θά σε φορτωθῶ
σάν τσουβάλι, θά περάσουμε ἔ-
τσι κι' οἱ δυὸ ἐνὸ εἰσιτήριο.

—'Ωραῖο τὸ σκεῖτό σου, 'Ολίβ, και
ἂν σε ρωτήσουν τί ἔχεις μέσα στο
τσουβάλι;

— Ὅα πῶ πῶς εἶναι παληοντενεκέ-
δες.

— Πάει καλά, τῶναι!

—'Ετσι και ἔτσι, τὰ πράγματα δὲ-
ταν ἔμπαιναν στὸ τράινο, πήγαν κα-
λά. 'Όταν ὅμως ἔβγαιναν, ὁ ἐλεγ-
κτῆς τῶν εἰσιτηρίων ρώτησε:

— Δὲν μοῦ λέει τί ἔχεις αὐτοῦ μέ-
σα;

— Παληοντενεκέδες.

— Για να ἰδοῦναι δίνει μία γενναία
κλωτσιὰ στὰ γόνατά σου.

Και ὁ ἐλεγκτῆς ἀλάκκα τὸν Μάριου.

Μία στριγγιά τὴν τότε ἀκούστηκε

— Ντίγκ-ντού...

'Ο σκηνοθέτης προσπαθεῖ να πείσῃ τὴν
πρωταγωνίστρια τοῦ φιλμ, να φανῆ πιό
παθητικὴ σὲ μιά ἐρωτικὴ σκηνὴ που γυ-
ρίζεται ἐκείνη τὴν ὥρα.

—Και ὅμως, εἶναι τόσο εὐκόλο, τῆς
λέγει. Φαντασθεῖτε για μιά στιγμὴ ὅτι ὁ
ἐραστῆς σας σὰς ἐγκαταλείπει τί ὄα κά-
μνατε;

— Ὅα κύτταξα να βρῶ ἄλλον!, ἀπαντᾶ
ἀμέσως ἡ ἀστῆρα.

'Ο Κώστας και ὁ Πιρῆς, δυὸ ἐπαρχιω-
ται φοιτῆται μένουσιν στο ἴδιο δωμάτιο.
Μία μέρα ὁ Κώστας λέει τοῦ φίλου του:

— Μοῦ χρειάζονται 100 δραχμῆς σή-
μερα Πιρῆ, μοῦ τις δίνεις;

—'Εχω ὡς ἀρχὴ μου οἱ φίλοι μου να
μὴ μοῦ χρωστᾶνε τίποτε.

—'Ωραῖα! Δός μου τότε τις 50 και
χρώστα μου τις ἄλλες 50. 'Ετσι θάμιασε
πάτσι!...

—'Ακόμα ψάχνεις να βρῆς τὴ δραχμὴ
ποῦχασες;

—'Όχι. Τὴν βρῆκε ὁ μικρός μου ἀ-
δελφός.

— Τότε τί ψά-
χνεις;

— Να βρῶ τὸν με-
τρό μου ἀδελφό.

'Ο σύζυγος, μόλι,
εἶχε ἀκούσει τὴ γο-
ναῖκα του να παρα-
καλεῖ τὸν ὑπηρετῆρα.

—'Εδῶ και ἐγὼ
βρισκόμιασε στὴν ὑ-
πηρετῆρα.

— Καθόλου! ἀπήν-
τησε ὁ ὑπηρετῆρα.
Γιατί ἐγὼ εἰδοποίη-
σα τὴ κυρία σας ὅτι
αἴσιο... φύγω!

'Εκείνος.—'Ότι
και ἂν πῶ λές πάν-
τοτε πῶς δὲν ἔχω
δίχχο.

'Εκείνη.—'Όχι,
δὰ! Τὴν περασμένην
ἑβδομάδα σου εἶπα
ὅτι αὐτὸ που εἶπες
ἦταν σωστό.

—'Αλήθεια; Και
τί εἶπες;

—'Ότι εἶχες ἄδικο.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

'Η ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

'Ο πατέρας: Γιατί ἔβαλες τὴν ἀντιασφυξιογόνο προ-
σωπίδα σου, Τοτό;

'Ο Τοτός: 'Η μαμά εἶπε πῶς θά μοῦ δώση δυὸ μπά-
τσους.

ΚΟΡΟΪΔΙΕΣ

Φρίξον ἤλιε και στέναξον σελή—
ἢ κατάντια σου, Μανιώ, μοῦ φέρνει
(λύ-

που σε βάρεσε ἡ ζέστη
και ἡ ὥρα πιὰ ἐπέστη
να δουλέψῃ τὸ λουρί μου τό... τετρα-
(πηχον,

για να νοιώσης τί θά πῆ και... Σα-
(ραντάπηχον.

Μὰ στο λέω, ρε Μανιώ, κακεντρεχῆς
για τὴ ζέστη μηδαμῶς ν' ἀνησυχῆς,
γιατί τόχω πρόγραμμα του,
χαϊδεμένη φραμπαλά μου,
να φροντίσω να τ' ἀλλάξης τό... ἀ-
(γέρι σου

και να ζήσης δροσερὰ τὸ καλοκαίρι
(σου...

Σέ...ψυγεῖο θά σε κλει—ρε σὺ Μανιώ
συντροφία με τὴ μαμά σου τὴν 'Α-
(νιώ

και κεί μέσα στο ψυγεῖο
σὰ σφαχτά... άπ' τὸ σφαγεῖο
ὄσο θέλεις ρε γειασοῦρι μου θά ζῆ-
(σετε,

δίχως φόβο τὸ παράπαν να... βρωμί-
(σετε!

O ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωματᾶριός μου

ΝΤΕΚΑ ΗΜΕΡΟ!

Αὐτὸ ντεκαήμερο τσοκ μεάλο μελᾶ σὲ ἱκεφάλα μου
άναψε.

Ντεφτέρα, Τακουῖ, ἱναῖκα μου φωνισμένο να ἱκάνωμε,
εἶπε.

Τιρίτη και να ἀγοράσωμε, εἶπε, Τετάρτη σὲ ἱμαγαζία
να ἱντοῦμε ἔλεε και Πέμπτη ἱτεσ παρὰ σὲ ἱ-
ταμειυτήριο ντέν εἶχαμε!

—'Ιστὲ τί τὰ τρώμε τώρα; ρωτημένο
ἱναῖκα μου ἔκανα... 'Οντονογλυφίντες
που πέντε ἱκουτιὰ ἱπήρες, για ἱπανῖ σα-
μαροσκοῦτι που ἔνα τόπι πήρες, για ρο-
λόγια ντύο ξυπνητήρια, για μηχανὴ μασ-
νέζα που ἔνετα;

— Σασκίν με εἶσαι; ἔκανε ρωτημένο
Τακουῖ.

—'Εγκώ, με; Για ἐσὺ που ὄλο σαλα-
μάρες φωνισμένο ἔκανες; Τί τὰ τὸ κάνεις,
μπε λουρί ἱσκόλου; 'Εκομε ἱσκόλο; Τί τὰ
τὸ κάνεις με σέλλα, ἀλογο ἔκομε; Πτοῦ
κιοπέκ πελιασινί! 'Αντε!

— Τακουῖ τυμωμένη ἔγινε.

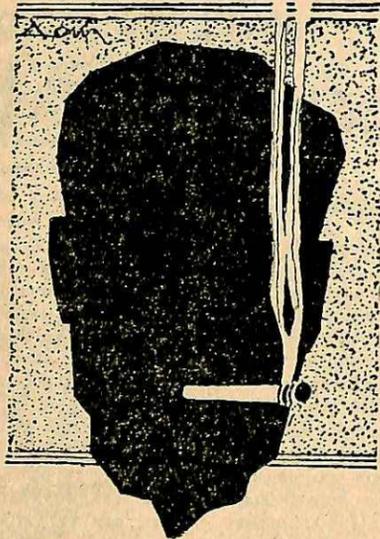
— Λουρί, με, ἱσκόλου πλευρά σου μετρήσω και ἱσέλλα
πάνω σου τὰ βάλω γκαῖντοῦρι, εἶπε.

Στὸ τέλος καυγάς ἔνηκε: ρολόγια τοῖχο βροντήσανε,
μηχανὴ μαονέζα μάτι μου ἱπήκε και λουρί τσοκ ντουλειὰ
ἱβρήκε πάνω σὲ πλάτη Τακουῖ, ἀμὰ ἱναῖκα μου φοβάμαι
φαρμακωμένο με ἱκάνει ἱστὲ πέντε πακέτα... ποντικοφαρ-
μακο φωνισμένο ἔφκαῖρια ἔκανε!

O ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τά κατορθώματα του Λωποδύτη Φάντασμα

Μεταξύ τοκογλύφων

Του Χέρμαν Λάντον

ΔΥΟ...ΑΣΠΟΝΔΟΙ ΦΙΛΩΠΙ

Η ώρα θα ήταν έννεα περίπου, όταν ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ ξύπνησε από ένα... ευγενέστατο τράνταγμα κι' ανασηκώθηκε στο κρεβάτι του, τρίβοντας τα μάτια του. "Ένας παχύσαρκος και ροδοκόκκινος άνδρας άκαθόρ στην ηλικία, τον χύταζε βλοσυρά.

— "Ω! Διάβολε! Και χωρίς να σ' έβλεπα έπρεπε να καταλάβω πως ό γάιδαρος που με ξύπνησε με τόσο λεπτότητα, δεν μπορούσε να είναι άλλος από τον φίλο μου Σούμερ.

— "Άφησε τώρα τα σχλά κομπλιμέντα σου και λέγε μου πού πέρασε την βραδιά σου.

— Είσαι αδιάκριτος Σούμερ!

— Έπιμένω!

— Δικαιώμα σου!

— Άρνείσαι να μου πής πού πέρασε την βραδιά σου;

— Δεν μπορώ. Είμαι λεπτός άνθρωπος εγώ.

— Και όμως είναι ανάγκη να μου άπαντήσης! Λέγε!...

— Πέρασα την βραδιά μου με μια ώρα κυρία.

— Ποιά ήταν αυτή;

— Δεν μπορώ να στήν πώ.

— Δέν καταλαβαίνω.

— Μου δίνεις τό λόγο σου πως δεν πρόκειται να έκτελή όπωσδήποτε;

— Στο υπόσχομαι. Ποιά ήταν αυτή ή γυναίκα;

— Η θεία σου!

— Ο διάσμος άστυνομικός έπιθεωρητής μελάνιασε, έσφιξε με τρόπο την γροθιά του και, χειρονομώντας και μουρμουρίζοντας, άρχισε να πηγαίνει στο δωμάτιό σαν θηρίο.

— Μάρτεν! Δεν άσπείνουμε σήμερα! Πρέπει να μου δώσης μιá άπάντηση!

— Βοέ δεν πής στο γεροδιάβολο πρωί-πρωί Πού θέλεις να καταλήξής τέλος πάντων; Νά μου επαναλάβής πως εγώ είμαι ό «Λωποδύτης - Φάντασμα»; Είμαι και υπερηφανεύομαι! Άπόδειξέ το και φόρεσέ μου τις χειροπέδες!

— Πρόκειται πραγματικά και πάλιν για τον «Λωποδύτη - Φάντασμα».

— Άλήθεια; Για λένε! Τί σου ξανασχάρασε θά είναι πολύ διασκεδαστικό άφου είσαι τόσο φουρισμένος.

— Γνωρίζεις τον τοκογλύφο Ράφαελ Βόλφ;

— Άκουστά τον έχω. Είναι ένα παληοπούλαρο Τοκίλει με τόκο 200 ο)ο έναντι ένεργείων.

— Δεν υπάρχει πιά.

— Τί; Τά τίνε; Καιρός ήτανε...

— Μάλλον δολοφονήθηκε.

— Τί έκανε λέει; Ποιος είναι αυτός ό ευεργέτης της ανθρωπότητας του τον ξεμύρδεψε; Κανένα θύμα του;

— Ο μοναδικός υπάλληλος, ό Σάμουελ

Κόχιγκερ άνακρινόταν εκείνη τή στιγμή και ό Μάρτεν Ντάλ έτέντωσε τά αυτία του.

— Άπορώ πως δηλητηριάσθηκε ό κύριός μου και δεν δηλητηριάσθηκε και εγώ μαζί του.

— Γιατί άπορείτε;

— Φιλόποπος, δεν έβαζε μπουκιά στο στόμα του άν εγώ δεν δοκιμάζα πρώτος.

— Και στο ρεστωράν και στο σπίτι;

— Και στο ρεστωράν και στο σπίτι.

— Φαντάζομαι μάλιστα πως γι' αυτό και μόνο με είχε στην ύπηρεσία του.

— Άχες θράδυ φάγατε στο σπίτι του,

— Μάλιστα. Άπο δυό αυγά, τσάι με γάλα και άπο ένα μήλο.

— Τηγανητά τά αυγά ή βραστά;

— Τηγανητά.

— Και φαγατε σεις πρώτος;

— Όπως πάντα. Με σερβίρισε ό ίδιος όπως πάντα, έφαγα και ύστερα από τρία λεπτά, άρχισε να τρώη και έκείνος. Το ίδιο και με τό γάλα και τό τσάι. Όσον άφορά τά μήλα, επειδή τά χέρια του τρέμανε, τά καθάρισα εγώ ό ίδιος. Έκοψα το πρώτο στα δυό, έφαγα πρώτος τό ένα κομματι και τό έδωσα τό δεύτερο κομματι. Το ίδιο έγινε και με τό δεύτερο μήλο. Στο δοχείο του μαγειρείου θα βρεθούν τά φλούδια. Θά βρήτε άπλυτα και τά πιάτα και τά μαγειρικά σκευή ή δε νεκροψία θά άποδείξη ότι πραγματικά χθές θράδυ, ό Ράφαελ Βόλφ έφαγε μόνο αυγά, γάλα με τσάι, λίγο ψωμί και ένα μήλο.

— Πως εξηγείτε τό γεγονός ότι ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» δεν πήρε όλα τά ένέχειρα;

— Διάλεξε τά πιό θαρύτμα.

— Και τό γεγονός ότι δεν πήρε τις δέσμες των χαρτονομισμάτων;

— Πιθανόν, να μη τά πήρε γιατί δεν τις είδε στη γωνία που βρίσκονταν. Πήρε ωστόσο 5.000 λίρες σε χαρτονομίσματα των 5 και δέκα λιρών, που βρίσκονταν μπρός, μαζί με τά ένέχειρα.

— Είσθε βέβαιος;

— Άπόλυτα βέβαιος. Στο χρηματοκιβώτιο ύπήρχαν πολλές δέσμες χαρτονομισμάτων των εκατό λιρών και πέντε χιλιάδες σε διάφορα σκόρπια χαρτονομίσματα.

— Πότε για τελευταία φορά τράβηξε άπο την Τράπεζα χρήματα; ρώτησε ό Μάρτεν Ντάλ

— Πρώ τριών ήμερών, τράβηξε δώδεκα χιλιάδες λίρες.

— Και πως εξηγείτε τό γεγονός ότι ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» βρήκε άνοιχτό τό χρηματοκιβώτιο; Έτσι γράφει στην κάρτα του.

— Φαντάζομαι ότι ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» ψεύδεται!

— Δεν είχε κανένα λόγο να ψευσθή, άφου οι διαρρήξεις του... είναι τό καύχημά του! Ίδου τί γράφει στο έπισκεπτήριο του:

«Μίστερ Βόλφ,

«Σας εύχαριστώ για την λεπτότητα» που είχατε να άφήσετε άνοιχτό τό χρηματοκιβώτιό σας και τους θησαυρούς σας στην διάθεσή μου Έτσι δεν κουράσθηκα στο σπίτι σας λεπτός άνθρωπος και εγώ, παίρνω μέρος μόνο των ένεργείων, τά όποια θά σας έπιστρέψω όταν καταθέσετε τό δέκατο της αξίας των, ύπερ της «Εταιρίας προς προστασίαν των ζώων».

«Ο Λωποδύτης-Φάντασμα»

—Κάνε μου τή χάρη να ντύνεσαι: έφ' όσον εγώ θά σού λέω τό τί έγινε χθές θράδυ σπίτι του, γιατί θά πάμε μαζί ως εκεί.

— Είναι ανάγκη νάλθω μαζί σου;

— Άπόλυτος.

— Λέγε λοιπόν. Όσπου να τελειώσης θά είμαι έτοιμος.

— Ίδου με λίγα λόγια. Έδώ και μιá ώρα, μάς τηλεφώνησε ό μοναδικός του υπάλληλος ότι όλόκληρο τέταρτο της ώρας χτυπούσε την πόρτα του και δεν λάβαινε καμμιά άπάντηση από τό έσωτερικό της μονοκατοικίας. Ζητούσε άντιπρόσωπο της «Σκότλαντ-Γουάρντ» για να παραβιάση την πόρτα, λέγοντάς μας πως ήταν πολύ άνησυχος, γιατί ό Ράφαελ Βόλφ, συνήθως ξυπνούσε άπο τις πέντε τό πρωί και δεν έδγαινε πριν αυτός φθάσει κατά τις όγτώ.

— Ύπηρέτες δεν έχει ό Ράφαελ Βόλφ;

— Όύτε έναν! Έρωγε στο ρεστωράν και όσο για την καθαριότητα του σπιτιού του, φρόντιζε μόνος του με τον υπάλληλό του.

— Πως ονομάζεται ό υπάλληλός του και τί είδους άνθρωπος είναι;

— Σάμουελ Κόχιγκερ και είναι... του ίδιου φυράματος! Γεννημένος για τοκογλύφος και αυτός.

— Νέος;

— Τριάντα περίπου χρόνων. Στην ύπηρεσία του μπήκε πρό τριών χρόνων, μόλις έστειλε άπο την Άφρική.

— Λοιπόν; Παραβιάσατε την πόρτα;

— Τήν παραβιάσαμε, μπήκαμε και βρήκαμε τό χρηματοκιβώτιο θρόνιουχο, ένα έπισκεπτήριο του «Λωποδύτη - Φάντασμα» και, τον Ράφαελ Βόλφ κοκκαλιασμένο στο δωμάτιό του!

— Πεθαμένο;

— Και παγωμένο μάλιστα! Το περίεργο είναι ότι ό «Λωποδύτης - Φάντασμα» δεν άδειασε τό χρηματοκιβώτιο. Πήρε μόνο μέρος των ένεργείων και δεν άγγισε τις δέσμες των χαρτονομισμάτων! Και τί δέσμες! Περιουσία μιá φορά! Έτοιμος κιόλας.

— Έτοιμος. Πάμε ως εκεί να δουμέ. Μ' ένδιαφέρει αυτή ή ιστορία.

ΤΟ ΔΙΚΟΠΟ ΜΑΧΑΙΡΙ

Όταν ό Μάρτεν Ντάλ και ό ινσπέκτωρ Σούμερ φθάσανε στην μονοκατοικία του Ράφαελ Βόλφ, την βρήκαν πλημμυρισμένη από δικαστικούς, άστυνομικούς και δημοτικούς και ή δικαστική είναι άνοιξη κιόλας τό ένομινης. Ήδη, άπό λίγο άφου πού πήρε άπο τό στόμα του νεκρού, ό ιατροδικαστής γνωμάτευε πως έπρόκειτο περί δηλητηρίασεως με κάποιο κεραυνοβόλο αλλά άγνωστο δηλητήριο!

«Ο μοναδικός υπάλληλος, ό Σάμουελ

Κόχιγκερ άνακρινόταν εκείνη τή στιγμή και ό Μάρτεν Ντάλ έτέντωσε τά αυτία του.

— Άπορώ πως δηλητηριάσθηκε ό κύριός μου και δεν δηλητηριάσθηκε και εγώ μαζί του.

— Γιατί άπορείτε;

— Φιλόποπος, δεν έβαζε μπουκιά στο στόμα του άν εγώ δεν δοκιμάζα πρώτος.

— Και στο ρεστωράν και στο σπίτι;

— Και στο ρεστωράν και στο σπίτι.

— Φαντάζομαι μάλιστα πως γι' αυτό και μόνο με είχε στην ύπηρεσία του.

— Άχες θράδυ φάγατε στο σπίτι του,

— Μάλιστα. Άπο δυό αυγά, τσάι με γάλα και άπο ένα μήλο.

— Τηγανητά τά αυγά ή βραστά;

— Τηγανητά.

— Και φαγατε σεις πρώτος;

— Όπως πάντα. Με σερβίρισε ό ίδιος όπως πάντα, έφαγα και ύστερα από τρία λεπτά, άρχισε να τρώη και έκείνος. Το ίδιο και με τό γάλα και τό τσάι. Όσον άφορά τά μήλα, επειδή τά χέρια του τρέμανε, τά καθάρισα εγώ ό ίδιος. Έκοψα το πρώτο στα δυό, έφαγα πρώτος τό ένα κομματι και τό έδωσα τό δεύτερο κομματι. Το ίδιο έγινε και με τό δεύτερο μήλο. Στο δοχείο του μαγειρείου θα βρεθούν τά φλούδια. Θά βρήτε άπλυτα και τά πιάτα και τά μαγειρικά σκευή ή δε νεκροψία θά άποδείξη ότι πραγματικά χθές θράδυ, ό Ράφαελ Βόλφ έφαγε μόνο αυγά, γάλα με τσάι, λίγο ψωμί και ένα μήλο.

— Πως εξηγείτε τό γεγονός ότι ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» δεν πήρε όλα τά ένέχειρα;

— Διάλεξε τά πιό θαρύτμα.

— Και τό γεγονός ότι δεν πήρε τις δέσμες των χαρτονομισμάτων;

— Πιθανόν, να μη τά πήρε γιατί δεν τις είδε στη γωνία που βρίσκονταν. Πήρε ωστόσο 5.000 λίρες σε χαρτονομίσματα των 5 και δέκα λιρών, που βρίσκονταν μπρός, μαζί με τά ένέχειρα.

— Είσθε βέβαιος;

— Άπόλυτα βέβαιος. Στο χρηματοκιβώτιο ύπήρχαν πολλές δέσμες χαρτονομισμάτων των εκατό λιρών και πέντε χιλιάδες σε διάφορα σκόρπια χαρτονομίσματα.

— Πότε για τελευταία φορά τράβηξε άπο την Τράπεζα χρήματα; ρώτησε ό Μάρτεν Ντάλ

— Πρώ τριών ήμερών, τράβηξε δώδεκα χιλιάδες λίρες.

— Και πως εξηγείτε τό γεγονός ότι ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» βρήκε άνοιχτό τό χρηματοκιβώτιο; Έτσι γράφει στην κάρτα του.

— Φαντάζομαι ότι ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» ψεύδεται!

— Δεν είχε κανένα λόγο να ψευσθή, άφου οι διαρρήξεις του... είναι τό καύχημά του! Ίδου τί γράφει στο έπισκεπτήριο του:

«Μίστερ Βόλφ,

«Σας εύχαριστώ για την λεπτότητα» που είχατε να άφήσετε άνοιχτό τό χρηματοκιβώτιό σας και τους θησαυρούς σας στην διάθεσή μου Έτσι δεν κουράσθηκα στο σπίτι σας λεπτός άνθρωπος και εγώ, παίρνω μέρος μόνο των ένεργείων, τά όποια θά σας έπιστρέψω όταν καταθέσετε τό δέκατο της αξίας των, ύπερ της «Εταιρίας προς προστασίαν των ζώων».

«Ο Λωποδύτης-Φάντασμα»

— Άν ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» δεν ψεύδεται, τότε, πρέπει να υποθέσουμε ότι ό Ράφαελ Βόλφ άνοιξε τό χρηματοκιβώτιό του για ένα όποιοδήποτε λόγο, κατελήφθη ξαφνικά από θρμείς πόνους και έτρεξε στο δωμάτιό του χωρίς να κλείση τό χρηματοκιβώτιο. Έκεί, σωριάσθηκε στο κρεβάτι του και πέθανε πριν προφθάση να ζητήσει βοήθεια.

— Μιá στιγμή! Έκαμεν έπεμβαίνοντας ό Μάρτεν Ντάλ, ό όποιος έδω και λίγα λεπτά είχε καρφώσει τό βλέμμα του στον μουσαμά που έκάλυπτε τό πάτωμα. Μου φαίνεται πως ή υπόθεσίς σας καταρρίπτεται άπο τά πράγματα! Ό Ράφαελ Βόλφ έπैसे κεραυνόπληκτος μπρός στο άνοιχτό χρηματοκιβώτιό του, τον έσυραν πεθαμένο κρατώντας τον άπο τις μασχάλες και, πεθαμένο τον πήγαν στο δωμάτιό

Προχώρησε, σαν φάντασμα, στο έσωτερικό.

του. Παρατηρήσατε τις δυό αυτές παραλλήλες γραμμές, που μοιάζουν σαν χαρτιά επάνω στον μουσαμά! Είναι γραμμές που άφησαν τά τακούνια συρομένου ανθρώπου! Άορίζουν άπο τό χρηματοκιβώτιο, θγαίνουν στον διάδρομο και παίρνουν την κατεύθυνση του δωματίου!

— Τί θέλετε να πής με αυτό;

— Τί θέλω να πώ; Ότι τον Ράφαελ Βόλφ τον δολοφονήσατε σεις!

— Κύριε!

— Άς λείψουν οι θεατρικοί κύριε!

Έπιπατε πως κόβατε τό μήλο στα δυό, φάγατε τό ένα κομματι πρώτος και δώσατε τό υπόλοιπο στον Ράφαελ Βόλφ. Έτσι;

— Ναι, και τό επαναλαμβάνω

— Τις πήρατε σεις!

— Γιατί δεν πήρα και τις άλλες δώδεκα χιλιάδες;

— Γιατί πρόκειται περί χαρτονομισμάτων των 100 λιρών μιás και της αυτής σειράς που τράβηχτηκαν προχθές άπο την τράπεζα και πού δεν θά μπορούσατε

να τά κυκλοφορήσετε χωρίς κίνδυνο του κεφαλιού σας! Σκεφθήκατε ότι ή Τράπεζα θά είχε κρατήσει τους άριθμούς! Για τον ίδιο λόγο άφρατα και τα κομμάτια στη θέση τους! Σας άρκοσαν οι 5000 για να εργασθήτε για λογαριασμό σας!

— Έχετε δυνατή φαντασία.

— Και πολύ δυνατή αντίληψη! Έκάματε στους Τροπικούς; Δεν άπαντάτε;

— Έκανα. Γιατί να τό κρύψω;

— Είναι γνωστό και δεν κρύπτεται! Δοκιμάζατε πρώτα σεις τις τροφές και κατόπιν έρωγε ό Ράφαελ Βόλφ;

— Το είπα ήδη.

— Σούμερ! Ψάξε τον κύριο.

— Για να βρήτε δηλητήριο στις τσέπες μου; Άστειο πράγμα! Τις άναποδογυρίζω μόνος μου για να μη λάβη τον κόπο ό ινσπέκτωρ να με ψάξη.

Και λέγοντας, άρχισεν ένκευρισμένος να αδειάζη τις τσέπες του. Έβγαλε τό μαντήλι του, τό ρολόι του, τά κλειδιά του, ένα σουγιαδάκι, μιá ζύστρα, ένα στυλό, μερικά κέρματα.

— Ίδου κύριε. Άν θέλετε σας παραδίδω τώρα και όλόκληρο τό κοστούμι μου να τό εξετάσετε στο έπιστημονικό εργαστήριο, μήπως και βρήτε σ' αυτό ίχνη δηλητηρίου.

Σουφρώνοντας τά χείλη του, ό Μάρτεν Ντάλ πήρε τό σουγιαδάκι, τό άνοιξε προσεκτικά και άφου χύταζε λίγες στιγμές μιá δίκουπη λεπίδα του, στράφηκε προς τον Σούμερ:

— Ίνσπέκτωρ! Στείλε έναν άνθρωπό σου να μου φέρη ένα μήλο!

Ένας άστυνομικός άπομακρόνθηκε βιαστικός ενώ ό Σάμουελ Κόχιγκερ έχ τα χρώματά του και σκούπιζε τον ιδρώτα του μετώπου του. Σε λίγα λεπτά, ό Μάρτεν Ντάλ είχε τό μήλο που ζήτησε.

— Είπατε πως κόβατε τό μήλο στα δυό, φάγατε τό ένα κομματι πρώτος και δώσατε τό υπόλοιπο στον Ράφαελ Βόλφ. Έτσι;

— Μά... μάλιστα.

— Άς υποθέσουμε λοιπόν ότι εγώ είμαι σεις και ότι σεις είσθε ό Ράφαελ Βόλφ! Άς αναπαραστήσουμε την σκηνή του μήλου!

Και λέγοντας έκοψε με τό σουγιαδάκι ένα κομματι άπο τό μήλο, τό έφαγε και έτεινε τό υπόλοιπο στον άφρο Σάμουελ Κόχιγκερ.

— Φάτε το να δουμέ πως μαφούσε ό μακαρίτης. Πανικόβλητος, σάμπως τό κομματι εκείνο του μήλου να ήταν δώκιμο, ό Σάμουελ Κόχιγκερ τό πήρε με τρεμάμενο χέρι και, αντί να τό φέρη στο στόμα του, τό πέταξε μακριά άπο τό άνοιχτό παράθυρο.

— Τις χειροπέδες σου, Σούμερ, και να βρεθώ αυτό τό μήλο μη τό βρή και τό φάη κανένα φτωχόπαιδί!

Και ενώ ό Σούμερ έκλεισε την χειροπέδη στο χέρι του δολοφόνου, ό Μάρτεν Ντάλ έξηγούσε:

— Είναι άπλούστατο, κύριε! Η μιá πλευρά της λεπίδας, είναι θαμμένη σε ένα τρεμερό δηλητήριο, με τό όποιο οι μαυροί της Άφρικής βάφουν τά όπλα τους!

Κόβοντας τό μήλο στα δυό, ό δολοφόνος έφαγε τό μέρος που δεν είχε τίς σεις στην δηλητηριασμένη πλευρά! Η σεις στην δηλητηριασμένη πλευρά, έφαγε κανένα λιοντάρι άν στοιχηματίσει τό είχε με την πρώτη!

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Άπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

Ο ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ έρριξε δλόγουρά του μιá ματιά, θεοδώθηκε ότι κανείς δεν παρακολούθουσε τις κινήσεις του και, έγκαταλείποντας τό μισοκακόμοιρο ύφος του, έπήδησε τά σιδερένια κάγκελλα του κήπου της μικρής μονοκατοικίας, σαν λαστιχιένιος ή σαν αйлουροειδής. Ύστερα άπο προσπάθεια όλίγων λεπτών, άνοιξε τελείως άθρουδα την καρυδένια πόρτα, μπήκε στην μονοκατοικία και, άφου μισόκλεισε την πόρτα ξοπίσω του, προχώρησε σαν φάντασμα στο έσωτερικό. Κλεφτοφάνηρο δεν άναψε γιατί τά κρύσταλλα της κυρίας είσδου άφηναν να πέσει στο γάλλ άμυδρο φως άπο τά φανάρια του δρόμου, τόσο, όσο χρειαζόταν για να μη σκοντάψη σε κανένα έπιπλο. Ούτε στον διάδρομο έλαβε την άνάγκη, του φαναριού του. Αυτός, φωτιζόταν άπο τους φεγγίτες των παραθύρων. Άνοίγοντας την μιá πόρτα μετά την άλλη, έφθασε στην διελισθήκη. Η βιβλιοθήκη ήταν βυθισμένη σ' άδιαπέραστο σκοτάδι. Έβγαλε τότε τό κλεφτοφάνηρό του, τό άναψε και, άφου τό τοποθέτησε πάνω στο τραπέζι, στράφηκε και χύταζε τό χρηματοκιβώτιο.

Ένα μυστηριώδες S. O. S.

Νά πρ'κειται για κανένα νεώτερο πλοίο φάντασμα;

ΟΙ ΓΕΡΟΙ ναυτικοί που ξαπλωμένοι στην ρίχα του καταρτιού, κλπίζουν την πίπα τους και διηγούνται διάφορα θαλασσινά ιστορίες, προσέθεσαν τώρα στις διηγήσεις τους και μια άλλη ιστορία, γεμάτη μυστήριο και τρόμο: Την ιστορία ενός μυστηριώδους καραβιού, που βούλιαξε στον Ωκεανό, χωρίς να ξέρη κανείς ούτε το όνομα του πλοίου, ούτε το μέρος όπου έγινε το ναυάγιο.

Τίποτε δεν είναι γνωστό από το μυστηριώδες αυτό πλοίο. Το μόνο που προκάλεσε την προσοχή, είναι ένα ιγωνιόδες S. O. S. που εξεπέμφθη στις 22 του περασμένου Φεβρουαρίου από ένα πλοίο, που είχε ως σήμα τα γράμματα Π. Ε. Κ. Κ.

Το S. O. S. αυτό το συνέλαβαν οι ασύρματοι του αμερικανικού πλοίου «Τούλσα» κι' ενός παρακτίου αγγλικού σταθμού. Σύμφωνα με τις πληροφορίες που συνώδευσαν το αγωνιόδες ραδιογράφημα, το Π. Ε. Κ. Κ. έτορπιλλίσθη από ένα υποβρύχιο αγνώστου εθνικότητας και βούλιαξε νοτίως των Άζορων, εις απόστασιν 545 χιλιομέτρων περίπου.

Εύθως άμεσα, το S. O. S. μετεβιβάσθη σ' όλους τους αμερικανικούς σταθμούς ασύρματος και σ' όλα τα πλοία που διέσχιζαν εκείνη τη μέρα τον Ατλαντικό. Πολλά από αυτά, έσασ δρσκόντανε κοντά στον τόπο των ναυαγών, έπευσαν προς περισυλλογήν και διάσωσιν των ναυαγών. Μεταξύ αυτών μάλιστα ήταν και το αγγλικό υπερωκεάνειο «Αυτοκράτειρα της Αυστραλίας», που έμελλε, λίγους μήνες άργότερα, να μεταφέρει στον Καναδά το βασιλικό ζεύγος της Αγγλίας. Όταν, όμως, έφθασαν στον υποδειχθέντα τόπο του ναυαγίου, δεν βρήκαν κανένα ίχνος του άπωλεσθέντος πλοίου. Και αφού ήρεσύνησαν επί αρκετές ώρες στη γύρω περιοχή, έσυνέχισαν το ταξίδι τους.

Οι ναυτικοί πιστεύουν ακόμη ότι το πλοίο—φάντασμα, διατρέχει τους ώκεανούς, μυστηριώδες και άσύλληπτο.

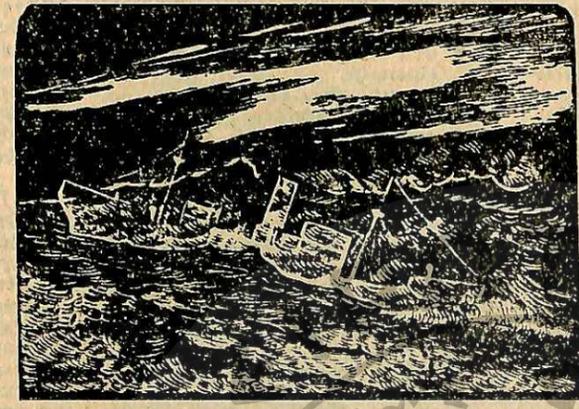
Εν τφ μεταξύ, όλα τα λιμεναρχεία της Αμερικής και της Ευρώπης ήρωτήθησαν αν είχαν θεωρήσει τελευταίως τα γραπτά κανένα πλοίου με διακριτικό Π. Ε. Κ. Κ. Έτσι έγνωσθη ότι το σήμα αυτό άνηχε στο όλλανδικό πλοίο «Φλάντρια». Και πράγματι, μέχρι σήμερα το «Φλάντρια» δεν έχει δώσει π ουδενά σημεία ύπαρξσεως.

Πολλοί εξέφωσαν την ύπόνοια ότι πιθανόν το S. O. S. να εξεπέμφθη άπ' κάποιον άσυρματιστή, που ήθελε να κάνει φάρσα. Έν τούτοις ένας άσυρματιστής του Μπούφαλο έδήλωσεν ότι συνέλαβε με το μηάνημά του μια συνομιλία μεταξύ ενός πλοίου κι' ενός παρακτίου σταθμού, όπου ανέφερόντο τα γράμματα Π.

Ε. Κ. Κ. Έπειδή, όμως, ή συνομιλία είχε διεξαχθή στην όλλανδική, ό άσυρματιστής δεν κατάλαβε τί διημιέθη μεταξύ του πλοίου και του σταθμού.

Όστόσο, οι έπίσημοι άρχες των διαφόρων κρατών, έδεδείωσαν ότι κανένα υποβρύχιο, σούδεμιας χώρας, δεν ήτο δυνατόν να βρσκειται στο μέρος που ανέφερε το S. O. S. Ένα τηλεγράφημα, όμως, προερχόμενον από το Χόρτα και άπευθυνόμενον εις τας Άζόρας, αναφέρει ότι κάποιο πλοίο που άγκυροβόλησε στο λιμάνι αυτό, όχτώ μέρες πρό του αινιγματικού S. O. S. έδήλωσεν ότι είχε συναντήσει δυό υποβρύχια, στο μέρος άκριθώς όπου άπωλώσθη το μυστηριώδες Π. Ε. Κ. Κ.

Γιά να μερδευθή ακόμα περισσότερο ή σκοτεινή αυτή ιστορία, ένας υπάλληλος μιας μεγάλης αμερικανικής άεροπολικής έταιρίας άποκαλύπτει ότι το «Καλιφόρ-

«Κόμπενχαβν», ένα μεγαλοπρεπές ιστοφόρο, που άνεχώρησε τον Δεκέμβριο του 1928 από το Μοντεβιδέο, με κατεύθυνσι προς την Αυστραλία Στις 21 Δεκεμβρίου ό άσυρματιστής του ιστοφόρου εξέπεμψε ένα ραδιογράφημα που έλεγε: «Όλα πάνε καλά!» Έκτοτε, καμιά νεώτερη είδησι από το «Κόμπενχαβν».

Αρκετές εβδομάδες μετά το άνωτέρω ραδιογράφημα οι κάτοικοι της νήσου Τριστάν ντά Κούνια, που βρσκειται μεταξύ της Γης του Πυρός και του Άκωτηρίου της Καλής Έλπίδος, έξβυνησαν ένα πρωί, για να κωκυρώσουν ένα γιγαντιαίο ιστοφόρο, που πλησίαζε προς το λιμάνι. Μόλις, όμως, το καράβι έφθασε σε άπόσταση 150 μέτρων από την ακτή, στράφηκε προς τα πίσω κι' άπομακρύνθηκε όλοταχώς, για να χαθθ στο βάθος του όρίζοντος!

Κανένας από τους κατοίκους του νησιού δεν είδε το παραικρό ίχνος ζωής επάνω στο παράξενο αυτό καράβι. Είναι βέβαιον, όμως, ότι έπρόκειτο περί του «Κομπενχαβν». Το όνομα του διεκρίνεται καθαρά στην πλώρη. Τί απέγινεν, όμως; Μυστήριο που κανείς δεν κατόρθωσε να το διαλευκάνη.

Εμπληκτικότερη, όμως από όλες τις ιστορίες απλόων φαντασμάτων είναι ή περίπτωση του καραβιού «Μαρία-Σελέστ». Η ιστορία αυτή, μ' όλο που χρονολογείται από το 1872, άκμα δεν λησμονήθηκε.

Το «Μαρία-Σελέστ» άνεχώρησε τον Μάιο του 1872 από τη Νέα Υόρκη, κατευθυνόμενον στη Γένοβα της Ιταλίας. Ένα μήνα άργότερα, ένα αγγλικό πλοίο συνητήθη μαζί του στη μέση του ώκεανού και τούχανε τα γνωστά σήματα που ανταλλάσσονται μεταξύ των πλοίων. Καμιά άπάντησι, όμως, δεν έδόθηκε.

Τότε, ό Άγγλος πλησίασε, πλεύρισε στο σισπηλό καράβι κι' έστειλε μερικόν άνθρώπους που να δοθν τί συμβαίνει. Λοιπόν: Το «Μαρία Σελέστ» ήταν τελείως άρημο ή μηκος 39015. Πώς έφθασε ή ναύκη μέχρι του μέρους εκείνου; Κανείς δεν το ξέσει. Να πρ'κειται άραγε περί ναύκης προερχομένης από τις Ισπανικές ακτές; Διόλου άπίθανον. Η μελέτη της κινήσεως των θαλασσίων ρευμάτων καταδεικνύει ότι ή εν λόγω ναύκη πορούσε κάλλιστα να βρσκειται στις 22 Φεβρουαρίου, στο μέρος όπου έδωθίσθη το Π. Ε. Κ. Κ.

Αυτή είναι ή ιστορία του πλοίου-φαντασματος, που άπασχολεί σήμερα τους ναυτικούς του Άτλαντικού. Υπάρχουν, όμως, και άλλα προηγούμενα του είδους αυτού, όπως συμβαίνει με το δανικό πλοίο

Γιά να γνωρίσετε τον εαυτό σας

Θά μπορούσατε να γίνετε ένας καλός ήθοποιός;

Τό θέμα που θά μ'ας άπασχολήση σήμερα δεν έχει σχέση με τον χαρακτήρα μας. Πάντως όμως, πρ'κειται περί ιδιότητας που ύπάρχει έμφυτος στον άνθρωπο, όπως και ό χαρακτήρ, ή που δεν ύπάρχει διόλου γι' αυτό και θά άσχοληθούμε μ' αυτήν.

Τό θέμα που θά μ'ας άπασχολήση σήμερα δεν έχει σχέση με τον χαρακτήρα μας. Πάντως όμως, πρ'κειται περί ιδιότητας που ύπάρχει έμφυτος στον άνθρωπο, όπως και ό χαρακτήρ, ή που δεν ύπάρχει διόλου γι' αυτό και θά άσχοληθούμε μ' αυτήν.

Τό θέμα που θά μ'ας άπασχολήση σήμερα δεν έχει σχέση με τον χαρακτήρα μας. Πάντως όμως, πρ'κειται περί ιδιότητας που ύπάρχει έμφυτος στον άνθρωπο, όπως και ό χαρακτήρ, ή που δεν ύπάρχει διόλου γι' αυτό και θά άσχοληθούμε μ' αυτήν.

- *Έχετε μνημονικό, είσθε δηλ. εις θέσιν να άποστηθίσετε αέτα σε μια ώρα μια όλόκληρη σελίδα πρ'ξας, παρεμένη στην τύχη από ένα όποιοδήποτε βιβλίο, και να θυμηθ'ητε αυτό που άποστηθίσατε ύστερα από δυό μέρες, χωρίς να ξαναϊδ'ητε το κείμενο που άποστηθίσατε; .....
- *Έχετε καλήν άθροσιν; Είσθε π.χ. εις θέσιν να επαναλάβετε δέκα φορές, κατά συνέθειαν, πολύ γρήγορα και χωρίς λάθος, μια φράση όπως αυτή, επί παραδείγματι «άσπρη πέτρα ξεζασπρη... κτλ.»; .....
- Αισθάνεσθε στενοχωρία και δέος όταν πρ'κειται να μιλήσετε δημοσία; .....
- *Αν σας ζητήσουν να εκφωνήσετε εκ του προχείρου ένα λόγο, ένα ακαλώς όρισται π.χ. ή μιά εύχη, ένα κομπλιμάν, μπορείτε να το κάνετε εύκολα και να μιλήσετε χωρίς να διστάσετε, χωρίς να τ'α μερδέψετε και χωρίς να επαναλάβετε πολλές φορές την ίδια φράση; .....
- *Όταν πρ'κειται να διαβάσετε μπρός σ' ένα ώρισμένο κοινό, ένα άσημαντο κείμενο, μπορείτε να συγκρατήσετε την προσοχή και το ενδιαφέρον των άκροατών σας, μόνον με την εύχέρεια και την ποιικιλία της άπαγγελίας σας και με τον τεχνικό χωματισμό της φωνής σας; .....
- *Όταν διηγ'ησθε καμιά άστυία ιστορία μπορείτε εύκολα να κάνετε το κοινό σας να γελάσει, χωρίς διόλου έσείς να χάσετε την σοβαρότητα και την άπάθειά σας; .....
- *Αν τύχη και φθάσετε με καθυστέρηση στο έστιατόριό σας, και είσθε ύποχρεωμένος να διασχίσετε όλη την αίθουσα για να φθάσετε στο τραπέζι σας, αισθάνεσθε κάποια στενοχωρία βλέποντας τον κόσμο ύλο να σας κυττά, και όρίζετε εξ' άδεισιότητας κανένα κάθισμα ή την πετσέτα σας; .....
- *Όταν βούλασθε σε μια πολυάνθρωπη συγκέντρωση, μπορείτε, αν παρουσαστή άνάγκη, να γίνετε άκουστός και από αυτούς που κάθονται μακρυνά ύψώνοντας άπλωσ λιγάκι τη φωνή σας χωρίς να φωνάζετε; .....
- *Όταν άφηγ'ησθε επί ώραν, κυριεύσθε από την άνηχανία των άδειών εκείνων που δεν ξέρουν πού να κούψουν τα χέρια τους; .....
- Είσθε βέβαιος ότι δεν σας έκαμαν ποτέ την παρατήρηση ότι κάμνετε πολλές γερονιότητες; .....
- *Όταν μοθαίνετε ένα κείμενο έχετε την ύπομονή να επαναλαμβάνετε κάθε φράση πενήντα φορές, συνεχώς, για να βρ'ητε τον άκριθό τονισμό που πρ'πει να της δώσετε; .....
- Μπορείτε να κοιμάσθε άργά το βράδυ και να ξυπνάτε πρωί την άλλη μέρα, αν ή εργασία σας της έπεσεργασίας και προσημοσίας μιας άπαγγελίας το έπιβάλλει; .....
- *Έχετε εκφραστικά χαρακτηριστικά; Μπορείτε δηλ. χωρίς να πάρετε καμιά άστυία εκφραση διά της ύπερβολικής μιμητικής, να εκδηλώσετε με τους άνάλογους μοσφαρισμούς, τα αισθήματα που σας κατέχουν; .....
- Μπορείτε να δειθ'ητε άγγύγιστα την κριτική για το παίξιμό σας ή να συμμορφωθ'ητε έπακριώς με τις οδηγίες που σας δίδουν, χωρίς ποτέ να πούσετε να είσθε φυσικός; .....

Σύνολον .....

ρεϊ κανείς να είναι θαυμάσιος ύποκριτής αλλά να τ'α κάνει θάλασσα μόλις βρ'ηθ'η μπρός στα φώτα του προσηκνίου. Έτερον εκάτερον, λοιπόν. Πώς όμως, θά καταλάβετε αν είσθε ή αν θά γίνετε καλός ήθοποιός. Συμβουλευθ'ητε τον παρακάτω πίνακά μας και άπαντήστε στα έρωτήματα του σημειώνοντας την άπάντησιν των έρωτημάτων κενή στήλη ένα 0 αν ή άπάντησίς σας είναι «όχι» σαφές και άπεριφραστον, ένα 1 αν άπαντήσετε «ίσως» και ένα 2 αν άπαντήσετε άδιστακτως, αναί». Κατόπι, άθροίστε τους άριθμούς που γράψατε και αν βρ'ητε άθροισμα από 0-5 παραιτηθ'ητε άσυχρηταί κάθε σχεδίου σας να γίνετε ήθοποιός. Δεν έχετε κανένα προσόν. Έάν θελήσετε να επιμείνετε και να έξκαλουθήσετε την προσπάθειά σας, οι κόποι σας και ό καιρός σας θά πάνε χαμένοι. Είσθε καταδικασμένος να άποτύχετε. *Αν βρ'ητε 6-11 έχετε μεν κάποια ικανότητα, αλλά πάντως όχι και άκοκρη για να σας κάνει να τ'α παρατήσετε όλα και να κυττάζετε πώς θά «παίξετε». *Αν βρ'ητε από 12-17 έχετε εκδηλα τα χαρίσματα που χοσιάζονται, άλλ' όχι και άνεπτυγμένα επαρκώς ώστε να σας κάνουν να άποδοθ'ητε στον σκληρόν άγώνα της βελτιώσεως των και της άναδείξεώς σας. *Αν βρ'ητε από 18-24 είσθε άνευφροσνητός κάτοχος δογματικού ταλέντου. Με την έπιμελημένη καλλιέργειά του, θά εθιάσετε εκεί που θέλετε. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι θά γίνετε και μέγιστος ήθοποιός. Πόντως θά αναδειχ'ητε και θά σ'α γεοροποιήσουν. Τέλος, άθροισμα μεγαλύτερον του 24 δείχνει ότι είσθε γεννημένος ήθοποιός. Φροντίστε λοιπόν, να καταρτισθ'ητε και τεχνικώς. *Αν σας πασαστούν δυσκολίες μη φοβηθ'ητε. Έπίσης μη σας άπογοητεύουν οι ένδεγόμενες άποτυχίες της άογής. Θά νικήσετε τελικώς.

Ο ΠΡΙΓΚΗΣ ΣΕΡΓΙΟΣ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η χήρα Κα Ντεβαρέν μιά πλουσιωτάτη επιχειρηματίας και βιομήχανος του Παρισιού, έχει δύο κόρες, την Μισελίν και την Ζάν. Την τελευταία αυτή την είχε υιοθετήσει προτού κάμει την Μισελίν. Η Κα Ντεβαρέν, είχε στάς επιχειρήσεις της και ένα μηχανικό, τον Πιέρ, ένα νέο με ευρύτατο μέλλον, τον όποιον συμπαθούσε πολύ, και τόν όποιο αρραβώνιασε με την Μισελίν, αυτή όμως, δεν τόν ήθελε τόν γάμο αυτό, τοσούτφ μάλλον όσφ έχει σχετισθή με τόν νεαρό πρίγκηπα Σέργιο Πανίν, τόν όποιο είχε γνωρίσει ή αδελφή της Ζάν στο Λονδίνο και με τόν όποιο συνεδθη αίσθηματικώς. Με τόν πρίγκηπα όμως είναι έρωτευμένη και ή Ζάν, ή όποια στο τέλος παντρεύεται τόν ήλιξιμένο Τραπεζίτη Καϊύρολ.

Παρά τούς δύο όμως, αυτούς γάμους ή κατάσταση δεν αλλάζει ούσιαστικώς. Η Ζάν εξακολουθεί να αγαπά τόν Σέργιο και μιά μέρα ή Κα Ντεβαρέν συλλαμβάνει επί αυτοφώρφ τούς δύο έραστάς σ' έναν από τούς μοναχικούς περιπάτους των, στο δάσος τού Φονταινεμπλώ. Στην επιστροφή ή Κα Ντεβαρέν κάνει τού Σεργίου μιά τρομερή σκηνή και τού δηλώνει ότι στο εξής δεν θάχη να περιμένη τίποτε από αυτήν, άλλ' ούτε και από τόν Καϊύρολ. "Υστερα απ' αυτό ο Σέργιος παρασύρεται σε μιά μεγάλη οικονομική επιχείρηση πού τού προτίνει ο επιχειρηματίας Χέρτσογκ, τα πράγματα όμως, δεν πάνε διόλου καλά και ή Κα Ντεβαρέν αγωνίζεται να άποσπάση τόν Σέργιο από τού μπλέξιμό του με τόν Χέρτσογκ. Δεν τού κατορθώνει όμως. Παρ' όλη την κρισιμότητα της καταστάσεως κι' ή Κα Ντεβαρέν συμβουλεύει τόν Καϊύρολ να δώσει μιά έσοτή στο μέγαρό του, για να θρολώσουν τα μάτια τού κόσμου. Στην έσπερίδα αυτήν, είχε πάγει και ο Σέργιος με την Μισελίν. Έκει πληροφορείται ότι ο Καϊύρολ θάφυγει την ίδια νύχτα για τού Λονδίνο. Η Ζάν συνεννοείται με τόν Σέργιο για να ανταλλάξουν μετά την άναχώρηση τού Καϊύρολ σπίτι της.

Η Μισελίν άντιλαμβάνεται την συνεννόηση και υποφέρει τρομερά. Ανήσυχη ή απείσθη της την πηγαίνει στο γραφείο τού Καϊύρολ. Η Μισελίν μη μπορώντας πιά να κρατηθή λιποθυμά. Η μητέρα της κατορθώνει να την συνεφέρει και να την εγκαρδιώσει. Σ' αυτό έπάνω ή Ζάν πού είχε ιδή από μακρὰ τις δύο γυναίκες να

φεύγουν μπαινεί μέσα στο γραφείο ανήσυχη. Η Μισελίν όμως την άσπινει με την μητέρα της και φεύγει. Η Ζάν θέλει να βγή κι' αυτή άλλα την καρδιά ή Κα Ντεβαρέν.
— Είχα καιρό να σε ιδώ, κόρη μου τής λέγει και χαιρώμαι πολύ πού σε βλέπω γελαστή και κεφατή. Φαίνεται να είσαι ευτυχισμένη...

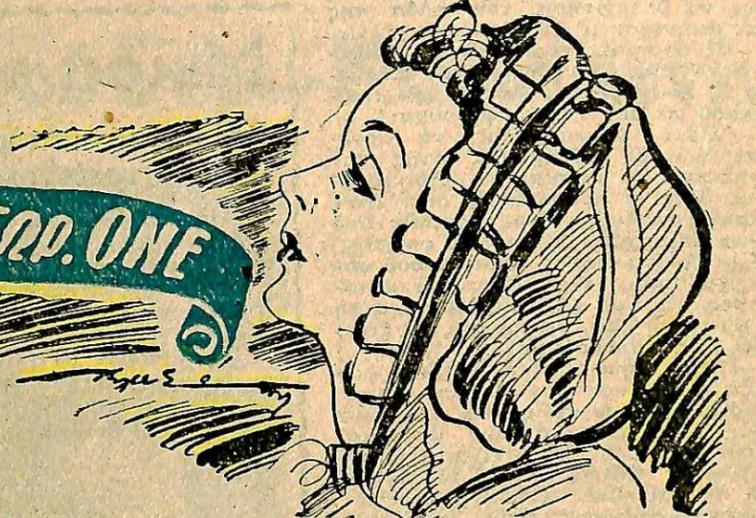
25ον

Η Ζάν κύτταξε την μητριά της χωρίς να άπαντήση. "Έβλεπε στα λόγια της μιά τρομερή ειρωνεία.
— Αυτό με κάνει να χαιρώμαι, συνέχισε ή Κα Ντεβαρέν. Για να είσαι δε χαρούμενη και ήσυχη, θά πη πώς έχεις ήσυχη και την συνείδησή σου... Φαντάζομαι να μην έχεις τίποτε να μεμψήδης τόν έαυτό σου.
— Τίποτε! έκανε με άρρος ή Ζάν.
— Ξέρεις ότι σ' αγαπά, συνέχισε ή Κα Ντεβαρέν, λοιπόν, αν έχεις τίποτε, έστω και τού παραμικρό, μπορείς να μου τού έμπιστευθής. Θά σε άκούσω με μητρική στοργή.
— Δεν έχω τίποτε να σου έμπιστευθώ, μητέρα, γιατί δεν έχω τίποτε να φοβήθω.
— Τίποτε;... Τίποτε;... έκανε ή Κα Ντεβαρέν.
— Μά αφού σου λέω πως όχι!...
— Η Κα Ντεβαρέν κύτταξε άλλη μιά φορά την κόρη της με βλέμμα βαθύ, έξεταστικό. Κατόπιν άπότομα είπε:
— Πάει καλά.
Και διευθύνθηκε προς την πόρτα.
— Φεύγεις; την ρώτησε ή Ζάν.
— Ναι, καληνύχτα!
— Η Ζάν δεν περίμενε να βγή έξω ή μητέρα της. Διευθύνθηκε προς την άλλη πόρτα τού γραφείου και μπήκε στο σαλόνι. Η Ντεβαρέν κατάπληκτη στάθηκε και την κύτταξε καθώς έβγαινε, χωρίς ούτε καν τού κεφάλι της να στρέψη. Έκείνη την ώρα μπήκε στο γραφείο ο Καϊύρολ, συνοδευόμενος από τόν Πιέρ. Φορούσε ταξιδιωτικό κοστούμι.
— Έτοιμος, είπε στην Κα Ντεβαρέν. Έχετε μήπως καμιά παραγγελία να μου δώσετε; Έχετε να μου πητε τίποτε;
— Ναι, άπάντησε ή Κα Ντεβαρέν, και ή φωνή της ήταν τόσο τραχεία, ώστε έκανε τόν Καϊύρολ να την κυτάξει περίεργος.
— Σας άκούω, είπε.
— Καϊύρολ, δεν θά φύγω

ο Τραπεζίτης κύτταξε την πεθερά του κατάπληκτος.
— Τί έννοείτε; τής είπε.
— Ότι δεν πρέπει να φύγετε...
— Μά εκεί κάτω με περιμένουν οψιστα συμφέροντα!
— Έχετε και εδώ συμφέροντα και μάλιστα σπουδαιότερα: Πρόκειται για την εύτυχία σας! φώναξε ή Κα Ντεβαρέν.
— Για την εύτυχία μου! έκανε ο Καϊύρολ, άναπιδώντας. Έξηγηθήτε παρακαλώ...
— Σας υποσάχθηκα, είπε ή Κα Ντεβαρέν να σας προειδοποιήσω την ήμερα πού θά έβλεπα να έρχεται ο κίνδυνος.
— Λοιπόν; έκανε ο Καϊύρολ κάτωχρος.
— Λοιπόν, κρατώ τόν λόγο μου. "Αν θέλετε να μάθετε ποιός είναι, γυρίστε άπόψε σπίτι σας!
— Σπίτι μου! γόγγυσε ο Καϊύρολ! Η γυναίκα μου έχει έραστή!... "Ω! "Αν αυτό είναι άλήθεια, θά τούς σκοτώσω και τούς δύο!
— Κάνετε ό,τι σας ύπαγορεύει ή συνείδησή σας, είπε ή Κα Ντεβαρέν.
Ο Πιέρ παρακολουθούσε τή σκηνή αυτή άφωνος από την φρίκη. Σέ λίγο όμως, επανήλθε στην πραγματικότητα και σπεύδοντας προς την Κα Ντεβαρέν:
— Κυρία φώναξε, αυτό πού κάνετε είναι φοβερό!
— Ποιό είναι τού φοβερό, Πιέρ; Ο άνθρωπος αυτός — και έδειξε τόν Καϊύρολ — είναι σήμερα άτιμασμένος και πρέπει να άμυνθώ. Τού κλέβουν την γυναίκα του και έμένα μου σκοτώνουν τού παιδί μου. Τί θέλεις να κάνω; "Ας τού σκεφθώ αυτός πού έγινε αίτία όλης αυτής της καταστροφής!
Ο Καϊύρολ είχε πέσει εν τώ μεταξύ, μάς άμορφη και άδύναμη σ' ένα φωτειύ.
Στ' αυτιά του βοούζαν διαρκώς τα λόγια της Κα Ντεβαρέν: «Απόψε ο έραστής της θά είναι στο σπίτι σου». Πήγαινε να τρελλαθώ με την φρικτή εικόνα πού ξεπεταγόταν μπροστά στα μάτια του. Έκανε μιά μεγάλη προσπάθεια, και κατακόκκινος από τόν πόνο, στάθηκε όρθιος στα πόδια του.
— Προσοχή, Καϊύρολ, τού είπε ο Πιέρ, να ή γυναίκα σας!
Ο Καϊύρολ κύτταξε την Ζάν πού προχωρούσε. Καφτά δάκρυα τού ήλθαν στα μάτια.
— Αυτή, ψιθύρισε, με τού άγνό εκείνο βλέμμα: Με τού τόσο καθαρό αυτό μέτωπο!... Είναι δυνατόν; Είναι δυνατόν!...
Κούνησε άσυναίσθητα τού κεφάλι του στην πεθερά του και στόν Πιέρ πού έβγαιναν για να τούς αφήσουν

ΠΑΝΙΝ

ΓΕΩΡ. ΟΝΕ

μόνους και πλησίασε την γυναίκα του.
— Φεύγεις; τόν ρώτησε αυτή. Δεν βιάζεσαι, όμως, βλέπω, διόλου.
Ο Καϊύρολ έφρικίασε. Τόσο πολύ λοιπόν άνυπομονούσε να τόν ιδή να φεύγει;
— Έχω μερικά λεπτά άκόμη μπροστά μου, τής είπε ξηρότατα συγκινημένος και θά ήθελα να τά χρησιμοποιήσω κοντά σου. Είμαι τόσο λυπημένος, Ζάν, πού φεύγω μόνος. Είναι ή πρώτη φορά πού σε αφήνω... Σε λίγο οι προσκεκλημένοι μας θά φύγουν. Σε καθικετεύω, Ζάν, έλα μαζί μου!...
Η Ζάν χαμογέλασε:
— Πώς μπορώ, φίλε μου... "Όπως βλέπεις, είμαι άκόμη με τού φόρεμα τού χορού.
— Τί έχει να κάνη! είπε ο Καϊύρολ. Δεν ήσουν τού ίδιο ντυμένη και τα βράδια τού γάμου μας, όταν σε πήρα και σε πήγα στο Σερναί; Τυλίξου σ' ένα γούνο έπανωφόρι και έλα! Θάταν αυτό μιά άπόδειξις της αγάπης σου για μένα. Δεν είμαι κακός άνθρωπος έγώ, Ζάν, και σ' αγαπώ τόσο, τόσο πολύ!...
Τού χαμόγελο έσβυσε από τού πρόσωπο τής Ζάν. Η έπιμονή αυτή είχε αρχίσει να την έκνευρίζη. Έν τούτοις, συγκρατήθηκε άκόμη.
— Είσαι παιδί, είπε τού Καϊύρολ. Μεθύριο θά είσαι πάλι εδώ. Έξ άλλου, είμαι και κουρασμένη. Δεν με λυπάσαι;
— Αρνείσαι, λοιπόν; έκανε ο Καϊύρολ, πού έγινε άμέσως σοβαρός και σκυθρωπός.
Η Ζάν, έφερε τού λευκό της χέρι στο πρόσωπο τού άνδρός της:
— Έλα τώρα, δεν θέλω να φύγης θυμωμένος. Πήγαινε να κυτάξεις τις δουλειές σου. Σ' αυτό τού σύντομο ταξίδι, όσο πιο μόνος είναι κανείς, τόσο πιο καλά άσχολείται με τις ύποθέσεις του. Πήγαινε λοιπόν και κύττα να έπιστρέψης, μόλις τελειώσης. "Αρεβούαρ!...
Ο Καϊύρολ την φίλησε και με πιγμένη φωνή, ψιθύρισε:
— Αντίο, Ζάν...
Κατόπι στράφηκε και με άργά βήματα διευθύνθηκε προς την πόρτα. Η Ζάν έμεινε για λίγο άκίνητη, παρακολουθώντας τον με τού βλέμμα καθώς άπομακρυνόταν και έντεινώντας όλη την προσοχή της, όταν ο Καϊύρολ βγήκε. "Ακουσε τα βήματά του πού κατέβαινε την σκάλα. Κατόπι την πόρτα ν' άνοιγη και τέλος τόν θόρύβο τού αυτοκινήτου πού ξεκινούσε.
Τότε μονάχα άνέπνευσε βαθεία: με άνακούφιση ψιθύρισε:
— Επί τέλους!...
— — —
Μόνη τώρα στο δωμάτιό της ή Ζάν, έβγαλε τού φόρεμά της τού χο-

ρού και φόρεσε ένα πενιούαρ από κεντητό μεταξωτό ύφασμα της Άνατολής. Ήταν θευτηγμένη όλόκληρη στα άρώματα.
Η νεαρά γυναίκα έσήμανε και ρώτησε μ' ένα προσποιητό χαμόγελο την καμαριέρα της πού είχε έμφανισθή:
— Εφυγαν όλοι;
— Οι κ. κ. Λεμπρέντ και Τρεμπλέ μόλις πήραν τα έπανωφόρια τους. Έπέστρεψε, όμως, ο κ. Πιέρ Ντελαρύ, ζητά τα ιδή λιγάκι την κυρία.
— Ο κ. Ντελαρύ; έκανε ή Ζάν έκπληκτη.
— Ισχυρίζεται ότι έχει σπουδαιότερα πράγματα να πη στην κυρία.
— Πού είναι;
— Έξω, στόν άντιθάλαμο.
— Πολύ καλά, πές του νάρθη!
Η καμαριέρα βγήκε για να έκτελέση την έντολή της κυρίας της. Η Ζάν όταν έμεινε μόνη, διερωτήθηκε τί να ήθελε τώρα ο Πιέρ. Σίγουρα κανένα σοβαρό έπεισόδιο θά έγινε. Έκείνη την ώρα ένα έλαφρό χτύπημα άκούστηκε στην πόρτα.
— Έμπρός, έκανε ή Ζάν.
Σχεδόν άμέσως ή ύψηλή σιλουέτα τού Πιέρ διεγράφη στο άνοιγμα

της πόρτας.
Ο νέος στάθηκε για λίγο άκίνητος, σάν άναποφάσιτος. Φαινόταν να είχε χάσει όλο τού τού θάρρος. "Ερριξε ένα βλέμμα στο μεγάλο κρεβάτι πού ήταν στη μέση τού δωματίου. Φαινόταν να τόν ένοχλούσε πολύ.
Πρώτη διέκοψε την σιωπή ή Ζάν:
— Μου είπαν πως με θέλεις, είπε με κάποια σκληρότητα στη φωνή ή Ζάν. Τί τρέχει λοιπόν;
— Τρέχει, αγαπητή μου, Ζάν, ότι... Κόμπιασε και ήταν άδύνατο να προχωρήση.
— Ότι... έκαμε ή Ζάν, σάν για να τόν διευκολύνη.
— Ότι συμβαίνουν ή μάλλον θά συμβούν πράγματα τρομερά...
— Πράγματα τρομερά; έκανε ή Ζάν μ' ένα βεβιασμένο χαμόγελο. Ξέρεις ότι αρχίζεις να με φοβίζεις; Σάν τί πράγματα;
Ο Πιέρ κατέβαλλε μιά ύστατη προσπάθεια και επί τέλους μίλησε:
— Νά, αυτό πού σκέπτεσθε ή πού άποφασίσατε να κάνετε, έγινε γνωστό και κινδυνεύετε. Φυλάξου λοιπόν!...
Η Ζάν έφρικίασε. Κατώρθωσε ο

— Φύγε γρήγορα! φώναξε ή Ζάν

Μόνη τώρα στο δωμάτιό της ή Ζάν, έβγαλε τού φόρεμά της τού χο-

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Ο ΘΡΗΝΟΣ

Τὰ προηγούμενα

Ο Αύγουστος, κοντά στο σπίτι του Ρουκέν βρήκε τον φίλο του Τρονλαίγ. Μαζί επιχειρούν τώρα να μπουν στο σπίτι του Ρουκέν και το κατορθώνουν. Σε λίγο ήταν αντιμέτωποι με τον κακούργο. Αυτός όμως, μολονότι οι δυο φίλοι τον είχαν κλειδώσει μέσα στο γραφείο του, κατορθώνει και τους ξεφεύγει από ένα μυστηριώδες άνοιγμα που ήταν στη μία πλευρά του γραφείου. Το άνοιγμα αυτό φεύγοντας ο Ρουκέν δεν πρόλαβε να το κλείσει.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΚΑΘΩΣ έφρευγε με τη βία ανθρώπου που τον κουνιγούν και που δεν του μένει κανένα μέσον σωτηρίας παρά μόνο η φυγή, ένα ρούχο από κείνα που την έκρυβαν σκίπτηκε στην πόρτα και εμπόδιζε το κλείσιμό της. Εκείνος δεν είχε καιρό να σταθί.

Ο Τρονλαίγ έσπρωξε την πόρτα και προχώρησε γρήγορος σαν αστραπή. Ο Αύγουστος τον ακολουθούσε.

Βρίσκονταν σ' ένα σκοτεινό διάδρομο, απ' τον οποίο άρχιζε μια σκάλα. Σκέφθηκαν ότι θα ήταν η σκάλα της υπηρεσίας και δεν έκαιμαν λάθος. Το γειτονικό σπίτι έδλεπε, από το μέρος εκείνο προς την όδον Μώντ—Σομόν και σχημάτιζε με το σπίτι του Ρουκέν την γωνία της οδού Λαφαγιέτ.

Ο Τρονλαίγ και ο Αύγουστος σκυμμένοι πάνω από το παρκέτο της σκάλας άκουγαν προσεκτικά. "Άκουσαν προς τα κάτω έλαφρό κρότο θημάτων. Ήταν ο Ρουκέν που έφρευγε.

Τότε οι δυο φίλοι με την τρομερή ευκινησία τους καθάλιξεσαν τον προφυλακτήρα της σκάλας και γλύστρησαν κάτω με ταχύτητα θέλους.

Βοήκων τον θυρωρό που άκούγοντας το θόρυβο έβγαινε τη στιγμή αυτή από το θυρωρείο. Άλλα ο Τρονλαίγ και ο Αύγουστος δεν είχαν την παροικηρή διάθεση να δώσουν εξηγήσεις. Ο θυρωρός που πήγε να τους σταματήσει δέχθηκε από τον Αύγουστο ένα τόσο δυνατό σπρώξιμο, που κυλίστηκε γάμω, ως τον τοίχο.

Δεν έλαβε καιρό να καλέσει σε βοήθεια. Η πόρτα του δόμου ήταν ανοιχτή και ο Τρονλαίγ με τον Αύγουστο ώρμησαν έξω.

Μόλις έπρόβαλαν στον δρόμο είδαν την σιλουέτα του Ρουκέν να χάνεται στη γωνία της οδού Λαφαγιέτ. Έτρεξαν. Όταν όμως έφτασαν κοντά στην γωνία, ο Ρουκέν είχαν εξαφανισθή. Θα έλεγγε κανείς ότι τον κατάπιε η γη. Ή ότι ανε-
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

μιάς Ψυχής

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

λας με τον Βαλεντίνο. Έκει ή νεαρή κόρη είχε αποκορσεί την ψευτική αγάπη του τη στιγμή που εκείνος ήταν τόσο βέβαιος για την επιτυχία της ηθοποιίας του.

Από εκείνο το παράθυρο, που έβλεπε προς την αυλή, ή Γαβριέλλα είχε πετάξει περιφρονητικά τα λουλούδια που της έστειλε στα γενέθλιά της. Από το άλλο παράθυρο που έβλεπε προς την ύδω Γερμανίας, είχε παραμονεύσει για να θεατωθή ότι οι άνθρωποι του απήγαγον τη Γαβριέλλα. Έκει συναντήθηκε με τον Μπερτολά, το ίδιο βράδυ, απελπισμένον που έβλεπε το σπιτικό του έρημο από τον ίδιο του παιδιού του.

Έκει τέλος, είχαν διαπραγματισθή οι πρώτες σκηνές της τραγωδίας, της οποίας ήταν ένας από τους κυριωτέρους ήρωες και που ήταν μοιραίο πιά να μην αργήσει το τέλος της.

Ανεστάναιε θαθεία και ύψωσε τα μάτια... Για μια στιγμή είχε λησμονήσει ότι θρσκόταν μπροστά σε μάγουλο του πόνου του, που ζωγραφίζταν έντονα στη φυσιογνωμία του.

Ο μαρκήσιος Νορβέρτος, ψιθύρισε ο Βαλεντίνοσ μόλις πέρασε ή πρώτη έκπληξις. Τέτοια ώρα στο σπίτι μου!... Γιατί; Ποιά συμφωνία έχεται να μου αναγγείλη.

Έξαφνα όμως σκέφθηκε ότι ίσως ο μαρκήσιος, ξέροντας ότι ή Γαβριέλλα εξακολουθούσε ν' αγαπά τον Βαλεντίνο, συνεπαρμένος από τυφλή ζηλοτυπία, είχε έβθει να τον δολοφονήση. Δεν ήταν ικανός για κάθε είδους εγκλήματα ο άνθρωπος αυτός;

Ο νέος φαντάσθηκε ότι είχε μαντεύσει.

— "Α! είπα ελπίζατε να με βρήτε μονάχο ίσως..."

Ο Νορβέρτος άντελήφθη τη σκέψη του νέου. Χαμογέλασε μελαγχολικά.

— Δεν έχει σημασία! είπα. Η παρουσία των φίλων σας δεν με έγχολεϊ. Δεν ήρθα με έπιθους διαθέσεις, το αντίθετο μάλιστ... Πιστέψτε ότι αν ήθελα να εκδικηθώ σε σας, θα τό είχα κάμει εδώ και πολύ καιρό. Κάμασε τη σκέψη ότι μπορεί να ήρθα να σας δολοφονήσω... Ελάσατε τη μονομαχία μας του Κομπινύ, κύριε; Κράτουσα τότε στο χέρι τη ζωή σας μαζί με τη λαβή του ρεβόλβερ μου.

Ο Βαλεντίνοσ κοκκίνισε λίγο σ' αυτή την άνάνηψη.

— Μπορεί βέβαια να σας κάνη έκπληξη πού με βλέπετε στο σπίτι σας, κύριε Βαλεντίνο, εξακολουθήσε ο μαρκήσιος με φωνή που σιγότερμε από τη συγκίνηση και την εξάντληση του πυρετού. Και πρό πάντων πού έρχομαι τέτοια ώρα...

— Πραγματικά, κύριε, είπα ο Βαλεντίνοσ. Και πριν απ' όλα συγχωρήστε με πού νόμισα ότι εοργάσατε εδώ με τις προθέσεις που μπορούσα να περιμένω β-σσεσα από ότι μās χωρίζει.

Ο μαρκήσιος κούνησε το κεφάλι.

— Σας συγχωρώ.

— Τι έχετε τώρα να μου πητε;

— Νομίζω ότι καταδιώχετε τον Ρουκέν, σεις και οι φίλοι σας.

— Ναι, τον Ρουκέν και τα δργανά του.

— Και ως τώρα καθώρθωσε να σας ξεφύγη πάντα. Ήρθα να σας πώ τοδτο: ότι μπορώ να σας διευκολύνω να τον ξαναβούητε.

— Σεις;

— Εγώ! Ξέρω πού βρίσκεται αυτή τη στιγμή ο Ρουκέν.

— Και μπορείτε να μās οδηγήσετε ε-

κεί; — "Αμέσως, αν θέλετε... Και σās συμβουλεύω να έρθετε αμέσως, γιατί αύριο φεύγω για τη Χάρδη, απ' όπου θα μπάρκάρω για την Αμερική.

— Τότε ως μή χάνουμε διόλου καιρό! είπα ο Τρονλαίγ...

— "Αλλά σώπασε αμέσως, κυττάζοντας τον Νορβέρτο με ύποπτο βλέμμα. Μήπως ο άνθρωπος αυτός τούς ετοίμαζε καμιά παγίδα;

Ο Νορβέρτος έμάντευσε τη σκέψη του Τρονλαίγ. Και με μικρό χαμόγελο.

— Έχετε το δικαίωμα να σκέπτεσθε έτσι για μένα! είπα Μολαταύτα, ή καλύτερη εγγύηση για σας έστι λέγω την άλλη βεια είναι ότι μισώ τον Ρουκέν με όλη τη δύναμη της ψυχής μου, περισσότερο από ότι τον μισήτε σεις, περισσότερο από ότι είναι δυνατόν να τον μισήσετε.

— Τότε, τον μισήτε πολύ, είπα ο Τρονλαίγ, γιατί, διάβολε! από μέρους μας, δεν συγκουνεύομασε διόλου αυτό το αίσθημα όταν τον συλλογίζομασε.

— Έπειτα, ξαναείπε ο Νορβέρτος, δεν πρόκειται να φύγω από κοντά σας. Θα έρθω μαζί σας όσπλος. Και είμαι ακόμα άρρωστος. Η πληγή μου με πονεί και ο πυρετός έχει παραλύσει τα γόνατά μου. Δεν θα μπορέσω να σας ξεφύγω, και αν άντιληφθήτε πως σας προδιώω, δεν έχετε παρά να με τιμωρήσετε.

Ο Βαλεντίνοσ συμβουλεύθηκε με μια υατιά τούς φίλους του. Ήσαν όλοι σύμφωνοι.

— Έγουμε κάθε έπιπιστοσύνη σε σας, κύριε! είπα ο Βαλεντίνοσ. Πιστεύω ότι όσο μεγάλη κι' αν ήήρξαν τα εγκλήματά σας, ή μετάνοιά σας τα σβύνει όλα. Βλέπω ότι ύποφέρετε... πολύ. Μπορείτε να μιλήσετε ελεύθερα, σας άκούω.

— Λίγα πράγματα έγω να σας πώ. Μιά πληροφορία μόνον θα σας δώσω, πού θα σας χρησιμεύση, αφού κυνηγάτε τον Ρουκέν.

— Ένα μόνο θέλωμε να ξέρουμε: Πού είναι;

— Κατέφυγε σε ένα σπίτι, όπου κατοικούσα εγώ άλλοτε, κοντά στη λεωφόρο του Δάσουσ της Βουλώνης.

— Έκει πού είχε οδηγηθή ή Γαβριέλλα, όταν την απήγαγαν ενώ έφρευε απ' το μέγαρο του Μουράτ;

— Άκριβώς.

— Είναι μονάχος;

— Όχι. Δεν ξέρω αν έχη μαζί του άλλους τούς ανθρώπους του, ξέρω μόνο ότι ο Λουσσώ και ο Λαγκουγιάν είναι εκεί.

— Έπιστε βέβαιος;

— Άπολύτως.

— Δεν έγουμε λοιπόν να διατάσωμε ούτε στιγμή. Πρέπει να τελειώσωμε, με κάθε θυσία Δεν είναι έτσι φίλοι μου.

Ο Τρονλαίγ και ο Αύγουστος άρκέσθηκαν να κουνήσουν βεβαιωτικά το κεφάλι.

— Είναι καλληκάρια, είπα ο μαρκήσιος και θα ύποσασπίουν τη ζωή τους.

— Δεν θα μās ξεφύγουν αυτή τη φορά. Κάτι μου λέγει ότι σε λίγο θα τούς κρατούμε.

Ο μαρκήσιος ντ' Αρζεντάλ δεν άπνήτησε. Φαινόταν άνησυχος.

— Φεύγωμε αμέσως! είπα ο Βαλεντίνοσ.

— Σας συμβουλεύω να λάβετε κόθε προφύλαξη πρόθεσε ο μαρκήσιος. Αν είναι εκεί και ο Πασκινόν και ο Μποντάν τότε θα είναι πάντε. Δεν είναι λογικό να πάτε τρεις, γιατί εγώ δυστυχώς δεν μπορώ να σας βοηθήσω, να τούς νικήσετε σε έναν άπαγνωσμένον άγώνα.

— Έχετε δίκιο, είπα ο Βαλεντίνοσ. Πρέπει να πάρουμε μαζί μας και τούς άλλους φίλους μας. Και σβύθοντας στο αυτί του Αύγουστου ψιθύρισε μερικές λέξεις: "Ο κλόουν έκαμε μία κίνηση πού εσήμαινε ότι είχε καταλάβει, και βγήκε αμέσως.

— Μπορώ να ξέρω πού πηγαίνει ο φίλος σας; ρώτησε ο μαρκήσιος.

— Στη λεωφόρο του Δάσουσ της Βουλώνης, να είδοποίηση τον Μουράτ και τον Σουλπερίκ ότι τούς περιμένωμε εδώ.

— Αυτή την ώρα ο φίλος σας δεν θα βρη ίσως άμαζί, και με τα πόδια θ' άργήση πολύ. Το δικό μου είναι κάτω, στη διάθεσή σας.

— Ευχαριστώ, δέχομαι! είπα ο Βαλεντίνοσ.

Ο Τρονλαίγ έτρεξε πίσω από τον Αύγουστο να τον είδοποίηση.

Ύστερα από λίγες στιγμές, στη σιωπή της νύχτας, άκούγονταν να κυλούν στο λιθόστρωτο οι ρόδες του άμαξιού πού έφρευε.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Τό σπίτι όπου είχε κατακόγει ο Ρουκέν και όπου οδηγούσε τώρα τούς φίλους της Γαβριέλλας ο μαρκήσιος ντ' Αρζεντάλ, είναι τό ίδιο εκείνο, στο οποίο είχαν κλείσει τη Γαβριέλλα. Είχε δύο εξόδους, όπως έπληροφόρησε τον Βαλεντίνο ο Νορβέρτος.

Ο Βαλεντίνοσ πού ανέλαβε τη διεύθυνση, μόλις έφθασαν τοποθέτησε στη μία πόρτα τον Σουλπερίκ και στην άλλη τον Τρονλαίγ ώστε να υή μορφή να δραπέτευση κανείς, εφόσον οι άλλοι θα ρευνούσαν τό εσωτερικό.

Χάρις σε ένα κλειδί πού είχε στην τσέπη του, από την εποχή εκείνη άκουα, ο Νορβέρτος, τό φύλλο της εξώπορτας άνοιξε άθόρυβα.

Μπήκαν. Απόλυτο σκοτάδι έπικρατούσε στο γώλο. Εύτυχώς, ο μαρκήσιος ήξερε όλες τις λεπτομέρειες του εσωτερικού.

— Άκολουθήστε με! είπα ψιθυριστά.

Πήρε τον Βαλεντίνο απ' το χέρι κι' εκείνος παρόσυρε τον Μουράτ. "Όσο για τον Αύγουστο, εκείνος έβλεπε με όλο το σκοτάδι.

Στό βάθος του πλατυού διαδρόμου άρχισε μία σάλα. Ο Νορβέρτος ανέβηκε τό πρώτο σκαλοπάτι αλλά ο Βαλεντίνοσ σε μία στιγμή παραπάτησε και έκαμε κάποιο θόρυβο. Αμέσως άκουσαν από πάνω τους ένα σπύστο πού έριβαν στο κουτί και άναβε. Έπειτα είδαν φως κεινού και άκουσαν μία φωνή:

— Ποιός είναι;

— Δεν άπνήτησε κανείς. Έξακολούθησαν να άνεβαίνουν σιωπηλοί.

Πάνω στο κεφαλόσκαλο στεκόταν ένας άνδρας μετόχι άναστήματος, μελχροινός, κρατώντας ένα κειρί. Καθώς έσκαβε να δη κάτω, τό πρόσωπό του φωτιζόταν έντελώς. Ο Νορβέρτος ο Μουράτ, ο Αύγουστος κι' ο Βαλεντίνοσ τον άνεγνώρισαν, ήταν ο Λουσσώ.

Έκείνος άσπρησε μία φωνή έκπληξως και αμέσως ώμησε προς τό βάθος του διαδρόμου, χωρίς άλλο για να είδοποίηση τον Ρουκέν. Είχε λογασιάσει όμως χωρίς την ευκίνησία του κλόουν. Ο Αύγουστος τινάχτηκε σην να τον είχε εξασωνδονίσει ένα τεράστιο έλατταίο και άνέβηκε την ύπόλοιπη υισή σάλα με ένα πύδημα πού θα είχε άποσπάσει γεωοοκοπίατα έσοπενο ύθουοισαμοσ στο ίπποδρόμιο. Έπασε πάνω στον Λουσσώ, με τον όποιο κυλιόσθηκε μαζί στο πάτωμα.

— (Συνέχεια στο επόμενο)

Για να μή φύγη...

Ένα συγκινητικό διήγημα του Ζαν Άγκραιβ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΗ...

Δεν πολμώ ούτε να τη χαρακτηρίσω τη διαγωγή σου! εφώναξε ο άνδρας μισοσकुμμενος καθώς ήταν πάνω απ' την γυναίκα του που καθόταν μπρος στο καθρέφτη και έθαφε τα χείλη της. Πώς μπορείς να τό σκεφής αυτό; Δεν μ' αγαπάς λοιπόν καθόλου; Και τολμάς να μου τό όμολογής τόσο ψυχρά, τόσο αδιάφορα... Θέλησες να μ' εγκαταλείψης, έμένα πού δεν είχα άλλο σκοπό στη ζωή μου παρά να σε βλέπω χαρούμενη, εύτυχημένη... Άλίην... Σκέψου. Δεν είναι δυνατό να τό κάνεις αυτό... Να μ' αφίσεις ύστερα από δέκα χρονών εύτυχισμένη ζωή.

— Άλλά εκείνη, άδιαφορώντας για τα λόγια του, έθαφε τις βλεφαρίδες της τώρα, τις μακρές κατάμαυρες βλεφαρίδες της πού μοιάζαν τόσο με μετάρια κρόσια.

— Άλίην, εξακολούθησε ίκετευτικά αυτός, κύτταξέ με, πές μου... Στ' άλλη θεια... τό αποφάσισες να με αφήσης;

— Έκείνη τότε έστύλωσε πάνω του τα χωρίς ούτε ίχνος τύφως καταγάλανα μάτια της, όπου ή κάθε σκιά οικτου φαινόταν νάχη στυστή.

— Δεν σ' αγαπώ πιά, Σάρλ, είπα απλά.

Και εσώπασε. Τί άλλο να πη: Αυτό έφτανε.

— Άλλά όχι και για κείνον εξακολουθούσαν να τού φαίνονται άπίστευτα, τόσο κόπο τούκάναν τα λόγια της.

— Μα εγώ...μιά εγώ σ' αγαπώ ακόμα, έτραύλιζε αυτός.

— Δεν πιστεύω νασαι τόσο εγωίστης ώς να θές να με κρατήσης για να είσαι εύτυχής εσύ, ενώ εγώ θα πονώ.

Τό βλέμμα της έγινε γλυκύτερο τώρα. Σήκωσε τα χείρα της και τα άκούμπησε στους ώμους του.

— Δεν είμαστε κύριοι της καρδιάς μας Σάρλ... Γιατί να επαναστατούμε; Μās έδουθήνε τό περρωμένο, είναι αλήθεια, δυστυχώς... Είσαι νέος άλλωστε... Θα ξαναφτιάξης τη ζωή σου...

— Και τό παιδί μας Άλίην; Τό ξεγνάσασ...

— Ο έωας μου είναι πιό δυνατός απ' τη μητρική αγάπη. Δεν μπορώ να χωτήσω. Είμαι ένα φύλλο πεσμένο απ' τό δέντρο του, στη διάθεση της καταγίδος.

— Άλλωστε ο Ντανιέλ μεγάλωσε πιά. Δε με χρειάζεται. Είναι όχτώ χρονών. Άρ-

κετά είναι τα όχτώ χρόνια πού θυσίασα γι' αυτόν...Φτάνει πιά...Κράτα τον σύ... Έγώ δεν θέλω παρά την έλευθερία μου. Τίποτε άλλο. Την ώρα εκείνη ακριβώς άκούστηκε ένα δειλό χτύπημα στην πόρτα. — Έμπρός. Μπήκε ο Ντανιέλ. Δεπτόστικός και μικρούτσικος, με τη ξανθεία του πουκλιτσα πεσμένη, όπως πάντα, άνάμεσα στα καταγάλανα ματάρια του. — Μπορώ να πάω τη γόμα σας απ' τό γραφείο, μπαμπά; ερώτησε. Θέλω να μελετήσω τώρα για ναμια ελεύθερος τό άπόγευμα. — Τι πρόκειται να κάνης τό άπόγευμα, είπα ή Άλίην. — Δεν είπατε, μπαμπά, πως θα με πάτε να μου πάρετε παπούτσι; — Η φωνή του μικρού έτρεμε λίγο, αλλά τό προσωπάκι του είχε την ίδια, συνηθισμένη του έκφραση. — Δεν πιστεύω να μπορέσω, μαρό μου, έκαμε στεναγοσημένη ή Άλίην. — Μα μου τό ύποσέθηκατε, μπαμπά, έπέμεινε ο Ντανιέλ, κυστάντας τη μητέρα του κατάματα. Τά παπούτσι μου άπότά με πονούν... Μούκναν κάλους. — Θα σε συνοδεύω ή Λουσιάνη. Τό παιδί έσκόπησε να μιλήσει τό — Εσώπασε. Έγαμήλωσε τα μάτια. — Πήγαινε να πάης τη γόμα, είπα ο Σάρλ. Και τό μικρό έφυγε με τό άργό διατακτικό του θρηματάκι. — Νομίζω πως τάκουσε όλα ο Ντα-

νιέλ, έκανε άνήσυχα ο Σάρλ... Άλίην... τό μικρό μας...πούναι τόσο εύαίσθητο και τόσο λεπτό... Μην άρνηθής να μείνης. Πρέπει να τό κάνης γι' αυτόν... μόνο γι' αυτόν... Σε χρειάζεται...

— Η Άλίην τον δέσχοψε νευριασμένη. — Όχι, όσο ο Άλλος. Προσπάθησε να με καταλάβης... Τόν αγαπώ... Τίποτα δεν θβανίκανό να με κάνη να τον άπαρνηθώ.

Ο Σάρλ βγήκε απ' τό δωμάτιο. Άργά-άργά κατευθύνθηκε προς τό γραφείο του.

Καθισμένος τώρα μπρος σ' ένα πελώριο τραπέζι, ο Ντανιέλ έβδωνε κάτι απ' τό τετράδιό του. Βλέποντας τον πατέρα του θέλησε να σηκωθή, αλλά ο Σάρλ με μία του χειρονομία τον συγκράτησε και προχώρησε άργά προς τό μέρος του.

Τό μικρό με χαμηλωμένο τό κεφάλι, περιμένα.

— Έσβυσεσ όλόκληρη γραμμή; ρώτησε ο Σάρλ, χαϊδεύοντας τό ξανθόμαλλο κεφάλι. Έκανεσ λάθος;

— Ναι, μπαμπά και ή φωνή του μικρού έτρεμε.

— Στάσου να σε βοηθήσω εγώ.

Ο μικρός σήκωσε τό κεφαλάκι του και ο Σάρλ είδε τα γαλάζια ματάρια του παιδιού που νάναι γευάτα δάκρυα.

— Ντάν, μικρό μου, τί έχεις;

— Μπαμπά, μιλούσατε δυνατά με τη μαμά πριν. Τάκουσα όλα... Μπαμπά...δε θέλω να φύγη ή μαμά... Σας βεβαιώ, μπαμπά, τη χρειάζομαι ακόμα... Δεν είμαι τόσο μεγάλος όσο νομίζεις...

— Πρέπει νασαι γενναίος, Ντάν, και ο Σάρλ εγόρισε τό κεφάλι του για να μη βλέπη τό πονεμένο μουτράκι του παιδιού. Δες έμένα τί γενναίος πού είμαι... Ύστερα, πού ξέρεεις; Μπορεί να σιάζουν όλα.

— Μα δεν πρέπει, δεν πρέπει να μās αφήση, μπαμπά! Θα την κρατήσω όπως σήποτε, θα δής...

Και τό μικρό σηκώθηκε, συγκρατώντας με κόπο τα δάκρυά του.

— Έκείνη την ώρα μπήκε ή Άλίην. — Δεν θάρηθε στο τραπέζι; ρώτησε άνήσυχα. Να φάμε γρήγορα γιατί θέλω να πάω για ψώνια.

— Μαζί μου; ρώτησε ο Ντάν και τό γαλάζιο βλέμμα του φωτίστηκε απ' την έλπίδα.

— Όχι, Ντάν, σου τό είπα.

— Θα γυρίσετε γρήγορα, μπαμπά.

Ο Σάρλ, όλος άγωνία περιμένα την άπάντηση.

— Έλάτε για φαί... έκανε απλά ή Άλίην.

Ο Σάρλ την ακολουθήσε. Τό μικρό έμεινε πίσω. — Έγκληματαίς, έκανε ο Σάρλ στη γυναίκα του. Ο Ντάν τα ξέσει όλα.

Κάθησαν στο τραπέζι. Άλλά ο μικρός άργησε να φανή.

— Τι κάνει; ερώτησε τσαογαμένη ή Άλίην. Δε πιστεύω να κλείη.

— Ένας χάτος από σπασμένα πλάμα άκούστηκε εκείνη την ώρα.

— Τι έκανε; εφώναξε σάν τρελλή ή Άλίην και πετάχτηκε επάνω.

— Άλίην και πετάχτηκε επάνω. Δεν πρόλαβε να τρεξή έξω. Φάνηκε ο Ντάν κατάγλωμος. Τό ένα του τό νέοι

— Τρελλός ο Σάρλ τυλιγμένος σεντα με μία πεσέσα τό πληγωμένο γέρι.

— Σήκωσε τό παιδί στην άγκαλιά του και τό μετέφερε λιπόθυμο σ' έναν καναπέ.

— Θέλησα να άνοίξω τό παράθυρο του

μπάνιου... ψιθύρισε ο μικρός... και τδ-
σπασα...

Η Άλιν είχε γονατίσει μπροστά στον
καναπέ όπου είχε ξαπλώσει τον μικρό
και έκλαιγε με λυγμούς.

— Πάρε με στην αγκαλιά σου, μαμά
πονώ... πονώ πολύ.

Σε λίγο ήρθε ο γιατρός και περιποίη-
θηκε το πληγωμένο χεράκι.

Μά το μικρό εξακολουθούσε να υποφέ-
ρη να αγωνιᾷ.

— Δεν θέλω να μ' αφήσης μαμά, ψι-
θύριζε ολόενα. Σε χρειάζομαι. Σε χρει-
άζομαι πολύ...

Η Άλιν, τρελλή απ' τον πόνο κυτ-
τούσε το παιδί της και δεν τολμούσε ού-
τε λέξη να πῆ.

— Δεν θά βγῆς, ε; μαμά;

— Όχι... όχι, μωρό μου.

— Ούτε θά φύγεις;

— Τρελλάθηκες;

— Ούτε όταν θά γίνω καλά;

— Ένας λυγμός ανατάραξε το στήθος
της Άλιν.

— Πές μου μαμά.

— Έσώχικε το κεφάλι της άρνητικά.

— Ποτέ; Μοῦ τὸ δοκίμεις;

Και πρόσθεσε σὲ λίγο.

— Γιατί ξέρεις; μαμά υπάρχουν και
άλλα παράθυρα μετζάμια στο σπίτι.

— Σώπα, Ντάν, Σώπα...

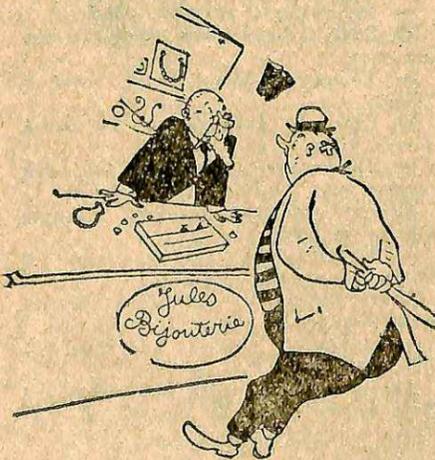
Και ἡ Άλιν ἄρχισε νὰ κλαίη με λυ-
γμούς.

Τὸ μικρὸ ἔγειρε στὸ προσκέφαλό του,
τὴν παρακολούθησε γιὰ λίγα λεπτά. Ὁ
Σάουλ εἶχε γονατίσει πλάι της καὶ τῆς
χάιδευε τὰ μαλλιά.

Καὶ ὁ μικρὸς Ντανιὲλ ἀποκοιμήθηκε
ἀφ' ὃς ἀγκάλιασε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ με-
τὰ γαλάζια του ματάκια τὰ δυὸ ἀγαπη-
μένα του κεφάλια, τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλ-
λο, νὰ μπλέκουν τὰ φιλιὰ τους καὶ τὰ
δάκρυά τους.

ZAN AGKRAIB

ΒΡΗΚΕ ΤΗ ΛΥΣΗ

Στὸ κοσμηματοπωλεῖο:
Ὁ πελάτης: Δὲν ξέρω ποῖ ἀπὸ
τὰ δυὸ δαχτυλίδια νὰ διαλέξω.
Ὁ καταστήματάρχης: Αὐτὸ
ὅς στενοχωρεῖ; Πάρτε καὶ τὰ δύο!...

Εὔδυμες ιστοριοῦλες

ΤΟΥ ΤΟ ΠΛΗΡΩΣΕ

Στὸν Εἰρηνοδίκη τοῦ χωριοῦ
φέρνουν γιὰ δεκάτη φορὰ τὸν
μπάρμπα-Θανάση ἐπὶ λαθροθη-
ρία.

— Τί εἶναι αὐτά, μπάρμπα-Θα-
νάση, τοῦ λέει ὁ Εἰρηνοδίκης.
Πάλι ἐδῶ σὲ ἔφεραν; Αὐτὴ τῆ
φορὰ ὅμως θά φανῶ αὐστηρότε-
ρος, δυὸ μῆνες φυλάκιση!

Καὶ ὁ λαθροθήρας καλοκά-
γαθα:

— Δὲν πειράζει κύρ-νεροδι-
κη, τὴ δουλειά σου! Μόνο πού θά
χάσης τὸ καλλίτερο κυνηγι αὐ-
τοὺς τοὺς μῆνες!

Κόκκαλο ὁ Εἰρηνοδίκης.

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ὁ Λεβὺ πηγαίνει στὴν ἀγορὰ
νὰ ἀγοράσῃ μιὰ κατσικά γιὰ νὰ
πίνη τὸ πρωὶ φρέσκο γάλα.

— Καὶ πού θά τὴν βάλῃς, τὴν
κατσικά, Λεβύ; τὸν ρωτᾷ ὁ φίλος
τοῦ Ἀθραμῖκος. Ἐσὺ δὲν ἔχεις
αὐλή, παρὰ μόνο ἕνα δωμάτιο ὅ-
που στριμώνεσθε ἐσὺ, ἡ γυναί-
κα σου, ἡ πεθερά σου, ὁ πατέρας
σου καὶ τὰ ἑφτά σου τὰ παιδιὰ!

— Ἐ, θά στριμωχθοῦμε ἀκόμη
λίγο, ἔκανε ὁ Λεβύ.

— Ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Ἀ-
θραμῖκος συναντᾷ πάλι τὸν φίλο
τοῦ Λεβύ:

— Πῶς τὰ κατάφερες, Λεβύ; τὸν
ρωτᾷ.

— Περιφῆμα. Χώρεσε κι' ἡ κα-
τσικά.

— Ἐ, καλά. Καὶ μετὰ τὴν βρῶμα
τί κάνατε;

— Τὴν σὺ ν ἤ θ ι σ ε κι' αὐτὴ!

Η ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ

Ὁ μικρὸς Λάκης, ἄφησε νὰ τοῦ
πέσῃ τὸ κουτάλι του. Σκύβει νὰ
τὸ πάρῃ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ
καθὼς σηκώνεται, χτυπάει τὴ
ράχη του στὸ τραπέζι. Βάζει
λοιπὸν τὰ κλάμματα. Ἡ μαμά
τοῦ λέει:

— Ἐλα, Λάκη, φάε γρήγορα τὴ
σοῦπα σου γιὰ νὰ σοῦ περάσῃ
καὶ νὰ μὴν κάνῃς καμποῦρα.

Ὁ Λάκης, τρομοκρατημένος,
τρώει βιαστικά τὴ σοῦπα του. Καὶ
ὅταν τελείωσε:

— Γιατί δὲν τρῶνε τὴ σοῦπα
τους καὶ οἱ γκαμηλές, πού ἔχουνε
καμποῦρα, μαμά;

— Καθὼς τὸ συμπέθερο, τοῦπε ἡ μὴν-
νη τοῦ Ρούσου, γοῖςε πολλὰ λόγια, ἄν
νᾶγε πελαϊθῆσε κιόλας τὸ συνοικέσιο.

— Καθὼς σὲ βεῖχα συμπέθερα! εἶπεν
ὁ γέρο-Κωνσταντῆς.

Σὲ λίγες μέρες ὁ Ρούσος κι' ἡ Μαρ-
γῶ ἔκαναν τοὺς ἀρραβωνίους τους.

Γ. ΒΙΣΤΑΚΗΣ

Ἡ ἀνταπόδοσις τοῦ Γέρω-Κωνσταντῆ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 43)

καὶ τὰ καφενεῖα τοῦ χωριοῦ! Γέλασε μὲ
τὴν ψυχὴ του τὸ χωριό.

— Δὲν τοῦ τῆ δούδα, εἶπα! ἐπαναλάμ-
βανε καθήμενὰ ὁ γέρο-Κωνσταντῆς!

— Ὁὰ σοῦ τῆ κλέψη, μπάρμπα Κω-
σταντῆ, τοῦπε μιὰ μέρα ἡ κερά μαμμῆ!

— Ἄς κηπίασῃ! γρόλλισε. Μὰ σύγ-
χρονα χαμογέλασε σατανικά. Κάτι ἔδα-
λε σὸ νοῦ του. Κι' ἄρχισε νὰ διαδίδῃ
στὸ χωριό, ὅτι κάθε βράδυ ἔφευγε γιὰ
τὸ περιβόλι κι' ὅτι ἡ Μαριγῶ, ἐκοιμώ-
τανε σὸ κατώγι μονάχη της...

— Νὰ τῆ κλέψωμε μωρέ, ἔλεγαν τοῦ
Ρούσου, οἱ φίλοι του.

Κάποια λοιπὸν βραδυά, τέσσερις νέοι,
μαζὶ μετὰ τοῦ Ρούσου, πῆγαν στοῦ Κωσταν-
τῆ τὸ σπίτι. Παράξενο. Ἡ πόρτα ἦταν
ἐξαλείδωτη, καὶ σκύλος δὲν ἐγαύγιζε
στὴν αὐλή. Προχώρησαν μπῆχαν στὸ
κατώγι. Τύλιξαν γοργὰ τὴ γυναίκα πού
κοιμόταν πάνω σὸ σοφά, σὲ πατανίες,
τὴν ἔδεσαν, τὴν φορτώθηκαν καὶ τῶδα-
λαν στὰ πόδια. Μιλιά δὲν ἔβγαζε.

Πῆραν κατὰ τὸ ὕψωμα, ἐκεῖ πού εἶνε
τὸ ἐκκλησιδάκι τοῦ Ἀφέντη Χριστοῦ.
Ἐκεῖ θά φώναζαν τὸν παπᾶ, νὰ τοὺς
στεφανώσῃ! Κακὸ πού θά πάθαινε ὁ γέ-
ρο-Κωνσταντῆς!

Ὅταν ὅμως τὴν ἔβλεψαν τρόμαξαν.
Μὰ τί ἦταν κείνο; Δὲν ἦταν ἡ Μαριγῶ,
— ὁμορφὸ κορίτσι! Μέσα στίς πατανίες
ἦταν τυλιγμένη μιὰ γοργὰ κακώουτρη!

— Ποιὰ εἶσ' ἐτὺ μωρή!

— Ἡ Σοφοῦλα! Ἡ παραδουλεύτρα.

Τοὺς διηγῆθηκε μετὰ τρόνου ὅτι ἡ ἀρεν-
ταχὴς τῆς τῆς εἶπε νὰ κοιμάται σὸ κα-
τώγι καὶ νὰ μὴν βγάλῃ μιλιὰ ὅτι κι' ἂν
τῆς συνέβαινε!

Καὶ ὁ Ρούσος φυσικὰ τὸ φυσούσε
καὶ δὲν κρύωνε. Χωρὶς νὰ μιλήσῃ πῆρε
τὸ δρόμο κατὰ τὸ μιτάτο, μ' ἀπόφαση
νὰ μὴν ξανακατέβῃ στὸ χωριό!

Μετὰ τὴν ψυχὴ τους γέλασαν κι' οἱ χω-
ριανοὶ τὴν ἐπομένη, μετὰ τὸ πάθημα τοῦ
Ρούσου. Περισσότερο γέλοῦσε ὁ Ἀμει-
κάνος, μετὰ κείνα τὰ αγίερα καὶ τὰ ονόμα
καὶ τὸ ζυρισμένο μουστάκι.

Οἱ μέρες ὅμως, περνοῦσαν καὶ ὁ Ρού-
σος δὲν σκινόταν στὸ χωριό. Ἐλεγαν
μάλιστα ὅτι ἔφευγε γιὰ τὸ ἔξωτερο.

Οἱ χωριανοὶ εἶχαν βάλει στὰ στενὰ τὸ
γέρο-Κωνσταντῆ.

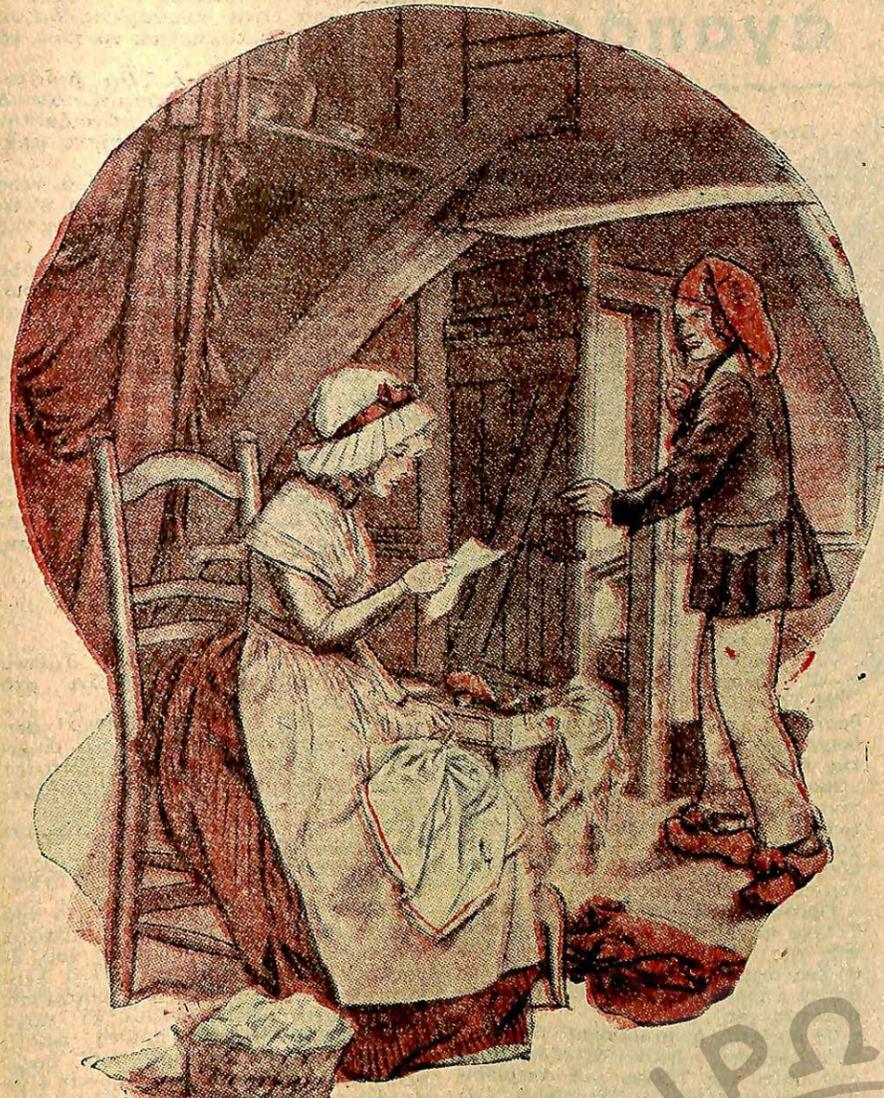
— Ἐώφησε! τοῦλεγε ἡ κερά μαμμῆ.
Θελεῖ το δὰ ὁ Θεός, νὰ ξενητευτῆ τὸ
καλύτερο παλληκάρι γιὰ ἕνα πείσμα! Σοῦ
τὴν ἔφερε, τοῦ τὴν ἔφερες! Πάτση καὶ
βερεσέ! Σκέψου. Καλλιὰ ἔχεις νὰ κάνῃς,
γαμπρὸ τὸν ἀκαθόριστον τὸν Μανώλη,
αὐτὸ τὸν ζυρισμένο. Μωρέ ἄντρας χωρὶς
μουστάκι, νὰ μὴ ἀπόχαμπος στὸ σπι-
τι τοῦ Κωνσταντῆ;

Ὁ γέρο-Κωνσταντῆς δὲν γρόλλιζε πιά.
Δὲν ἔλεγε ὅχι. Χαμογελοῦσε κάτω ἀπὸ
τὰ μουστάκια του, γιατί εἶχε ἐκδικηθῆ.
Τὸ γοῖο δὲν θά γελούσε πιά εἰς ἄρας
του. Καὶ κάποια μέρα τὸν εἶδαν νὰ μπαί-
νη στὸ Ρούσου τὸ σπίτι.

— Καθὼς τὸ συμπέθερο, τοῦπε ἡ μὴν-
νη τοῦ Ρούσου, γοῖςε πολλὰ λόγια, ἄν
νᾶγε πελαϊθῆσε κιόλας τὸ συνοικέσιο.

— Καθὼς σὲ βεῖχα συμπέθερα! εἶπεν
ὁ γέρο-Κωνσταντῆς.

Σὲ λίγες μέρες ὁ Ρούσος κι' ἡ Μαρ-
γῶ ἔκαναν τοὺς ἀρραβωνίους τους.

Ὁ Τζίμ ἔφυγε, μ' ἕνα κρυφὸ πόνο στὴν καρδιά.

ΘΕΛΩ ΝΑ Μ'ΑΓΑΠΩ!

Ἡ Τζέννου ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ
γραφείου καὶ στάθηκε στὸ κα-
τώφλι, γιὰ νὰ κυτᾷ τὸν ἄν-
δρα τῆς, πού καθισμένος
μπροστὰ στὸ μεγάλο τραπέζι, ἔ-
γραφε.
Τῆς ἔκαμε ἐντύπωση ὅτι ἦταν ἀ-
δυνατισμένος, ὅτι τὰ μάτια του ἦ-
σαν βαθουλωμένα καὶ τὸ φῶς τῆς
λάμπας ἔδειχνε πῶς πολὺ τὶς ἀσπρες
τρίχες πού ἀσήμωναν τοὺς κροτά-
φους του.
— Ένας ἄνδρας τριάντα πέντε χρό-
νων, εἶναι πολὺ νέος ἀκόμα γιὰ ν'
ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά του καὶ γιὰ
νὰ φέρῃ σκληρὰ χαραγμένες ρυτί-
δες σὸ πρόσωπό του.
Καθὼς πλησίασε καὶ στάθηκε κον-
τὰ του, ἐκεῖνος ξαφνιάστηκε, ἀνῶρ-
θωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἀντίκρουσε
τὸ παραπονεμένο βλέμμα τῆς.
— Τζίμ, ἀκόμα ἐργάζεσαι;
— Ναι, ἀγαπημένη μου, εἶπε ὁ νέ-
ος μετὰ τὸ τρυφερὸ ἐκεῖνο χαμόγελό
του, πού τόσο τὴν συγκινοῦσε. Πρέ-

πει νὰ τελειώσω πρὸ τοῦ φαγητοῦ
τὶς σημειώσεις αὐτὲς γιὰ τὴν αὐρια-
νὴ διάλεξή μου. Κατόπι πρέπει νὰ
ἐπιστρέψω στὸ νοσοκομεῖο... Ἐχῶ
ἐκεῖ ἕναν ἄρρωστο, τὸ ὅποιο ἡ κα-
τάστασις μ' ἀνησυχεῖ.
— Ἀλλά, Τζίμ, ἔχεσες λοιπὸν, τὸν
ἀποψινὸ χορὸ στοὺς Μπαξέτες; δια-
μαρτυρήθηκε ἡ νεαρὴ γυναίκα. Σῆ-
μερα εἶναι τὰ γενέθλια τῆς Μπέτ-
τυ. Ὑποσχέθηκες ὅτι θά ἐρχόσουν
μαζὶ μας.
— Ὄ! Θεέ μου! φώναξε ὁ Τζίμ με-
τόσο κομικὴ ἀπελπισία, ὥστε ἡ
Τζέννου θά γελούσε ἂν δὲν ἦταν δυ-
σαρεστημένη. Εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅ-
τι ὁ χορὸς αὐτὸς ἦταν γιὰ τὴν ἄλ-
λῃ Πέμπτη. Χρυσὴ μου, λυποῦμαι
κατάκαρδα, ἀλλά...
— Δὲν θά μπορέσης νὰ ἔλθῃς;
— Μοῦ εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον.
Μετὰ μικρὴ σιγὴ, ἡ Τζέννου ἀνεσή-
κωσε τοὺς ὄμιλους τῆς, λέγοντας με-
προσηπιτῆ ἀδιαφορία:
— Ἐστὼ λοιπὸν! Πηγαίνω νὰ τη-

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ
ΝΟΥΒΕΛΛΑ
ΤΟΥ
Ε. ΜΠΛΑΚ

δρα τῆς ὡς ἕνα ἐπιστήμονα μεγά-
λου μέλλοντος. Ὅταν τὸν παντρεύ-
τηκε, ἤξερε ὅτι ἡ ἐργασία του θά
τὸν ἀποσχολοῦσε πολὺ, ὅτι ἦταν ἕνα
μέρος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἴσως τὸ με-

λεφωνήσω στὸν Πήτερ Κάιρνε νὰ ἔλ-
θῃ νὰ μᾶς πάρῃ αὐτὸς. Μοῦ τὸ εἶχε
προτείνει, ἀλλὰ νόμιζα πῶς...

Κίνησε νὰ φύγῃ, ὁ Τζίμ ὅμως ἄ-
πλωσε τὸ χέρι του καὶ τὴν συγκρά-
τησε:

— Εἶσαι δυσσαρεστημένη, χρυσὴ
μου; Εἰλικρινῶς, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ
ἄλλοιῶς.

— Ὅπως πάντοτε, ἀλλωστε!

Γιὰ πρώτη φορὰ, ἡ Τζέννου δὲν τοῦ
εἶπε ὅτι καταλάβαινε τὴ θέση του.
Καθὼς παρατηροῦσε τὸ ὄραιο χέρι
του μετὰ τὰ λεπτὰ δάκτυλα, χέρι ἐπι-
δεξίου χειρουργοῦ, εἶχε τὴν ἐντύπω-
ση ὅτι τὸ χέρι αὐτὸ ἀνῆκε στὸ νοσο-
κομεῖο τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου.

— Πρὸς τί νὰ δυσσαρεστηθῶ; τὸν
ρῶτησε. Μόνον πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι
βραβέθηκα νὰ ἔχω τὸ συναίσθημα ὅτι
παντρεύτηκα μ' ἕνα νοσοκομεῖο.

Ὁ Τζίμ δὲν εἶχε ἀκούσει ἄλλη φο-
ρὰ τὴν γυναίκα του νὰ τοῦ μιλά ἔ-
τσι. Σηκώθηκε ἀπότομα καὶ τὴν
τράβηξε κοντὰ του:

— Τζέννου μου, λατρευτῆ μου, μὴν
εἶσαι παράλογη. Ξέρεις ὅτι ὁ Ντά-
θερ ἀπουσιάζει κι' ὅτι ὁ Καροῦθερς
ταξιδεύει στὸ ἔξωτερο, ἐπομένως
ὅλη ἡ ἐργασία ἔπεσε ἀπάνω μου.

Σήμερα, ἀναγκάστηκε νὰ ἔχειρῆ-
σω τὸν ἄρρωστο μου αὐτόν... Ὁ ἴδι-
ος δὲν ἤθελε νὰ τοῦ γίνῃ ἐπέμβασις,
ἀλλὰ τὸν ἔπεισα νὰ ἐμπιστευθῇ σ'
ἐμένα. Γι' αὐτὸ θεωρῶ τὸν ἑαυτοῦ μου
ὑπεύθυνον καὶ δὲν θέλω νὰ συμβῆ τί-
ποτε δυσάρεστο.

Ἡ Τζέννου ἔμεινε ἀπαθῆς στὸ ἀγ-
κάλισμά του, καθὼς ἐκεῖνος πρόσ-
θεσε:

— Ξέρω ὅτι εἶναι δυσάρεστο νὰ μὴ
μπορῶ νὰ σὲ συνοδεύω πῶς συχνά,
ἀλλὰ ἐλπίζω σύντομα νὰ ξεκουρα-
στῶ καὶ νὰ πάμε μαζὶ σ' ἕνα ὁμορ-
φο ταξίδι.

Ἡ νεαρὰ γυναίκα θεώρησε περιτ-
τὸν νὰ τοῦ ὑπενθυμίῃ ὅτι πρὸ ἔξη
μηνῶν τὰ ἴδια πάλι τῆς ἔλεγε.

Γιὰ πρώτη φορὰ, ἀνανακτοῦσε ἔ-
ναντιον τῆς ἐργασίας πού τὸν κρα-
τοῦσε μακριὰ τῆς, ὅχι πῶς δὲν πε-
ρηφανευόταν γιὰ τὴν πρόδότη του,
Καμάρωνε ὅταν ἀνάφερναν τὸν ἄν-

Θέλω να μ' αγαπάς!...

γαλείτερο μέρος. Είχε πάθος με την επιστήμη του όχι για την δόξα που μπορούσε να του φέρη, αλλά επειδή ήταν γεννημένος για ν' ανακουφίση τους πάσχοντες.

Η Τζένου υπήρξε κάποτε μιά από τις άρρωστές του και είχε αγαπήσει την εργασία του προτού αγαπήση τον ίδιο. Δεν της πέρασε ποτέ από τον νου ότι θα μπορούσε να σκέπτεται ξεχωριστά τον άνδρα από την εργασία του, ούτε φαντάστηκε ποτέ ότι η επιστήμη του θα μπορούσε να γίνει ένας φραγμός μεταξύ τους.

—Θα έρθω να σε πάρω, αγαπημένη μου, μόλις τελειώσω την δουλειά μου, είπε ο Τζιμ Τράβις, άκουμπώντας το μάγουλό του άπάνω στα μαλλιά της.

Εκείνη άποτραβήχτηκε σιγά: —Όχι, μην ενοχλήσαι, Τζιμ. Θα είσαι κατάκοπος την ώρα εκείνη. Σ' αφήνω να τελειώσης τις σημειώσεις σου και πηγαίνω να ντυθώ. Πρέπει να βοηθήσω και την Μπέττυ.

Ο Τζιμ έσκυψε για να την φιλήσει, αλλά η Τζένου του έδωκε απλώς το μάγουλό της και άμέσως κατόπιν βγήκε από το δωμάτιο.

Ο γιατρός ξανακάθισε στο γραφείο του και πήρε πάλι την πένα.

Λυπόταν με την σκέψη ότι η Τζένου είχε δυσαρεστηθεί κι' ότι ήταν θυμωμένη μαζί του. Άλλ' είχε τόσες φροντίδες, τόση ευθύνη, και συνήθως, η Τζένου το αντιλαμβάνονταν.

Ποτέ ως τώρα δεν είχε σκεφθεί ότι υπάρχει ένα όριον στην γυναίκα αντίληψη.

B'

Η Τζένου στάθηκε μπροστά στο τηλέφωνο, που ήταν στο χέλι, και μ' ένα ελαφρό στενάγμο, γύρισε στο καντράν.

Επιθυμούσε τόσο πολύ να πάη άποψε στον χορό μαζί με τον Τζιμ και να χορεύει μαζί του. Ίσως ήταν γελαία ή επιθυμία της, έπειτα από τρία χρόνια που ήταν παντρεμένη, και ήξερε ότι οι περισσότερες γυναίκες προτιμούν να χορεύουν μ' έναν όποιονδήποτε άνδρα, εκτός από τον δικό τους.

Να όμως, που ο Τζιμ ήταν άποσυχολημένος όπως συνήθως. Φυσικά, αν ο χορός αυτός γινόταν για φιλανθρωπικό σκοπό, για το νοσοκομείο και δεν ήταν μιά ιδιωτική διασκεδάσις, τότε ο Τζιμ θα εύρισκε ίσως τον καιρό να έλθη. Η νεαρά γυναίκα δάγκωσε τα χείλη της για να έμποδισή το τρεμούλιασμά της, το γεγονός ότι μέσα στην καρδιά της ήξερε ότι ήταν παράλογη, δεν την ώφέλησε σε τίποτε. Όλα αυτά τα καταλάβαινε, αλλά η γνώσις αυτή είχε καλυφθεί ξαφνικά, κάτω από μιά άγρια, σκληρή αγανάκτηση και πικρία.

Ο Τζιμ άδιαφορούσε κάπως, λησμονούσε ότι η γυναίκα του είχε την δικαία άπαιτηση να συμμερίζεται ένα μέρος της ζωής της. Την διέκοψε στις σκέψεις της αυτή μιά φωνή από το άλλο άκρο του σύρματος: —Ω! είπε η νεαρά γυναίκα εσύ είσαι Πήτερ;

—Ασφαλώς δεν θα παντρευόμουν έναν άνδρα που δεν θα με πήγαίνε σε διασκεδάσεις, είπε η Μπέττυ άπτότομα. Άλλά εσύ το συνήθισες πια υποθέτω. Ευτυχώς που ο Πήτερ

—Στις διαταγές σου, γλυκειά μου...

—Σου όμιλει η Τζένου, τον πληροφόρησε με ξηρό κάπως τόνο.

Η φωνή όμως του Πήτερ διατήρησε τον χαϊδευτικό τόνο της καθώς άποκρίθηκε:

—Δεν ήμουν βέβαιος ποιά από τις δυο αδελφές μου μιλούσε. Αυτό όμως είναι δίχως σημασία, η μελωδική φωνή σου.

—Μην γίνεται ήλιθιος, Πήτερ, τον διέκοψε η Τζένου. Αν θέλεις να φανής ένας καλός φίλος, θα λάβης τον κόπο να μάς συνοδέψης στον χορό των Μπάξτερς. Δυστυχώς, ο Τζιμ είναι πολύ άπασχολημένος και δεν θα μπόρεση να έλθη.

—Να λοιπόν, που η έγχείρησις ενός άλλου πού κάνει την ευτυχία ενός άλλου. Τι ώρα θέλεις να 'ρθώ;

—Είσαι βέβαιος ότι δεν είχες άλλα σχέδια;

—Τί περιτή έρώτησις!

—Καλά λοιπόν, στις έννηνά;

—Σύμφωνοι. Θάρθώ!

—Σ' εύχαριστώ πολύ, Πήτερ.

Η Τζένου άφηκε το άκουστικό στη θέση του και τρέχοντας ανέβηκε στο δωμάτιό της. Το δωροφό πρόσωπό της ήταν συλλογισμένο. Ήταν τόσο χαρούμενη την προηγούμενη, όταν είχε πη στον Πήτερ ότι ο Τζιμ θα συνοδεύε αυτήν και την Μπέττυ στον χορό. Τώρα όμως, το πράγμα δεν είχε πια σημασία. Άλλωστε, ο Πήτερ τις συνοδεύε συχνά.

Προτού μπη στο δωμάτιό της, η Τζένου πήγε στον κοιτώνα της αδελφής της. Η Μπέττυ, τυλιγμένη μέσα σ' ένα άφράτο μεταξωτό κιμονό, καθόταν μπροστά στο τραπέζι της τουαλέτας της.

Η Μπέττυ, η μικρότερη από τις δυο αδελφές, ήταν φιλοξενομένη στο σπίτι της Τζένου για άπερίοριστο καιρό. Ήταν μελαγχολική, ενώ η Τζένου, ήταν ξανθή, και η επιδερμίδα της είχε την ώχρότητα της μαγνολίας. Είχε μεγάλα σγουρά μάτια και χείλη με τόσο ζωηρό κόκκινο χρώμα, ώστε ήταν έντελως περιττά τα διάφορα κραγιόνια που μεταχειριζόταν για να δυναμώση το τέλειο τόξο τους.

Το να συνοδεύη την Μπέττυ, δεν ήταν πάντοτε εύχρηστο για την Τζένου, επειδή η μικρούλα δεν δεχόταν συμβουλές, της άρεσε να παίζει με την φωτιά και έφερε σε δύσκολη θέση την άνεκτική αδελφή της.

Ήταν άρραβωνιασμένη μ' έναν νέο που άπουσίαζε στις Ίνδιες και μόλις θα έπερνε την άδειά του θα επείστρεφε στην Άγγλια και θα γινόταν ο γάμος τους. Στ' μεταξύ όμως το μονόπετρο δακτυλίδι της μνηστείας της δεν την έμποδίζε καθόλου να φλερτάρη άγρια με άλλους άνδρες.

—Αλήθεια, είπε η Τζένου με προσποιητή άδιαφορία, ήθελα να σοθ πώ ότι τηλεφώνησα στον Πήτερ Κάρνς ναρθή για να μάς συνοδέψη άποψε. Ο Τζιμ δεν θα μπόρεση να έλθη μαζί μας.

—Ασφαλώς δεν θα παντρευόμουν έναν άνδρα που δεν θα με πήγαίνε σε διασκεδάσεις, είπε η Μπέττυ άπτότομα. Άλλά εσύ το συνήθισες πια υποθέτω. Ευτυχώς που ο Πήτερ

είναι ένας άκούραστος συνοδός... —Η ώρα είναι περασμένη, διέκοψε η Τζένου και πρέπει να πάω να ετοιμασθώ.

Λίγη ώρα έπειτα, ο Τζιμ βρισκόταν στο χέλι και ετοιμαζόταν να φύγη, όταν η ύπνρέτρια άνοιξε την έξωπορτα και ο Πήτερ Κάρνς μπήκε στο σπίτι.

—Καλησπέρα, Τράβις, είπε ο νέος εύθυμα. Έξακολουθείς άκόμη ν' άποφεύγης τις εύχάριστες στιγμές της ζωής;

—Δεν μου μένει, δυστυχώς, καιρός για να μπόρεσω να τις άπολαύσω. Κάθε τόσο μου παρουσιάζεται και κάποιο άπρόοπτο.

Ο Τζιμ κύταξε δίχως συμπάθεια την λεπτή, κομψή σιλουέττα του νέου που στεκόταν άπέναντί του. Δίχως να ξέρη γιατί, ποτέ δεν ένοιωσε φιλία για τον Κάρνς. Ήταν ένας τακτικός έπισκέπτης του σπιτιού του και η Τζένου φαινόταν να κάνει καλή παρέα μαζί του, αλλά μέσα του, ο Τζιμ διαισθανόταν μιά άκαθόριστη δυσπιστία για τον νέον αυτόν.

A'

ΤΗΝ ίδια στιγμή, η Τζένου βγήκε από το σαλόνι στο χέλι.

—Α! εσύ είσαι, Πήτερ! φώναξε η νεαρά γυναίκα. Είσαι άκριβής στην ώρα σου, όπως πάντοτε! Είναι εύτύχημα που έχεις μιά άρετή τουλάχιστον!... Φεύγεις, Τζιμ;

—Ναι, χρυσή μου. Σου εύχομαι καλή διασκέδαση.

—Πιστεύω ότι θα περάσω θαυμάσια.

Καθώς έμπαινε στο αυτοκίνητο που την περίμενε, ο Τζιμ έφερε μπροστά του την εικόνα της γυναίκας του, ένας συνδυασμός χρυσαφιού και λευκότητας με την ντεκολτέ τουαλέττα της, ένοιωσε έναν παράξενο πόνο στην καρδιά του. Για πρώτη φορά, άντελήφθη ότι ένας φραγμός ύψωνε ανάμεσα τους, η Τζένου είχε φανη πολύ εύθυμη την ώρα του δείπνου εκείνου όμως, του μιλούσε μόνον όταν της άπέτεινε τον λόγο. Και ήταν κάτι έντελως άσυνήθιστο για την Τζένου, να μνησικακή, να κατουφιάζη.

«Έχει ανάγκη κάποιες αλλαγής, σκέφθηκε, έστω κι' αν έγω δεν μπόρεσω να φύγω, η Τζένου πρέπει να πάη στην έξοχή.»

Κι' όμως, η ιδέα ότι το σπίτι θα έμεινε δίχως αυτήν, γέμισε την καρδιά του μ' ένα άίσθημα μοναξιάς.

Έν τούτοις, την έπομένη, της έκαμε την πρόταση: γιατί να μην κάνη ένα ταξιδάκι με την Μπέττυ;

—Τί ιδέα, Τζιμ! διεμαρτυρήθη εκείνη. Δεν επιθυμώ να φύγω για την ώρα... Άλλωστε, διασκεδάω πολύ καλύτερα εδώ. Συνέχισε εσύ την εργασία σου, αγαπητή μου, και μη στενοχωρήσαι για μένα. Άλθθεις, ο Πήτερ θα μάς πάη στους άγώνες του τένις, το Σάββατο... Είναι περιττόν υποθέτω να σοθ πώ να έλθης...

Ένώ μιλούσε, τον φίλησε ελαφρά στην κορυφή του κεφαλιού. Φαινόταν ότι της είχε περάσει η χθεσινή διασαρέσκεια. Επιφανειακά, όλα διατηρούσαν την συνηθισμένη όψη τους.

Τις έπομενες έβδομάδες, ο Τζιμ ήταν τρομερά άπασχολημένος και ήταν όλοφάνερο ότι ήταν περιττόν να του υποδείξη κανείς να έξκουρασθή λιγάκι. Η άπουσία των δυο συνα-

δέλφων του, είχε διπλασιάσει την εργασία του στο νοσοκομείο. Ο ίδιος αντιλαμβανόταν ότι δεν θα μπορούσε να εξακολουθήση σ' αυτόν τον ρυθμό επί πολύ. Είχε αποφασίσει να έξκουρασθή όριστικά τον Αύγουστο. Θα έπαιρνε την Τζένου και θα πήγαιναν ταξιδάκι στο έξωτερικό, θα ξαναζούσαν την εύχάριστη ζωή των πρώτων εβδομάδων του γάμου των.

Τώρα μόλις, ο Τζιμ άρχισε ν' αντιλαμβάνεται μερικά πράγματα. Κατάλαβε ότι η εργασία, όσο σπουδαία κι' αν είναι, δεν πρέπει ώστόσο να άποτελή και πρόκομμα μεταξύ αυτού και του άλλου πολυτίμου θησαυρού του, της νέας που κατείχε όλοκληρωτικά την καρδιά του. Δεν θέλησε όμως να της ανακοινώση άπο τώρα τα σχέδιά του, μήπως του τύχη κανένα άπρόοπτο έμποδιο την τελευταία στιγμή και τα ματαιώση όλα.

Στο άναμεταξύ, η Τζένου και η Μπέττυ φαινότουσαν να διασκεδάζουν πολύ και αυτό ήταν εύχρηστο, για τον Τζιμ. Η Τζένου ήταν νέα και έπρεπε να είναι εύθυμη, ήταν δε εύτύχημα που η αδελφή της βρισκόταν μαζί της κι' έτσι για το χατήρι της, έδωαινε και η Τζένου στον κόσμο, άντι να κάθεται μόνη της στο σπίτι και να πλήττη.

Μιά μέρα, ένα μήνα περίπου μετά τον χορό των Μπάξτερς, ο Τζιμ έτυχε να εργασθή στο νοσοκομείο του άπο τις έννηνά το πρωί ως τις έπτά το βράδυ. Την στιγμή που ήταν έτοιμος να φύγη, τον κάλεσαν για μιά επείγουσα έγχείρηση. Όταν τέλος γλύτωσε, είχε νυχτώσει σχεδόν και βιαστικός κατέβηκε στην αήλη του νοσοκομείου, όπου τον περίμενε το αυτοκίνητό του. Εκεί συναντήθηκε με τον Σκώτ Ράμοντεν, ένα άπο τους έπιτίμους γιατρούς του νοσοκομείου.

—Εδώ είσαι άκόμα, Τράβις; Αν είσαι έτοιμος να φύγης, θα με υποχρεώσης να με πάρης μαζί σου, έπειδή το δικό μου άμάξι έχει πάθει κάποια βλάβη και δεν έννοεί να κινηθή.

—Πολύ εύχαρίστως, άποκρίθηκε ο Τζιμ, ο όποιος είχε ιδιαίτερη συμπάθεια για τον ήλικιωμένο συνάδελφό του. Άλλά και εκείνος τον συμπαθούσε έξ ίσου.

Εδώ και λίγον καιρό έβλέποντο σπανίως έξω από το νοσοκομείο και ο δόκτωρ Ράμοντεν έπαρελήθηκε της εύκαιρίας για να μιλήση έλευθερα στον νεώτερο συνάδελφό του.

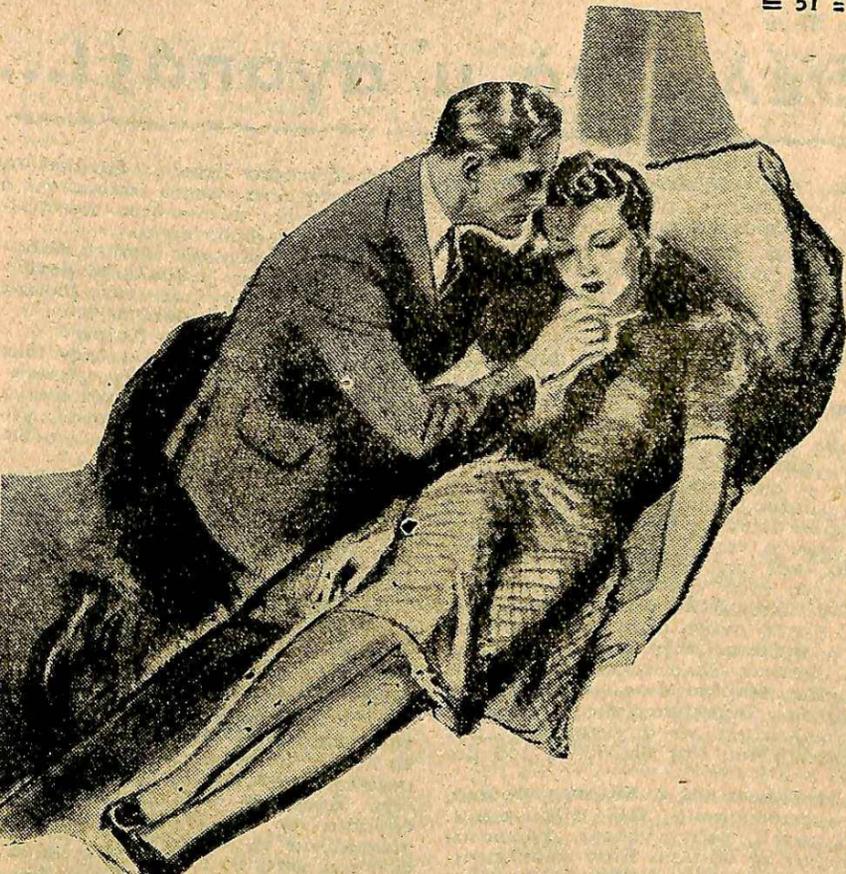
—Τράβις, εργάζεσαι πολύ, φιλε μου και πρόσεξε μήπως πάθης καμιά υπερκόπωση. Καλλίτερα ν' αναπαυθής έγκαίρως, προτού οι περιστάσεις σ' αναγκάσουν να το κάμης.

Ο Τζιμ άνασήκωσε τους ώμους του. —Δεν μπορώ να κάμω άλλωδως, το ξέρετε πολύ καλά... Άλλωστε, σκοπεύω να φύγω σε ταξίδι τον Αύγουστο, όταν θα έχουν έπιστρέψη ο Ντάνθβερ και ο Καροϋθερς. Θα πητήσω ένα θαλάσιο ταξίδι, ώστε να μη μπόρεσουν να με άνησυχήσουν.

Ο ήλικιωμένος γιατρός άναψε ένα σιγαρέττο με άργες κινήσεις και κατόπιν ρώτησε: —Θα σε συνοδέψη υποθέτω και η όμορφη γυναίκα σου;

—Έννοείται!

—Λαμπρά! Δεν έφθάσατε άκόμα στο άνάσιο που οι σύζυγοι περνούν

Ο Τζιμ έσταζε λίγο κονιάκ άνάμεσα στα χείλη της.

τις καλοκαιρινές παύσεις ο ένας χωριστά από τον άλλον;

—Ασφαλώς όχι! γέλασε ο Τζιμ. Άρκετά ζούμε χωρισμένοι έξ αιτίας της εργασίας μου, ώστε να μη επιζητούμε και χωριστό ταξίδι... Έπικολούθησε μιά σύντομη σιγή, κατόπιν ο Ράμοντεν είπε διατακτικά: —Τράβις, δεν μ' άρέσει ν' ανακατεύωμαι στις υποθέσεις των άλλων και έλπίζω να μη με παρεξηγήσης για την ελικρίνειά μου αν σοθ πώ κάτι...

—Βεβαίως όχι, πέστε μου, τι θέλετε. Ο Τζιμ γύρισε και τον κύταξε με άπορία.

Ήταν δύσκολο όμως για τον Ράμοντεν να πη εκείνο που ήθελε. Δεν ήξερε πώς ν' άρχιση. Κομπίαζε. —Ξέρεις, φιλε μου, είπε στο τέλος, πόσο η κοινωνία της πόλεως μας εύχαριστείται στο κουτσομπολιό. Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι, οι όποιοι δεν έχουν καμιά σοβαρά άσχολία και περνούν τον καιρό τους σχολιάζοντας και κρίνοντας τον ένα και τον άλλον. Αν ήμουν στη θέση σου, παιδί μου — σοθ μιλά σαν να ήμουν πατέρας σου — θα προσπαθούσα να έξοικονομήσω λίγες άρες άπο τον καιρό μου για να μπόρεσω να συνοδεύω στον κόσμο την γοητευτική γυναίκα μου.

—Τί έννοεί; —Μά... θέλω να πώ, ότι ο λοχαγός Κάρνς τριγυρίζει πολύ την γυναίκα σου.

—Γιατί να μη την συνοδεύη; Είναι παιδικός φίλος της. Του είμαι μάλιστα εύνώμων που συνοδεύει την γυναίκα μου και την αδελφή της στις διασκεδάσεις. Δεν άλλάω τί κακό

μπορεί να βρῆ κανείς στην φιλική αυτή έκδούλευση του Πήτερ.

—Τίποτε άσφαλώς... Μόνον πού... Ήταν αλήθεια δύσκολο να εξηγηθή ο δόκτωρ Ράμοντεν Συχαινόταν το κουτσομπολιό και μόνον η μεγάλη συμπάθεια και εκτίμησις του για τον Τζιμ, τον άνάγκασαν να μιλήση. Έκείνο το πρωί άκριβώς, η κ. Ράμοντεν του είχε πη: —Είδοποίησε τον, Σκώτ, είναι τόσο εύκολο να έπέλθη ψυχρότης και διάσπασις όταν ένας άνδρας είναι τόσο άπορροφημένος άπο την εργασία του, όπως ο Τζιμ Τράβις. Φυσικά, μπορεί να είναι έντελως άθώα η Τζένου, αλλά ο Κάρνς είναι γεννημένος για φλέρτ... Συμβαίνει όμως, καμιά φορά, τα φλέρτ αυτά να τελειώνουν σε κάτι πολύ σοβαρό, συνεπέρανε η Άννα Ράμοντεν που ήταν μιά λογική γυναίκα.

—Μόνον τί; Έξακολουθήσετε, δεν θα δυσαρεστηθώ, είπε ο Τζιμ ένθαρρυντικά.

—Καλά, λοιπόν, θα μιλήσω καθαρά. Φαίνεται ότι προχθες το βράδυ η γυναίκα σου δείπνησε μόνη της στο έστιατόριο με τον Κάρνς. Άσφαλώς, δεν υπάρχει τίποτε το κακό σ' αυτό, αλλά βλέπεις, ο Κάρνς έχει την φήμη ότι... προτιμά τις παντρεμένες γυναίκες.

—Εύχαριστώ, είπε ο Τζιμ. Νομίζω ότι η Τζένου έχει άρκετή κρίση για να ξέρη πού πρέπει να σταματήση. Θέλετε να κατεθήτε εδώ; Έφθάσαμε.

—Ναι, εύχαριστώ, φιλε μου και καληνύχτα. Και πάλι σε παρακαλώ να μη με παρεξηγήσης για την τόλμη μου.

Ο δόκτωρ Ράμοντεν έσφιξε με διαχύση το χέρι του νέου και άπομα-

Θέλω να μ' αγαπᾶς!...

κρόνηξε, δοξάζοντας τὸν Θεὸν ποὺ εἶχε τελειώσει μὲ τὴν δυσάρεστη αὐτὴ ἀποστολὴ του.

Δ'

Ο Τζιμ ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του ἤρεμος φαινομενικῶς, ἀλλὰ ἀπὸ μέσα του ἐβράζε. Δὲν ἀμφέβαλλε βέβαια γιὰ τὴν ἀγαθὴ πρόθεση τοῦ Ράμντεν. Ἀλλὰ, στὸ διάβολο! Οἱ φθονερές γάτες — ἀρσενικές καὶ θηλυκές — μὲ τὸ κουτσομπολιό τους! Τί κι' ἂν ἡ Τζένου δεινύνησε μόνη μὲ τὸν Καίρνε; Συχνὰ ὁ νέος ἐρχόταν στὸ σπίτι τους καὶ τὴν περασμένη βδομάδα ἡ Τζένου ἦταν κρυολογημένη...
Σὲ κάθε ἄλλη περίσταση, θὰ εἶχε εἶχε τὴ σκέψη αὐτὴ ἀπὸ τὸν νοῦ ἢ θὰ πείραζε λιγάκι τὴν Τζένου σχετικά, ἀλλὰ τώρα ἦταν κουρασμένος, νευριασμένος, καὶ σ' ὅλο τὸ ὑπόλοιπο διάστημα τῆς διαδρομῆς δυσκολεύτηκε νὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχὴ του στὴ διεύθυνση τοῦ βολάν.

Ἡ Τζένου καὶ ὁ Καίρνε... Φυσικά, ἡ προειδοποίησις τοῦ φίλου του κ. Ράμντεν, ἦταν γελια, ἀνυπόστατη, καὶ τὸ σφάλμα ἦταν ἀποκλειστικὰ δικό του, ἂν ὁ κόσμος κακολογούσε τὴν γυναῖκα του. Ὁ ἴδιος δὲν τὴν συνώδευε ποτὲ πουθενά, εἶχε μάλιστα παρατηρήσει μὲ μιὰ ἀόριστη δυσἀρέσκεια, ὅτι ὁ Πήτερ Καίρνε τὴν τριγύριζε πολὺ τὸν τελευταῖο καιρὸ, εἶχε καταντήσει ὁ τακτικὸς συνοδὸς τῆς. "Ἄν, ὅμως, τὰ εἶχε σκεφθῆ ὅλα αὐτὰ, θὰ εἶχε συμπεράνῃ ὅτι ὁ νέος ἐρχόταν γιὰ τὴν Μπέττυ καὶ ὄχι γιὰ τὴν Τζένου.

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτές, ὁ Τζιμ ἐφθασε στὸ σπίτι του. Πῆγε τὸ αὐτοκίνητό του στὸ γκαράζ καὶ κατόπι μῆλκε στὸ σπίτι ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας.

Δίχως ν' ἀνάψῃ τὸ φῶς, προχωρῆσε στὸ χῶλλ.

Τὰ βήματά του δὲν ἀκουγόντουσαν ἐπάνω στὸ παχὺ ταπέτο.

Εἶχε φθάσει στὴ σκάλα κοντὰ, ὅταν ξαφνικά, μέσα στὸ σκοτάδι ἀκούσε κάτι ψιθυρίσματα.

Ξαφνιασμένος, τραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιά καὶ ἐκεῖ στάθηκε ἀὶ ἀφογκράστηκε.

Ἀντελήφθη τότε ὅτι ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα ποὺ συνμιλοῦσαν ἦσαν στὴ σκάλα.

— Πήτερ, πρέπει νὰ φύγῃς τώρα. Δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ μείνῃς περισσότερο... ἔλεγε ἡ γυναίκα φωνή.

— Λατρευτὴ μου... δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ σὲ ἀποχωρισθῶ. Δὲν πιστεύω νὰ μὲ διώχῃς ὀριστικά...

— Ἄν δὲν φύγῃς ἀμέσως, θὰ εἶναι γιὰ πάντα!

Ἀκολούθησε σύντομη σιγὴ. Κατόπι ἀκούστηκαν βιαστικὰ βήματα ποὺ κατέβαιναν τὴ σκάλα καὶ μιὰ σκιά προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ χῶλλ.

Ὁ Τζιμ ἔμεινε ἀκίνητος, μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες. Κατέβαλλε ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ μὴ κινηθῆ ἀπὸ τὴν θέση του. Καταλάβαινε ὅτι θὰ γινόταν φονικό ἂν βρισκόταν ἐντιμῶπως μὲ τὸν Πάρεϊσακτο.

Ἡ ἐξώπορτα ἀνοίξε, ξανάκλεισε, καὶ μετὰ ἓνα λεπτό ἀκούστηκε ὁ βόμβος ἑνὸς αυτοκινήτου ποὺ ξεκίνοῦσε στὴ δεινροστοιχία.

Ὁ Τζιμ ἀκούμπησε στὸ κιγκλίδωμα τῆς σκάλας. Ἐβγάλε τὸ μανδύλι του καὶ σφύγγισε τὸν ἰδρώτα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

Ἡ Τζένου... ὁ Πήτερ Καίρνε!

Στάθηκε ἀκόμα λιγάκι στὴν ἴδια θέση, κατόπι μῆλκε στὴν τραπεζαρία, ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ἀνάψε τὸ φῶς. Πλησίασε στὸν μπουφέ, γέμισε ἓνα ποτήρι μὲ οὐίσκυ καὶ σόδα καὶ τὸ ἤπιε μονορούφι.

Αὐτὸς ποὺ μπορούσε ν' ἀναλάβῃ τὴν πῖο πολυπλοκὴ ἐγχείρησι, ἐν γνῶσει τοῦ ὅτι ἀγωνίζεται ἐναντίον τοῦ θανάτου, αὐτὴ τὴ στιγμή, ἔτρεψε.

Ἡ Τζένου μὲ τὸν Πήτερ Καίρνε!

Ἄν ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα, ἀσφαλῶς θὰ τρελλαινόταν.

Σὲ λίγο ὅμως, τὸ δυνατὸ πιετὸ τὸν ἔκαμε νὰ συνῆλθῃ.

Ὁ Τζιμ κάθισε καὶ ἀντιμετώπισε τὴν κατάστασι. Τίνος ἄλλου ἦταν τὸ λάθος παρὰ δικό του; Εἶχε παραμελήσει τελειῶς τὴν γυναῖκα του, εἶχε ἀφοσιωθῆ ἀποκλειστικὰ στὴν ἐργασία του. Δὲν εἶχε κάμη καμμιὰ προσπάθεια νὰ διοργανώσῃ ἐνταί τῆ ζωῆ του, ὥστε νὰ ἔχῃ καὶ ἡ γυναῖκα του τὸ μεριδίό της ἀπὸ τὴ ζωῆ του, αὐτὸ δηλαδὴ τοῦ ὁποῖου ἐδικαιούτο.

Ἡ ἐργασία του, οἱ ἀρρωστοὶ του... Θεέ μου! Καὶ γιὰ τὴν γυναῖκα του τίποτε!

Ἄν τουλάχιστον ἐπρόκειτο γιὰ ἓναν ἄλλο ἄνδρα ἀπὸ τοῦ Καίρνε. Ἄλλὰ μὲ αὐτὸν, ἀσφαλῶς δὲν θὰ εὐτυχοῦσε ποτὲ. Φτωχὴ Τζένου! Ὁ ἴδιος, εἶχε ἀποτύχει, δὲν μπόρεσε νὰ τῆς χαρίσῃ τὴν εὐτυχία, ἀλλὰ μῆπως ἡ Τζένου δὲν εὐτυχοῦσε ἂν παντρευόταν μὲ τὸν Καίρνε; Ποιὰ βάση μπορούσε νὰ δώσῃ στὴ συζυγικὴ εὐτυχία ἓνας τύπος γλεντζέ σὺν τὸν Πήτερ Καίρνε;

Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ τώρα; Νὰ τῆς πῆ ὅτι ἤξερε;

Κάποια μυστικὴ δύναμις τὸν παρακίνησε νὰ μὴ μιλήσῃ προτοῦ σκεφθῆ καλλίτερα τὴν κατάστασι. Προτοῦ βεβαιωθῆ πῶς εἶχαν τὰ πράγματα...

Μὲ τὴν σκέψη αὐτὴ, σηκώθηκε καὶ ἀνέβηκε ἀργὰ στὸ δωμάτιό του.

Συνήθως, ὅταν ἀργοῦσε πολὺ, ὅπως ἀπόψε, κοιμόταν στὸ ντιβάνι τῆς τουαλέτας γιὰ νὰ μὴ ἀνησυχῆσῃ τὴν Τζένου. Ἀπόψε, ὅμως, διέκρινε φῶς κάτω ἀπὸ τὴν χαραμάδα τῆς πόρτας. Δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή, κατόπι ὅμως, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μῆλκε στὸν κοιτώνα.

Ἡ Τζένου καθόταν μπροστὰ στὸ τραπέζι τῆς τουαλέτας τῆς καὶ βούρτσιζε τὰ μαλλιά της. Καθῶς τὰ μάτια τους ἀντικρύστηκαν μέσα στὸν καθρέφτη, ἡ νεαρὰ γυναῖκα σκίρτησε καὶ τὰ μάγουλά της βάφηκαν ἀμέσως κατακόκκινα.

— Ὄ! φώναξε, θαρροῦσα πῶς... Πότε ἤθελες, Τζιμ καὶ δὲν σ' ἀκούσα; Νὰ ἦταν τὸ συναίσθημα τῆς ἐνοχῆς ποὺ ἔφερε τὸ κῆμα αὐτὸ τοῦ αἵματος στὸ πρόσωπό της; Δὲν μπορεῖ

να κατηγορηθῆ ὁ Τζιμ γιὰ τὴν σκέψη του αὐτὴ.
— Πρὸ ὀλίγων λεπτῶν, τῆς ἀπήντησε. Νόμιζα ὅτι θὰ σ' εὑρίσκα κοιμισμένη.

— Δὲν εἶχα διάθεση γιὰ ὕπνο... Ἡ νεαρὰ γυναῖκα στράφηκε τότε πρὸς τὸ μέρος του.

— Τζιμ! φώναξε, εἶσαι ἀρρωστος μῆπως; Εἶσαι κάτωχρος. Τί ἔχεις;

— Εἶμαι κουρασμένος. Ἐνῶ ἤμουν ἔτοιμος νὰ φύγω, μὲ φώναξαν πίσω στὸ νοσοκομεῖο γιὰ μιὰ ἐπείγουσα σοβαρὰ ἐγχείρησι. Πῶς πέρασες ἐσὺ στὸ θέατρο, διασκέδασες;

— Δὲν πῆγα.

Ὅστε εἶχε μείνει στὸ σπίτι καὶ ὁ Καίρνε τὴν συντρόφεισε! Τοῦ φάνηκε πῶς τὸ δωμάτιο αὐτὸ — τὸ δωμάτιο μὲ τὶς τσέπες ἀναμνήσεως — τὸν πιέζει ἀπὸ παντοῦ. Δὲν μπορούσε ν' ἀναπνεύσῃ. Ἀπότομα εἶπε:

— Πηγαῖν νὰ κοιμηθῶ στὸ ντιβάνι. Καληνύχτα.

Ἡ Τζένου τὸν κυττοῦσε καθῶς ἀπομακρυνόταν. Ὑπῆρχε κάτι ποὺ ἠθέλε πολὺ νὰ τὸ συζητήσῃ μαζί του, ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸν εἶδε τόσο κουρασμένο, σκέφθηκε μὲ κάποια πικρία:

« Ἄλλη φορὰ. Εἶναι κατάκοπος ἀπόψε... Δὲν θυμήθηκε ὅμως οὔτε καν νὰ μὲ φιλήσῃ!... »

Ε'

ΤΗΝ ἐπομένῃ ἦταν ἡμέρα ἐπισκέψῃς ἀσθενῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ ἰατρείου καὶ ὁ Τζιμ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του πρὶν ἀπὸ τὶς ὀκτώ.

Ὑπῆρχε πολὺς κόσμος ποὺ περίμενε νὰ ἐξετασθῆ ἀπ' αὐτὸν καὶ περιστοιχισμένος ἀπὸ τὸν βοηθό του, ὁ Τζιμ ἄρχισε τὴν ρουτίνα τῆς ἡμέρας.

Εἶχε τελειώσει σχεδόν, ὅταν μιὰ νοσοκόμος τοῦ χειρουργείου του τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἀγγιξε στὸ μπράτσο, ἐνῶ ψιθύριζε:

— Συγγνώμη, γιαιτρε, ἀλλὰ ὁ δόκτωρ Ράμντεν μ' ἔστειλε νὰ σὰς καλέσω. Συνέβη ἓνα δυστύχημα καὶ μὰς ἔφεραν τὸ θῦμα. Μπορεῖτε νὰρθῆτε ἀμέσως;

Ὁ Τζιμ ζάρωσε τὰ φρύδια του. ἤξερε ὅμως, ὅτι ὁ δόκτωρ Ράμντεν δὲν θὰ τὸν διέκοπτε ὅτὸ μέσο τῆς ἐργασίας του, ἂν ἡ περίπτωσις δὲν ἦταν σοβαρὰ.

— Εἰδοποιήστε τότε τοὺς ἄλλους ἀρρώστους ὅτι δὲν θὰ μπόρουν νὰ τοὺς δεχθῶ πρὸ τοῦ ἀπογεύματος, εἶπε ὁ Τζιμ καὶ βιαστικὰ ἀπομακρύνθηκε.

Ὁ δόκτωρ Ράμντεν τὸν περίμενε.

— Συνέβη ἓνα τρομερὸ αὐτοκινητικὸ δυστύχημα, τοῦ εἶπε. Τὸ ἀμάξι τοῦ Καίρνε χτυπήθηκε μ' ἓνα λεωφορεῖο... Ὁ Καίρνε ἔπαθε κάταγμα τοῦ κρανίου... μιὰ ἀμέσως ἐπέμβασις εἶναι ἡ μόνῃ ἐλπίδα καὶ ἐσεῖς εἶστε ὁ μόνος ποὺ μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε τὴν ἐγχείρησι.

— Ὁ Καίρνε! ἔκανε ὁ Τζιμ κατάπληκτος. Ποῦ βρισκεται;

— Ἐδῶ μέσα.

Ὁ Τζιμ ἀκολούθησε τὸν μεγαλειτέρου. Σὲ λίγο ἦταν κοντὰ στὸν πληγωμένο. Οἱ νοσοκόμες καὶ οἱ ἄλλοι γιαιτροὶ παραμέρισαν γιὰ νὰ περάσῃ. Ὁ Τζιμ ἔσκυψε καὶ ἐξήτασε τὸν Καίρνε ποὺ ἦταν ἐξαπλωμένος στὸ φορεῖο.

Τὸ πρόσωπό του δὲν εἶχε πάθει τί-

ποτε, κι' ὁ Τζιμ καθῶς τὸν κύτταξε, ἐνοιῶσε τὴν καρδία του νὰ χτυποεῖ πρὸς τὸ δυνατό, στὴν ἀνάμνησι τῆς χθεσινῆς νύχτας, τόσο ποὺ παρ ὀλίγο νὰ πνίξῃ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν μὲ τὰ ἴδια τὰ χέρια του.

Ἡ ἤρεμη, σιγαλὴ φωνὴ τοῦ δόκτωρος Ράμντεν ἀκούστηκε δίπλα του:

— Εἶναι τολμηρὸ, ἀλλὰ εἶναι ἡ μόνῃ ἐλπίδα γιὰ νὰ σωθῆ καὶ φοβοῦμαι ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε ἄλλοιῶς.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὁ Τζιμ δὲν ἀπήντησε, ἀπασχολημένος ὅπως ἦταν μὲ τὴν ἐξέτασι τοῦ τραυματιοῦ, ἡ ὁποία ἐπιθεταίωσε τὴν γνώμη τοῦ συναδέλφου του. Ὑπῆρχε ἡ ἐλαχίστη αὐτὴ ἐλπίδα γιὰ νὰ σωθῆ ἡ ζωὴ τοῦ Πήτερ Καίρνε. Τὰ λόγια τοῦ συναδέλφου τοῦ ἠχοῦσαν μέσα του:

« Ἐσεῖς εἶστε ὁ μόνος ποὺ μπορεῖτε νὰ τὴν ἐκτελέσετε ».

Τὰ λόγια ὅμως αὐτὰ ἀντηχοῦν μέσα στὸ μυαλό του, μ' ἄλλες ἀπηχησεις:

« Ἄν δὲν φύγῃς ἀμέσως, θὰ εἶναι ἡ τελευταία φορὰ... »

Ἡ τελευταία φορὰ!

Ὁ Τζιμ ἀνωρθώθηκε.

— Καλὰ, εἶπε, ἀς ἀρχίσουμε.

Οἱ προετοιμασίες προχώρησαν γρήγορες, σύντομες. Σὲ λίγο ὁ Τζιμ ἦταν ἔτοιμος, μπροστὰ στὸ χειρουργικὸ τραπέζι τοῦ σιωπηλοῦ, λευκοῦ ἀμφιθεάτρου. Ἦταν ἀπολύτως ψυχραίμος καὶ καθῶς ἐπαιρνε τὸ λαμπερὸ νυστέρι τοῦ χέρι του, ἡ σκέψις του ἔγινε ἀπολύτως διαυγῆς.

Ἐδῶ, μέσα στὰ χέρια του, βρισκόταν ὁ ἄνδρας τὸν ὁποῖο δικαίως μπορούσε νὰ μισήσῃ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἄνθρωπο. Ἐνα ἐλάχιστο σφάλμα καί...
Ὁ Τζιμ ἔσκυψε. Μπροστὰ στὰ μάτια τῶν προσκετικῶν φοιτητῶν, μὲ τοὺς λευκοντυμένους μὲ μάσκες στὸ πρόσωπο, νοσοκόμους καὶ βοηθούς γιαιτροὺς τριγύρω του, ὁ Τζιμ Τράβιθς ἄρχισε τὴν πῖο δύσκολη ἐγχείρησι ὅλης τῆς καριέρας του...

ΣΤ

Η Τζένου βηματίζει ἀνυπόμονα μέσα στὸ σαλόνι. Δὲν θυμοταν νὰ τῆς φάνηκε ποτὲ ἄλλοτε ἡ μέρα τόσο ἀτέλειωτη, ὅσο σήμερον. Κάθε λεπτό τῆς φαινόταν ὡς μιὰ ὥρα.

Γιὰ ἑκατοστὴ φορὰ ἀναρωτήθηκε, γιαιτὸ νὰ εἶναι τόσο δύσκολη ἡ ζωῆ. Ἄν εἶχε ἀντιληφθῆ καλλίτερα τὴ συνέβαινε πρὶν ἀπὸ τὴν χθεσινὴ βραδεῖα, τὸ πρόβλημα ποὺ τὴν στενοχώρουσε τόσο πολὺ, θὰ ἦταν πῖο εὐκόλο νὰ ξεκαθαρισθῆ.

Χθὲς τὴν νύχτα ὅμως εἶχε δεχθῆ ἓνα χτύπημα ποὺ τὴν ἔκανε ἀνίκητη νὰ σκεφθῆ. Ἄν τουλάχιστον ἤξερε τώρα τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ...

Ἐγύρισε τὸ κεφάλι της καὶ εἶδε ὅτι ἡ Μπέττυ τὴν κυττοῦσε μὲ ζαρωμένα φρύδια, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς μεγάλης πολυθρόνας στὴν ὁποία εἶχε κουλουριασθῆ, ἐνῶ τὸ βιβλίό τὸ ὁποῖο διάβαζε βρισκόταν ἀνοιχτό, γυρισμένο μὲ τὰ φύλλα πρὸς τὰ κάτω, ἀπάνω στὸ χέρι τῆς πολυθρόνας.

Ἡ Τζένου θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴ τὴν κυττάξῃ ἐστὶ ἡ ἀδελφῆ της. Φοβόταν μῆπως τὴν ρωτήσῃ, γιαιτὸ εἶχε αὐτὸ τὸ ἐνοχληρῆμένο ὕφος καὶ τότε, ἴσως ὀλόκληρη ἡ ἱστορία νὰ ἐβγαίνει στὴ μέση. Καὶ δὲν ἐπιθυμοῦ-

σε νὰ τὴν συζητήσῃ τὴν ἱστορία αὐτῆ προτοῦ μιλήσῃ μὲ τὸν Πήτερ.
— Μοιάζεις σὺν γάτα ποὺ πατὰ ἀπάνω σὲ ζεστὰ κεραμίδια, εἶπε ἡ Μπέττυ νευριασμένη. Γιατί δὲν θὰ θεασαί;...

Τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου, τὴν διέκοψε. Στὴ στιγμὴ πετάχτηκε ὀρθῆ.

— Πηγαῖν νὰ εἶδῶ, εἶπε.

Ἐπέστρεψε ὅμως σχεδόν ἀμέσως. — Κάποιο λάθος στὸν ἀριθμό, εἶπε. Εἶναι ἡ τετάρτη φορὰ σήμερον. Θὰ ἔπρεπε νὰ ληφθοῦν μέτρα ἀπὸ τὴν Ἐταιρία γιὰ τὴν ἐνόχλησι αὐτῆ. Ἄναψε ἓνα σιγαρέττο, κάθησε στὴ θέση της, πῆρε τὸ βιβλίό της καὶ μὲ τὸ πρόσωπό της κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὶς σελιδες τοῦ βιβλίου, ρώτησε:

— Τί ἔγινε ὁ Πήτερ σήμερον καὶ δὲν φάνηκε ἀκόμα;

— Ὅπου νὰναί θάρρη, εἶπε ἡ Τζένου, καταπνίγοντας ἓνα στεναγμό, ἐνῶ ἀπὸ μέσα της σκεπτόταν: « Ἐλπίζω νὰ μὴν ἐρῆθῃ! »

Σὲ λίγο, ἡ Μπέττυ πέταξε τὸ βιβλίό της ἀνυπόμονα, καὶ ἀνάψε πάλι τὸ σιγαρέττο τῆς ποὺ εἶχε σβύσει.

— Τί μαρολογήματα γράφουν μερικοὶ! Ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ τοῦ βιβλίου δὲν εἶχε περισσότερη γνώσι γιὰ τὶς γυναίκες ἀπὸ μιὰ γάτα καὶ οὔτε νοιώθει τίποτε ἀπὸ τὴν ζωῆ.
— Ἀγαπητὴ μου, ρώτησε ἡ Τζένου μ' ἓνα σκεπτικὸ χαμόγελο, τί νοιώθεις ἐσὺ ἀπὸ τὴν ζωῆ;

Ἡ Μπέττυ δὲν ἀπήντησε. Ἐκεῖνη τὴν ὥρα μῆλκε στὸ δωμάτιο ἡ ὑπηρετρία μὲ τὸν δίσκο τοῦ τσαγιού.
Οἱ δύο ἀδελφές πῆραν τὸ τσάι τους. Δὲν εἶχαν καλὰ-καλὰ τελειώσει, ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίξε πάλι καὶ ὁ Τζιμ μῆλκε στὸ δωμάτιο.

Δίχως νὰ πῆ τίποτε, πῆγε καὶ ἔπεσε βαρὺς σὲ μιὰ πολυθρόνα. Εἶχε μιὰ τέτοια παράξενη ἔκφρασι στὸ πρόσωπό του, ὥστε μονομιάς ὁ κρυφὸς φόβος ποὺ φώληξε ἀπὸ τὸ πρῶτο γιὰ κάποιο ἐπικείμενο κακό, στὴν καρδία τῆς Τζένου, ζώηρεψε ἀμέσως.

Σηκώθηκε, πῆγε γρήγορα κοντὰ του καὶ γονάτισε δίπλα του.
— Τζιμ, τί ἔχεις; Σοῦ συνέβη τίποτε δυσάρεστο, πές μου;

Θέλησε νὰ πάρῃ τὸ χέρι του, ἀλλὰ ἐκεῖνος τὸ τράβηξε πίσω καὶ τὴν κύτταξε ἀφηρημένος, σὺν νὰ ζοῦσε μέσα σὲ κάποιο ὄνειρο.

— Ἡ σημερινὴ μέρα, τῆς εἶπε, ἦταν ἐξαιρετικὰ κουραστικὴ. Συνέβη ἓνα ἀτύχημα στὸν φίλο σου, τὸν Πήτερ Καίρνε. Χρειάστηκε νὰ τοῦ γίνῃ ἀμέσως μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασις...
— Τζιμ! Τί συνέβη... τί συνέβη; ρώτησε ἡ Μπέττυ ζωηρὰ.

Μὲ τὸ βλέμμα του καρφωμένο στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας του, ὁ Τζιμ ἀποκρίθηκε:

— Μὴ στενοχωρησῆσαι. Τὸν... ἔσωσα γιὰ σένα. Θὰ ζῆσῃ.

Ἡ Τζένου εἶχε σηκωθῆ ὀρθῆ πάλι καὶ μὲ μιὰ πρόθεσι νὰ συγκρατήσῃ τὴν Μπέττυ, καθῶς ἡ νέα ἔπεφε λιπόθυμη.

Στὴ στιγμὴ, ὁ Τζιμ βρέθηκε κοντὰ στὴ γυναῖκα του καὶ μὲ τὴν βοήθειά της μετέφερε τὴν ἀναίσθητη νέα ἀπάνω στὸ ντιβάνι.

— Φρόντισέ τὴν, εἶπε, ἐγὼ πηγαῖν νὰ φέρω λίγο κονιάκ.

Ἡ Τζένου ἔτριψε τὰ παγωμένα χέρια τῆς ἀδελφῆς της καὶ ἀμέσως σχεδόν ὁ Τζιμ ἐπέστρεψε, γονάτισε δίπλα της καὶ ἀπὸ τὸ ποτήρι ποὺ

κρατοῦσε ἀνάγκασε τὴν Μπέττυ νὰ καταπιῆ μερικὲς σταγόνας κονιάκ.
Σὲ λίγο, ἡ νέα ἀνοίξε τὰ μάτια της. Τὸ βλέμμα τῆς εἶχε μιὰ ἐκφρασι φρίκης. Ἄνακαθῆσε καὶ ἀδραξε τὸ μπράτσο τοῦ Τζιμ.

— Πρέπει νὰ πάω ἀμέσως κοντὰ του, τραυλίσε.

— Ἦσυχα, τῆς σύστησε ὁ Τζιμ. Εἶναι ἀδύνατον αὐτὸ ποὺ ζητᾶς. Δὲν θὰ σοῦ ἐπιτρέψουν νὰ τὸν ἰδῆς...

— Ἄν ἐσὺ τὸ διατάξῃς...

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐπιτρέψω. Ἄλλωστε, δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ σὲ ἀναγνωρίσῃ... Ἀλλὰ, Μπέττυ, τί σοῦ εἶναι ὁ Πήτερ;

Ἀπὸ τὴν ἀπάντησή της κρεμόταν ἡ ζωὴ του ὀλόκληρη. Ὁ Τζιμ τὸ καταλάβαινε, ἀλλὰ ἦταν τόσο κουρασμένος, ὥστε ὁ νοῦς του ἦταν σὺν σκοτισμένος.

Ἐν τούτοις, μιὰ ξαφνικὴ λάμψις φώτισε τὴν σκέψη του.

Ἡ Μπέττυ κυττοῦσε τὴν ἀδελφῆ της καθῶς ἀποκρινόταν:

— Ἐγώ... κι' ὁ Πήτερ, ἀγαπίομασ.

Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν προκλητικὴ καθῶς πρόσθετε:

— Τὸν ἀγαπῶ ναί, κι' αὐτὸς μ' ἀγαπᾶ. Τίποτε δὲν λογαριάζει μπρὸς τὴν ἀγάπη μας... Δὲν ἤμουν ἐντελῶς βέβαιη, ἀλλὰ ἦταν τώρα, ξέρω. Ὅλα τὰ προηγούμενα εἶναι τίποτε ἀπέναντι στὸ αἰσθημά μας...

— Ἀφοῦ ἔχεις πεποιοθησι στὴν καρδιά σου, ἀγαπημένη μου, εἶπε ἡ Τζένου μὲ γλυκύτητα. Ἐγὼ φοβοῦμαι μῆπως ἦταν ἓνα ἀπλὸ φλέρτ κι' ὅτι αὐτὸς διασκέδαζε ἀπλῶς — συγχώρεσέ με — ἀλλὰ ὑπέθεσα ὅτι ἦταν ἓνα παιχνίδι, ὅπως τὸ συνηθίζεις ὁ Πήτερ.

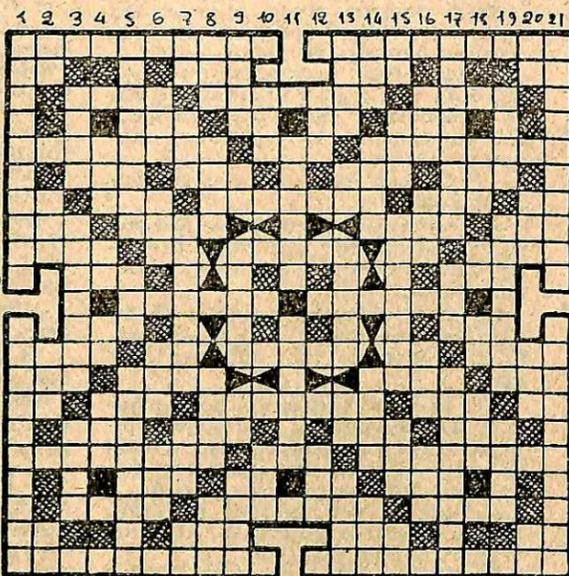
— Στὴν ἀρχὴ ναί, ἦταν ἓνα φλέρτ, παραδέχτηκε ἡ Μπέττυ. Ἐστὶ ἀρχίσαμε καὶ οἱ δύο, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι δὲν εἶχε καμμιὰ σοβαρὴ συνέπεια, κι' ὅτι τὸ παιχνίδι

Γιά να διασκεδάσετε

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) 'Αμφιβολία— 'Ολλανδική πόλις.
- 2) Τελικός σύνδεσμος— Υιός του Νώε— Οικογενειακόν πρόσωπον (κλητ.)— Προσωπική άντωνυμία (αίτ.).
- 3) Πόλις επί της ερυθράς θαλάσσης— Πόλις της Ίνδοκίνας— 'Ο κάτω κόσμος (κατά τους αρχαίους).
- 4) Βιβλικόν πρόσωπον— 'Αγγλος χιουμουρίστας— Τροπικόν επίρρημα— 'Ηρωας του Σαίπηρ.
- 5) Ευρωπαϊκόν κράτος— Μάχα αυτοκινήτου— Τά κρεισόμενα εκ μιάς ευρωπαϊκής πρωτεύουσας.
- 6) 'Η αρχή της αιώλλης— Συντροφία— Θάλασσα (αρχ.)— Ίλιαντης (αίτ.).
- 7) Κλωστή— Πρόθεσις Χώρα της 'Ασίας— 'Ανζέλες— 'Ελληνικόν γράμμα.
- 8) Καύσιμος ύλη— Μαγειρικόν είδος— Τμήμα του λιμένος του Πειραιώς (Γεν.)— Λουτρόπολις της Γαλλίας όπου προφέρεται.
- 9) 'Ενύπνιον— 'Όνομα διασήμου γκάγκοστερ— Μέση άτινα δεν αποδίδουν στην καλλιέργεια— Αγγλος Φιλέλλην— Τροφή των κτηνών (πληθ.).
- 10) Νήσος της 'Αγγλίας— Ούγγρος στρατηγός και μηχανικός έργασθείς ενταύθα (1893).
- 11) 'Εν... εκ των 32 μας (αίτ.) 'Επαρκή.
- 12) Γράμμα ελληνικόν— Μουσική νότα.
- 13) ΕΚΟΝ— 'Αρθρον (άνεστραμμένον)— Μοναδικός εις το είδος του— 'Ανθη— Γνωρίζει πολλά (άνευ τελικού).
- 14) Μάχα αυτοκινήτου— Τοπικόν επίρρημα— Πρόθεσις— 'Αντωνυμία κτητική (Γεν.).
- 15) 'Υποθετικόν— 'Ιστορική πόλις του Βελγίου— Πρωτεύουσα της Μάλτας— Ποδόκλισις— 'Ιδικά σου.
- 16) 'Αναφορική άντωνυμία (δοτ.)—

Νέον σταυρόλεξον

- 1) 'Αρχαίος θεός— Διηγήριον— 'Επώνυμον μεγάλης ήθροποιού του Κινηματογράφου.
  - 17) Χημική ουσία— Μάχα συσσωρευτών— Σύνολον νήσων του 'Ατλαντικού.
  - 18) 'Αρχαία θεά— Φωνήεν εις δ.πλοῦν— Ε. Ο.— Σύνδεσμος αντιθετικός.
  - 19) 'Εχει σχέση με την Ίταοικήν (αρχ.) Πόλις της Ίσπανίας— Ζιζάνιον του σίτου.
  - 20) Μουσική. Νότα— Καταρακτικόν— Πρόσκλισις— Αιγυπτιακή θεότης.
  - 21) Διδάσκαλος του Περικλέους— Γαμβρός του Κωνσταντίνου του Ε'.
- ΚΑΘΕΤΩΣ**
- 1) Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου— 'Αμερικανικόν κράτος.
  - 2) Β. Α.— 'Ιδικόν σου— Συμπλεκτικός σύνδεσμος— 'Υποθετικόν.
  - 3) 'Όχι σύνθετα— Κούρασις— 'Όνομα Φαραώ τῷ 1380 π. Χ.

- 4) Χρονικόν επίρρημα— Αιγυπτιακή θεότης— Υποθετικόν— Γένος (δημ.).
- 5) 'Όροσειρά της Ίταλίας—... Υγιής εν σώματι υγιή (άνευ τελικού)— 'Η εξάπλωσις νόσου τινός επί ανθρώπου ή ζώων.
- 6) 'Εκεί κατοίκησεν ο Κάλν μετά την κατάρα του Θεού— Πόλις του Τυρόλου της Ίταλίας— Μονάς θάρους— Ευρωπαϊκόν νόμισμα (άνευ του αρχικού).
- 7) 'Ο όποιος— Πρόθεσις— Μεξικανός στρατηγός και πολιτικός του περασμένου αιώνος— Χλόη— 'Η αρχή της νόσου.
- 8) 'Αρθρον (γεν.)— 'Ομηρικώς ήρωας— 'Όνομα ενός τρομερού αυτοκράτορος— Αιτιολογικός σύνδεσμος (αρχ.).
- 9) Προσωπική άντωνυμία (πληθ.)— Τὸ μισό του ἄρτου— 'Ανευ ελλείψεως— 'Υποθετικόν— 'Υπάρχουν μεταξύ των κρατῶν.
- 10) Κάτοικος χώρας της Μ. 'Ασίας— 'Αμερικανός συγγραφεύς.
- 11) 'Ανδρικόν όνομα (ύποκορ.)— 'Όχι σοβαρά.
- 12) Νήσος του Αιγαίου— 'Η ίδια.
- 13) 'Αποτελοῦνε τὰ νεῦρα (γεν.)— Δίφθογγος— Τὸν κάνουν τὰ κύματα— Ερωτηματικόν— Ποταμός της Γερμανίας.
- 14) 'Ερμος γνωστή από την Γραφήν— Αμμουδιά (ξεν.)— Ποδοσφαιρική ομάδα της Θεσσαλονίκης— Γυμναστικόν παράγγελμα.
- 15) Σύνδεσμος (αρχ.)— Λάκων τύραννος— Κράτος της Ευρώπης— Προσωποποίησης της 'Αμερικῆς— Φωνήεν εις διπλοῦν.
- 16) Στοιχείον της φύσεως— Λαός (δοτ.)— Σήκωσε— Οί εφημερίδες τὰ γράφουν.
- 17) Υιός του Πιπίνου βασιλέως των Φράγκων— Πρακτοεσιον ειδήσεων— Ευρωπαϊκή γλώσσα (οὐδέτ.).
- 18) Σχόρος— Προσωπική άντωνυμία— 'Αναφορική άντωνυμία— 'Αέρας.
- 19) Μικρόν 'Ωδικόν πτηνόν— 'Όνομα βασιλέων της Γαλλίας— 'Ασιατικόν κράτος.
- 20) Τὰς όποιας— Μεγάλη δογάνωσι νέων— Γάλλος στρατάρχης— 'Ελληνικόν γράμμα.

(Συνέχεια στη σελίδα 64)

'Η πιο σπάνια έγκεφαλκή έγχειρησις που έγνώρισε ή νεωτέρα επιστήμη. Είπε ότι είναι μιά σπανιωτάτη περίπτωση, με πιθανότητα επίτευχίας, μιά στο εκατομμύριο, κι' ότι θα γίνης ο πιο διάσημος χειρουργός. 'Εγώ όμως, θέλω να μάθω κάτι άλλο Τζίμ; Τι έννοοσες όταν είπες ότι τὸν έσωσες για μένα;

Με φωνή που δεν ήταν πολὺ σταθερή της είπε για τὸς ψευδισμούς που είχε άκούσει την προηγούμενη νύχτα.

—Φαντάστηκες ότι έγώ... 'Υπέθεσες λοιπόν ότι ο Πήτερ Καίρνε ήταν... 'Ω! Τζίμ, αν ήξερες πόσο ήθελα να σε συμβουλευθῶ, αλλά ήσουν τόσο άπορροφημένος από την εργασία σου. Δεν εβρίσκα στιγμή για να μπορέσω να σου μιλήσω. Και επειδή

σε έβλεπα νευριασμένο, φοβήθηκα μήπως ή επέμβασίς σου θλάψει μάλλον παρά ώφέλησει... 'Η Μπέττυ είναι τόσο δύσκολη στὸν χαρακτήρα, τόσο επίμονη. Γι' αυτό, προσπάθησα να φερθῶ φιλικά με τὸν Πήτερ, ώστε να μπορέσω να τὸν πείσω να μὸς μιλήσει καθαρά. Νά βεβαιωθῶ για τὸν σκοπό του. 'Ενα θράδου μάλιστα, δείπνησα μαζί του και προσπάθησα να συζητήσω μαζί του για να καταλάβῶ την σκέψη του αλλά δεν τὸ κατόρθωσα. Δεν πιστεύω οὔτε ο Ίδιος να ήταν βέβαιος για τὸν έν αυτό του ως χθές την νύχτα. Και τότε... δεν ήξερα ότι θρισκόταν μέσα στο σπίτι (είχα κεφαλόπονο και δεν θγήκα έξω όπως λογάριζα) δσότου άνοιξα τυχαίως την πόρτα μου και τὸς άκούσα να μιλῶν στη σκά-

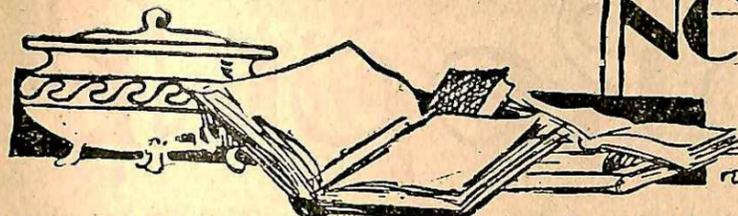
λα, όπως τὸς άκουσες και σύ.

—Τζέννυ, λατρευτή μου, έκανε ο Τζίμ, έξασέ τὰ τώρα αυτά. 'Εγώ θάθελα να είμαι μονάχα δικός σου. 'Αν θέλεις, θά παραιτηθῶ από τὸ νοσοκομείο... από την επιστήμη μου... απ' όλα...

—Δεν θέλω διόλου να κάμης ένα τέτοιο πράγμα, Τζίμ. Τὸ μόνο που θέλω είναι να σου περισέηθῳ λίγος καιρός για να μ' αγαπᾶς... και για να μὸς τὸ λές καμμιά φορά...

—Τὸ λένω κάθε στιγμή της ζωής μου και θά τὸ επαναλαμθᾶνω παντοτινά, πρόσθεσε ο γιατρός, καθώς τὰ χείλη του άναζητοῦσαν τὰ δικά της.

ΓΕΛΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Στ' άκρ. γιάλι

Μπροστά στα πόδια μου, γυαλί, ή θάλασσα άπλωμένη σα άπλωμένα ήλιος στο γαλάζιο της θυθῶ, κυλά κι' άγνάντια' ή γλάρος που ζυγιάζεται, κι' έλο θουτά, διαμάντια, σκορπά στην επιφάνεια, καθώς ψηλά, άνεβαίνει.

Κι' ένα καρδάκι στ' άνοιχτά με τὰ πανιά χάνεται στὸν ορίζοντα: εκεί, που άκρη, μ' άκρη, της θάλασσας και τ' ουρανού, άγγίζουν, ως τὸ θωρῶ κι' ή σκέψη μου, μαζί του πάει στα ξένα.

Κι' ως νοσῶ τ' ακολουθῶ σε μακρινά άκρογιάλια, που μέγαλα τριγύρω τους, ύψώνονται γιγάντια, ν' άράζει, να ταραζει, και στὸν άνεμο πλώρια, ν' άνοίγεται στο πέλαγος, βεντάλια, σ' ένα άκρογιάλι στα στερνά μικρὰ τὸ βλέπω πλάι, που λίγα σπίτια χαμηλά, και κάτασπρα, φιλάει.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΜΠΕΤΣΙΣΙΟΣ

Νοσταλγία

'Εσέ που μ' αϊχμαλωτίσες τή σκέψη κι' ής θρίσκασι σε κόσμον άλλων θάθη, ή νοός μου, ποὸς αυτό θά τὸ πιστέψει πανώρια τή μορφή σου πάντα πλάθει.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΜΩΡΑΙΤΗΣ

Μελαγχολία

Νύχτα τ' 'Απρίλη' όλα ήσυχα και σιωπηλά. Σιγή μυστική απλώθηκε γύρω στα θουτά, στα δένδρα, στα σπίτια, παντού λές κι' είναι κι' αυτά σαν τὸν πόνο μου θουτά, σαν κι' έμένα θλιμμένα...

Με μάτια ορθάνοιχτα στέκω μπρός στη γαλήνια και πονετική Φύση, με τὸ θλίμμα μου λές και πλανιέται σε άλλους μακρινούς ορίζοντες και ή Σκέψη μου τρέχει σαν νάχη κάρη φτερά. 'Εχω χάσει κάθε συναίσθηση της πραγματικότητας. Μπορώ με τή φαντασία μου να διασχίσω τ' άπειρο που μᾶς χωρίζει και να βρεθῶ κοντά σου, εκεί που θρίσκασι: τώρα κι' ένα χρόνο μοναδική της ζωής μου αγάπη.

'Εσὺ δὲ θά ξεναγουρίσης πια τὸ ξέρω, μα έγώ δε θάρηθω ναρθῶ να σ' άνταμῶσω. Γιατί δεν έχω πια τί να κάνω, έδῶ κάτω. Κανένα προσορισμό να εκτελέσω. Δὲ μὸς μένει καμμιά έλπίδα καμμιά γαρά. Φεύγοντας τὰ πῆρες όλα μαζί Σου. Μά μ' άφήσες κάτι άνεκτήμητο για μένα: τὸν Πόντο τὸν θουδῶ αυτόν που τίποτε δεν μπορεί να θγάλη απ' τή καρδιά γιατί είναι θαθεία, ριζωμένος και που θά με βοηθήσει ναρθῶ κοντά Σου πολὺ γρήγορα.

ΝΤΟΖΙΑ Δ. ('Ηράκλειον Κρήτης)

Χωρίς τίτλο

Σκυμμένη πάνω στο γραφείο της διάβαζε τα γράμματα που τὸ ταχυδρομείο της μέρας είχε φέρει... 'Ηταν συννεγάτις σ' ένα μεγάλο περιοδικό κι, είχε άναλάβει τή στήλη των συμβουλῶν στους νέους...

Εαφνικά σταμάτησε σ' ένα φάκελλο άγνό ρθῶ, μακρόστενο μ' ένα λεπτό γυναικείο χαρακτήρα και μ' ένα λεπτότερο άρωμα κάτι σαν άγνό γιασεμί. Τὸ κύτταξε περίεργα τὸ γύρισε απ' όλες τις μεριές σα να ζητούσε να τὸ διαβάσει χωρίς να χαλάσει τ' άρμονικό του σύνολο. Τῆς φάνηκε τόσο ύμορφο, τόσο λεπτό. Για μιά στιγμή απ' τὰ μάτια της τὰ γιομάτα καλωσύνης πέρασε μιά σιτία: τί ζητούσε τάχα απ' την κρίση της ή άγνωστη. Ποιόν πόνο χάραξε άραγε διαστακτικά τὸ λεπτό χεράκι στις ρθῶς σελίδες; 'Ασφαλῶς κάποιον πόνο που ή μικρή καρδουλά ήταν άνικανή να τὸν κλείσει εντός της, να τὸν πνίξει...

'Αρχά και μελαγχολικά τ' άνοιξε και διάβασε.

'Καλή, Σὺ που φαντάζεις μπρός μου σαν τὸν ποὺ καλὸ έξωμολόγο, Σὺ που θά γράψης τήν άπάντησή Σου στο γράμμα μου αυτό χωρίς να επηρεασθῆς από τὰ δουρνωμένα μάτια μου, απ' τὸ γλωμῶ μου πρόσωπο πές μου—ώ ναι—πές μου τί να κάνω; Τὸν αγαπῶ περισσότερο απ' τή ζωή μου, τήν ύπαρξή μου, τή θρησκεία μου... Θά μπορούσα για τήν εὐτυχία του να θυσιάσω οτιδήποτε δικό μου.

Κάθε τι μέχρι τὰ μύδια της στωχῆς μου ψυχῆς τὸ άνήκει κι' όμως απ' όλα αυτά δεν θέλεις τίποτα, δε νοιώθει τίποτα, περνά δίπλα μου ξένος άδιάφορος... Πές μου, καλή μου άγνωστη, τί να κάνω; Ν' άφήσω να φανή ή αγάπη μου που δυ χρόνια τώρα κρύβω φυλακισμένη στη ψυχή μου ή να τὸν πνίξω κάτω από μιά φαινομενική άδιαφορία που άργά μα σταθερά θά με σκοτώσει;»

Αὐτὰ έγγραφε τὸ ρθῶ γραμματάκι και κείνη στάθηκε για μιά στιγμή έτσι θουδή άνικανή και σκεφθῆ τί συμβουλή να δώσει στη μικροῦλα άγνωστη, στην ψυχουλά αυτή τή γιομάτη άγνότη.

Κι, άντίκρισε σε μιά παλιὰ εποχή άνάμεσα απ' τὰ θελά του χρόνου σύννεφα σαν μακρινή σιτία μιά άλλη μικροῦλα με τὸν ίδιο ένθουσιασμό, με την ίδια παιδιαστική ψυχουλά που έγγραφε κι' αυτή σε μακρόστενο φάκελλο μ' άγνό ρθῶ χρώμα και ίσως—που να θυμάται τώρα—με τὸν ίδιο άγνό άρωμα του γιασεμιού... 'Θυμάται... θυμάται έτσι κι, αυτή αγάπησε κάποτε τελλά, πόθησε να γίνη εκείνη που θά τὸυ χάριζε τήν εὐτυχία, εκείνη τήν αλλοιώτικη κι' άλλθηνή εὐτυχία που μόνον οί άγνές αγάπες δίνουν μ' αλλοίωσαν... κι' αυτή τήν έβλεπε σαν ξένη... άδιάφορη. Κι' εκείνη, ώ εκείνη περήφανη δεν μίλησε ποτέ δεν φανέρωσε σε κανένα τήν μεγάλη της αγάπη. 'Εβρας παντοεινά με τήν άνάντησή του που ο χρόνος στο διάβα του έκανε άχνή σαν ύνερο, σαν σιτία εξιδανικευμένη από τὸ ύψος της

Ίτουρὸς θανάτου

Κάτσε γύφτε στ' άμόνι άσπάλειο να κάρης σταυρὸ τὸ σταυρὸ του Θανάτου. Μιά λαχτάρα με ζώνει: λησμοσύνη γυρεύω να βρω στη μακάβρια σιτία του.

Στῆ ζωῆ είμαι ξένος κάθε πόθος, αγάπη, χαρά καθ' έλπίδα χαμένη. Ζωντανός—πεθαμένος. Κι' ή ψυχή στη θρωμιά σπαρταρά κι' απ' τή μπόχα πεθαίνει.

Κάτσε γύφτε στ' άμόνι τὸ σταυρὸ λαχταρῶ να χαρῶ κι' όσα θές θά πληρώσω. 'Η ζωῆ με σταυρώνει... στοῦ Θανάτου κι' έγώ τὸ σταυρὸ τῆ ζωῆ θά σταυρώσω.

(Αμφιλοχία) Ψ. Χ

Ξύπνημα πόνου

Και να που έκλαψα ξανά για Σένα. Δεν τὸ περίμενα οὔτε και τὸ φανταζόμουνά ύστερα από τόσο διάστημα να κλάψω με τὸ ίδιο παράπονο που μὸς γέμισε τήν ψυχή— έδῶ και ένα χρόνο— ή εἴδηση που μ' άδιαντροπία μ' ανήγγειλες. 'Εκλαψα τότε γιατί σ' έχανα τόσο άπρόσμενα, ακόμα για τὸν άκατανόητο για μένα ξεπεσμό σου, και τέλος έκλαψα γιατί σ' άγαπούσα με ἄλη τή θέρμη μιάς τρανῆς πρώτης αγάπης.

'Επειτα από προσπάθειες πολλές στερέψανε τὰ δάκρυά μου. Πίσταψα πως γιασεμύτρηκα. Κάποιες νυχτερινές σου επισκέψεις ήσανε τὸ μόνο που είχε μείνει από Σένα. Ξύπνησα με τρόμο. Δεν ήθελα να ταραζήξω ξανά της ζωής μου τὸν ήσυχο δρόμο. 'Όμως να ποὺ σήμερα δεν ξύπνησα για να σε διώξω, μα με τὸν πόνο θηριεμένο στης καρδιάς μου, τὰ θάθη. Τὸ θουμά σου δεν μὸς έκανε φρίκη. Σ' άποζητοῦσα με λαχτάρα. Και δάκρυα, δάκρυα καστὰ μὸς έφερες στα μάτια ή άγαπημένη άνάντησή Σου... ΕΦΦΗ

μεγάλης αγάπης.

Τὰ μάτια της λάμψαν σα μιά γλυκειά αγχίδα έλπίδας να τὰ φωτίσει, μιά έλπίδα που θά έφερνε τήν εὐτυχία σε μιά ξένη άγνωστη. 'Όχι! Δεν θά συμβούλευσε τήν σιωπή. 'Αποφασιστικά κάθησε κι' έγγραφε: «Δείξε τήν αγάπη σου, μιά κι' είναι τόσο μεγάλη, τόσο βαθειά, που ξέρεις ίσως ή φλόγα της αλωσύνης τὸν πάγο. Ίσως ή δύναμή της θαμώσει τή σκληρή καρδιά τή γιομάτη τρυφερότητα για σένα μικρή μου και σ' εἰςχουαί βαθειά, άπεραντα ή εὐτυχία να σκεπάσει κάθε σου προσπάθειαν...»

'Ενα τριχ άκούστηκε και τὸ γραφείο της γιόμισε φῶς και χαρούμενα νεανικά πόσωπα πεί της μιλῶσαν με στοργή με φίλια. Βιάστηκε να κρύψει ένα δάκρυ που κυλούσε άργά απ' τὰ μάτια της. Τί περίεργο μισοσκόταδο δεν τῶς νοιώσει... Και γέλασε μαζί τους. ΜΥΡΤΙΝΗ

Αμερικανίδες: οι γυναίκες που δεν έχουν «βλέμμα»

Επ' ευκαιρία της Διεθνούς Έκθεσης της Νέας Υόρκης, το γαλλικό περιοδικό «Μαρί-Κλαίρ» ζώτης τον Γάλλο δημοσιογράφο Ζάκ Φρανσαλές— ο οποίος ζή χρόνια τώρα στην Αμερική και την γνώσε όσο κανείς άλλος— τι γνώμη έχει γιά τις Αμερικανίδες. Και νά ή απάντησί του:

«Οι γυναίκες της Αμερικής ήνε οι ωραιότερες γυναίκες τού κόσμου.

Η παρατήρησι αυτή άφορα φυσικά μιá ελαχίστη μειονότητα γυναικῶν που ήνε αδύνατο νά περάσουν απαρατήρητες και τῶν ὁποίων ή ὁμορφιά διακρίνεται παντού: στό δρόμο, στό ρεστωράν, στό λεωφορεία στίς πλάζ.

Ὡρισμένα στοιχία της ὁμορφιάς αυτής ήνε «βασικά» θά μπορούσε νά πη κανείς. Άλλα πάλι ήνε προϊόντα της τέχνης ή της ἀνατροφής.

— ΕΕ —

Μεταξύ τῶν βασικῶν χαρακτήρων ἄς ἀναφέρουμε πρώτα-πρώτα τήν ἀρμονία τῶν γραμμῶν. Οι Αμερικανίδες ήνε καλφωρισμένες πολύ πιό συχνότερα ἀπό τίς Ἀγγλίδες ή τίς Γαλλίδες. Οι ὁμορφες γάμπες, ιδίως ήνε τόσο κοινές πού θά μπορούσε κανείς νά πη ὅτι ήνε ὑπογεωμετρικές.

Άλλος βασικός χαρακτήρ: ή ὑγεία ή ή ἐντύπωσις της ὑγείας. Στην Αμερική δέν ἀρέσουν οι γυναίκες πού ἔχουν ή παίρουν ἀσθενική ὄψη σάν ραγισμένες κοκκίλες, εὐθραυστες πορσελάνες ή Κυρίες με τίς καμέλιες... Αυτό δέν σημαίνει ὅτι πρέπει νά ναι χοντρές και καλοφρεμένες σάν χωρικές: Ἐκείνο πού προτιμοῦν ήνε ἡ ἰσορροπία.

Όλα στην Αμερικανίδα ήνε «νέτα». Δέρμα λείο και ἀπαλό, γραμμές ξεκάθαρες, σιλουέττες περιποιημένες.

Οι φροντίδες καλλονής ἐξομοιώνονται σχεδόν με τίς φροντίδες ὑγιεινής. Η Εὔα της Αμερικής θεωρεῖ ὑποχρέωσή της νά ήνε ὁμορφη, ἐκθαμβωτική, ὑγιής, νέα, γοητευτική και ἀπολύτως ὁσημη.

Η κοκεταρία τῶν Αμερικανίδων ἀποκλείει τά σκετσάκια, τούς μνημοαπτισμούς, και τίς μικρές τρελλές τοῦφρες πού κυματίζουν στόν λαιμό.

Ἀντιθέτως πρὸς τίς Γαλλίδες οι Αμερικανίδες ἐπιδιώκουν τήν ὁμοιομορφία. Πρὸσπαθοῦν νά μοιάσουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο σέ πέντε ή ἕξη πρότυπα πού λανθάνονται κατά κανόνα ἀπό τὸ Χόλλυγουντ. Ἀντί νά φροντίσουν νά διακριθοῦν ἀπό τίς ἄλλες με κάτι τὸ πρωτότυπο, προτιμοῦν νά πάρουν ἕνα μοντέλο της σειράς πού θά τίς κάνη νά μοιάζουν ὅσο τὸ δυνατόν με τήν Τζίντζερ Ρότζερς, τήν Τζόαν Κράουφορντ ή τήν Ἰρέν Ντάν.

Όλες οι Αμερικανίδες και οι στωχότερες ἀκόμη φοροῦν μεταξωτές κάλτσες.

Οι γυναίκες της Αμερικής ἔχουν πολὺ ὁμορφα μάτια—ὅπως ὅλες οι γυναίκες τού κόσμου ἄλλωστε. Ἀλλὰ ἐδῶ ἄς σταματήσωμε γιατί ἀναφέραμε τὸ μόνο σημείο στό ὁποῖο οι Αμερικανίδες ήνε σαφῶς κατώτερες ἀπό τίς γυναίκες τῶν ἄλλων χωρῶν.

Προικισμένες με θεϊκή ὁμορφιά και ἄψογο σῶμα σέ βαθύ πού μένει ἀναυδός μπροστά τους, οι Αμερικανίδες τὰ πλη-

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

ρώνουν ὅλα αυτά με λύτρα θαύματα: ἔχουν «βλέμμα».

Ἀπό τὰ μάτια τους πού ήνε τόσο ὁμορφα, τόσο φωτεινά, τόσο ἔλαστρα, λείπει κάτι. Μπορεῖ νά βλέπουν, νά κλαίουν ή νά γελοῦν ὅπως ὅλα τὰ μάτια τού κόσμου, μὰ τούς λείπει κάτι. Και αυτό τὸ κάτι ήνε ἡ ἀπερίγραπτη, ή συγκινητική, ή μεταβαλομένη ἀνταγεία πού ὀνομάζεται «βλέμμα» ή ἰκανότης αὐτή πού ἐπιτρέπει στά μάτια νά μὴ ήνε ἀπλῶ ὄργανα ὁράσεως— ή θαυμάσια κοσμηματα—ἀλλὰ καθρέφτες της ψυχής.

Οι Αμερικανίδες ἔχουν φυσικά μιὰ ψυχή. Ἀγαποῦν, ὑποφέρουν, ἐτυχοῦν, ἄλλα ποτὲ δέν τούς ἤθε στο νοῦ νά χρησιμοποιήσουν τὰ μάτια τους γιά νά ἐκφράσουν τήν ψυχή τους. Θαρρεῖ κανείς ὅτι δέν φαντάζονται καν τήν καταπληκτική ἐπικοινωνία πού ἀναπτύσσεται κάποτε με τὸ βλέμμα ἀνάμεσα σ' ἕναν ἄνδρα και μιὰ γυναίκα.

Γιατί; Κανείς δέν ἔσει. Ἴσως γιατί δέν τούς ἔμαθε ποτὲ κανείς νά χρησιμοποιοῦν τὰ μάτια τους.

Γιατί—ἔσχάσαμε νά ποῦμε—στην Αμερική ἔχουν τυφλή ἐμπιστοσύνη στά μαθηματα και δυσπιστοῦν τρομερά σὸ ἔνστικτο.

Ἴσως θά ἔπρεπε νά ἀρχίση μιὰ παταγώδης διαφήμις και νά ἰδουθοῦν «Μαθηματα βλεμματος». Ὁμορφες Αμερικανίδες, ἀφήστε νά μιλήσουν τὰ μάτια σας! Ἀυτὰ εἶπε ὁ Γάλλος δημοσιογράφος. Κι' ἐγὼ τὰ μετέφρασα γιά σας.

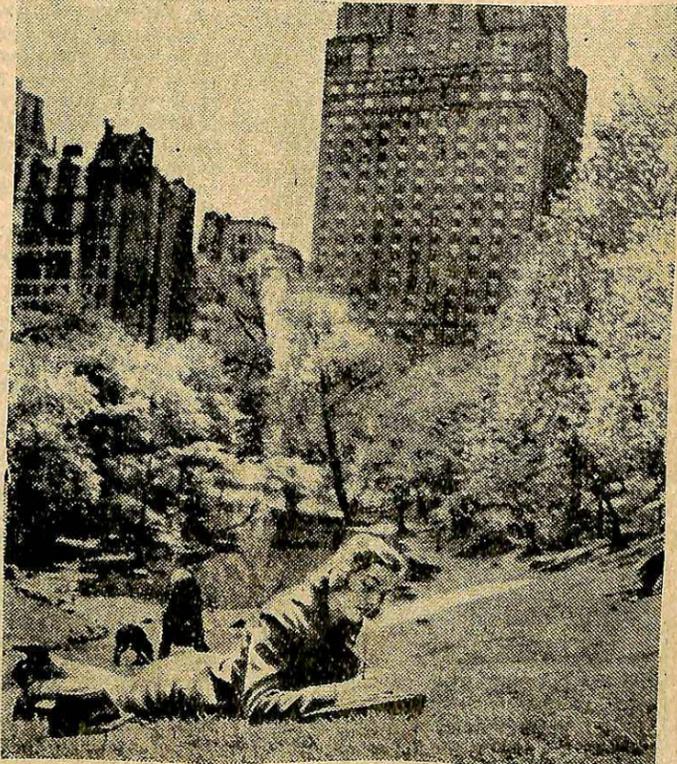
ΔΟΡΑ

— ΕΕ —

Αμερικανικά ἤθη Βαρβάρα: κόρη της Αμερικής

Μιὰ πού σήμερα ὁ λόγος ήνε περ' της Αμερικής και τῶν Αμερικανίδων με τήν εὐκαιρία της Ἐκθέσεως της Νέας Υόρκης, δέν θάταν ἄσχημο νά θυσιάσωμε μιὰ φορά τή σελίδα της μόδας γιά νά πληροφορησώμε τίς ἀναγνώστριές μας πῶς ζοῦν οι κοπέλες στην Αμερική.

Ἡ Γαλλίς δημοσιογράφος ἀπευθεῖ σ' ἕνα με-

Όταν διαθέτη εἰκοσι λεπτάκιρό, ή Βαρβάρα πετιέται σὸ Σέντραλ Πάρκ. Ἐκπλώνεται στή χλόη και ἐπιφελεῖται της εὐκαιρίας γιά νά σημειώση σὸ καρμέ της τὰ ψώνια πού θέλει νά κάμη.

γάλο γυναικείο περιοδικὸ τὸ κατωτέρω ἔσθρο με τὸν τίτλο: «Πῶς συνήτησα τήν Βαρβάρα, κοπέλλα της Αμερικής».

— ΕΕ —

Συνήτησα τήν Βαρβάρα σήμερα τὸ πρωῖ σὸ Σέντραλ Πάρκ. Ὁ καιρός ήταν περιφρμος. Η Βαρβάρα ἄγροαζε σπόρους καλαμποκιού γιά νά δώση στά πουλάκια τού Πάρκου. Ἐνα σωρὸ παιδάκια τήν περιτριγύριζαν. Η Βαρβάρα μιλοῦσε στά παιδία γιά τὰ ζῶα και τούς ἔδινε καλαμποκί πού τῶντρογαν με βουλιμιά ὅπως κι' ή ἴδια ἄλλωστε.

Ἐγὼ βρισκόμουν στή Νέα-Υόρκη ἀπό τριῶν ἡμερῶν. Και εἶχα δοκιμάσει τήν πρώτη ἀληθινή ἐκπλήξή μου! Ἀνάμεσα στους ἴσιους δρόμους πού κόβονται ἀπό ὀλίσιες λεωφοροῦς ἀνεκάλυψα τὸ Σέντραλ Πάρκ: δένδρα, λίμνες, πεδιάδες, βραχάκια, ἄνδρες και γυναίκες ξαπλωμένοι στόν ἥλιο, σκίουροι πού ἔρχονται και τρών στή χούφτα σου κι' ἐκεῖ, κοντά κοντά, ἀπειλητικά γιγάντια, κτίρια 40, 50, 60 πατωμάτων. Μοιάζουν με τεραστίους κολοσσούς πού κάνουν νά φαίνονται ἀκόμη πιό τρυφερά και χαμηλά τὰ δέντρακια, οι λοφίσκοι, οι λιμνοῦδες τού Πάρκου.

Τότε γιά νά κάνω κι' ἐγὼ ὅπως «ὅλος ὁ κόσμος» ἄγροασα σπόρους γιά νά δώσω

ΠΗΡ ΠΥΝΟΑΙΩΣ

στis πάπιες κι' ἔται γνωρίστηκα με τή Βαρβάρα. Ἦταν ή πρώτη κοπέλλα της Αμερικής πού γνώριξα, ἀληθινή Αμερικανίδα χωρίς ταξίδια στην Εὐρώπη, χωρίς συγγενείς σὸ Παρίσι ή σὸ Λονδίνο.

Καθὼς εἶχε ὁμορφα χρυσά μαλλιά, γαλανὰ μάτια, δόντια ἐκθαμβωτικά κι' ἕνα χαριτωμένο χαμόγελο, καθὼς μιλοῦσε χαριτωμένα στά παιδάκια και στά ζῶα, τής εἶπα:

— Θέλετε νά εἶθε κι' ἕνα νέα κοπέλλα της Αμερικής πού θά περιγράψω γιά τίς ἀναγνώστριές μου της Γαλλίας; Εἶναι ἀπλούστατο: θά μοῦ πῆτε πῶς περνάτε τὸν καιρό σας, τί κάνετε, πού πηγαίνετε κ.λ.π.

— Ὅθ εἶναι πολὺ διασκεδαστικό, ἀπῆτητες ή Βαρβάρα. Ὅθ τὸ πῶ στή μαμά και σὸ μπαμπά.

— ΕΕ —

Η Βαρβάρα ήνε 22 χρονῶν. Κάθεται σὸ Μάουτ Βέρνον, στόν ἀρ. 18 της Λεωφοροῦ Ντάρλιγκ με τὸν πατέρα της και τή μητέρα της.

Ὁ πατέρας της ἔχει λίγα μαλλιά, ἕνα ζευγάρι γυαλιὰ και ἕνα αὐτοκίνητο.

Η μητέρα της ἔχει μιὰ περμανάντ, ἕνα μαντῶ ἀπό ρενὰρ και ἕνα σωρ μικρές ποδιές με λουλουδάκια ἐμπριμέ πού φορεῖ σὸ σπίτι της. Τὸ σπίτι ἔχει ἕνα πάτωμα, μιὰ μπερὴ στέγη, ἕνα ψυγεῖο, μιὰ παρασόνα, ἕνα ραδιόφωνο, φωτογραφικές οἰκογενειακές και πολλὰ ντούς.

Τὸ δωμάτιο της Βαρβάρας ήνε μπεξ ἀνοιχτό. Ἔχει ἕνα μεγάλο κρεβάτι πολὺ χαμηλό και μιὰ ἀκουαφέρζ με τρεῖς καθρέφτες πανύψηλους.

Στήν ἐταξέρα και στήν κουαφέρζ ήνε μαζεμένα σέ σωρὸ πάνω σ' ἕνα πιάτο λουλούδια ξερά δεμένα με χονδρὴ κορδέλλα ἀπό σατέν. Εἶναι οι μπουτονιέρες πού προσφέρει κάθε νέος σεβόμενος τὸν ἕαυτὸ του σὸ χορτίσι πού συνοδεύει ἕξω.

Ἐννῆ φορές στίς δέκα τὰ λουλούδια ήνε γαρδένιες.

Τὰ πουλοῦν, καλάθια ὀλόκληρα, σέ ἔλους τούς δρόμους της Νέας-Υόρκης. Οι μίσχοι των ήνε τυλιγμένοι σέ σατέν μῶθ ή πράσινο πού σχηματίζει ἕναν ὀγκωδέστατο φύγκο.

Η Βαρβάρα φυλάει τίς μαρμαμένες γαρδένιες της σάν τρεψαία. Μοῦ τίς δείχνει μ' ἕνα χαμόγελο, κλείνοντας λίγο τὸ μάτι:

— Αὐτά, μοῦ τὰ προσφέρουν οι ἀνταίητες μου.

(Τὰ ραντεβού στην Αμερική λέγονται ἀνταίητες και κατ' ἐπέκτασιν και οι ἴδιοι οι νεαροί).

Η Βαρβάρα ἐργάζεται, ὅπως και ή μεγάλη πλειονότης τῶν Αμερικανίδων, γιά ἕνα μόνο σκοπό: γιά κερδίση 25 δολάρια τήν ἑβδομάδα ὅπως ὅστε νά μπουρῆ ν' ἀγοράξη γιά τὸν ἑαυτὸ της φορέματα καπέλλα, παπούτσια, κάλτσες, καλβυνητικά.

Φθάνει σὸ γραφεῖο της κάθε πρωῖ στίς 10. Ἔχει μιὰ ὥρα γιά τὸ πρόγευ-

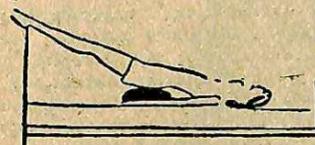
μά της. Στίς 5.30 μ.μ. ή ἔργασία τελειώνει. Ἀλλωστε τήν ὥρα αὐτή ἔλα κλείνουν, τὰ γραφεῖα και τὰ καταστήματα. Γιά νά ἐπισκεφθῆ ὅλα τὰ ἐμπορι-

Μιὰ νέα μέθοδος

Ἡ Γωνία καλλονής

Ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ λανσαρίστηκε μιὰ νέα μέθοδος γιά νά ἔχη κανείς ὁμορφο πρόσωπο και γενικά ἀκαλή ὄψη.

Η μέθοδος αὐτή συνίσταται στήν συγκέντρωση τού αἵματος σὸ κεφάλι κατά τὸν φυσικότερο τρόπο: πλαγιαζόντας με τὸ κεφάλι πρὸς

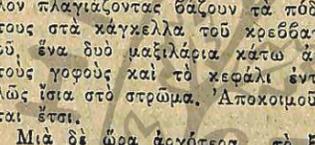

Σ' ἕνα κρεβάτι

τὰ κάτω και τὰ πόδια ψηλά. Αὐτὸ ὀνομάζεται «στάσις της γωνίας καλλονής». Σὰς τοποθετοῦν σέ ἕνα κάθισμα με χέρι κατά τέτοιο τρόπο ὅστε νά ἔχετε τὰ πόδια περίπου σάραντα ἐκατοστόμετρα ψηλότερα ἀπὸ τὸ κεφάλι και μένετε ἔτσι με τὰ μάτια κλειστά, με μιὰ κρέμα ὀρεπτική σὸ δέρμα, ἐπὶ μισή ὥρα περίπου.

Δέν ἀρκεῖ νά μένετε στήν ἀγωνία καλλονής μιὰ φορά τήν ἑβδομάδα σ' ἕνα ἰνστιτούτο καλλονής. Πρέπει νά τὸ κάνετε καθημερινῶς. Συνήτησα στήν Αμερική νέες γυναίκες οι ὁποῖες, καθε βράδυ, προτὸ κοιμηθοῦν, ἤμαλλον πλαγιαζόντας θάζουν τὰ πόδια τους στά κάγκελλα τού κρεβατιοῦ, ἕνα δυὸ μαξιλάρια κάτω ἀπὸ τὸς γοφούς και τὸ κεφάλι ἐντελῶς ἴσια σὸ στρώμα. Ἀποκοιμοῦνται ἔτσι.

Μιὰ δε ὥρα ἀργότερα, τὸ ξυ-

Σέ μιὰ πολυθρόνα

πνητήρι: τίς ξυπνά και παίρνουν τήν κανονική στάση. Εἶναι ζήτημα συνήθειας, ἔρετες κι' αὐτό.

Δοκίμασα τήν μέθοδο αὐτή ἕνα βράδυ προτὸ βῶ ἕξω, ἕνα βράδυ πού ἤθελα νά φανῶ ἰδιαίτερος ὁμορφη. Ὅσειλα νά πῶ ὅτι τ' ἀποτελέσματα ἦταν καταπληκτικά. Και τήν συνιστῶ σέ ὅλες τίς γυναίκες.

Φθάνει σὸ γραφεῖο της κάθε πρωῖ στίς 10. Ἔχει μιὰ ὥρα γιά τὸ πρόγευ-

κά με τίς ἐκλυσιπτικές διτρίνες ή Βαρβάρα χρησιμοποιεῖ τήν ὥρα τού προγεύματος, ή μιὰ φορά τὸν μήνα, παίρνει εἰδικῶς ἄδεια και διαθέτει ὅλο τὸ πρωῖνί της.

Μετὰ τὸ γραφεῖο ή Βαρβάρα πηγαίνει σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πολέριθμα κοκταίηλ πάρτυ πού δίνονται καθημερινῶς στή Νέα Υόρκη. Πηγαίνει σέ φιλικὰ σπίτια ή σέ ἀνθρώπους πού δέν γνωρίζει. Αὐτὸ δέν ἔχει σημασία. Ἀρκεῖ ή φίλη ἑνὸς γνωστοῦ νά τής πῆ: «Ἀπόψε, στούς Χ. δίνεται ἕνα κοκταίηλ πάρτυ, ἔλατε». Και πηγαίνουν. Η οἰκοδέσποινα λέγει: «Πῶς εἶσθε;» και δέν ἀνησυχεῖ πιά γιά σας.

Τὰ βγάξει κανείς πέρα μόνος του, ἀνάμεσα στούς χυμούς τῶν φρούτων, στά ἀλκοὸλ και στούς γνωστούς πού ήνε κανείς βέβαιος ὅτι θά συναντήση.

Τίς μέρες πού ή Βαρβάρα δέν ἔχει κοκταίηλ-πάρτυ, ἔχει μιὰ ἀνταίητη: δὴλ. ἕνας ἀπὸ τούς δέκα νέους τού περιβάλλοντός της ἔρχεται και τήν παίρνει γιά νά τήν συνοδεύση σέ δείπνο, χορὸ ή σέ κινηματογράφο.

Όλες οι κοπέλλες της Αμερικής κάνουν τὸ ἴδιο.

Η Βαρβάρα μοῦ τὸ ἐξηγεῖ αὐτὸ με τὸ χαρούμενο και φρόνιμο ὕφος της, σκυμμένη ἑπάνω ἀπὸ τὸ παγωμένο γάλα της.

Ρωτῶ ἀπότομα τή Βαρβάρα.

— Μά, παρ' ὅλα αὐτά, ἀνάμεσα στούς νέους αὐτούς δέν ὑπάρχει κάποιος πού τὸν προτιμῶτε ἀπὸ τούς ἄλλους;

Η Βαρβάρα γελά, κλείνει τὸ μάτι της κατά συνήθειά της και λέγει:

— Ἄ! εἶσθε ἀσχετὰ ἀδιάκριτη. Μά δέν εἶμαι ἀκόμη βέβαιη γιά τίποτα. Εἶναι ἀπλοῖ φίλοι, αὐτὸ ήνε ὅλο!

Σιωπῶ ἕνα λεπτό, σκέπτεται: ἀφήνει ἕνα μικρὸ στεναγμό, τραβά μιὰ ρουφήξια ἀπὸ τὸ δέκατο σιγαρέττο της και προσθέτει:

— Ὡρισμένως, ὁ κόσμος μας ἔχει δημιουργηθῆ γιά τίς γυναίκες. Δέν ὀθελε ν' ἀλλάξω τή θέση μου με τή θέση ἑνὸς ἀνδρός ὅστε γιά ἕνα βασίλειο!

Η Βαρβάρα θά σκέπτεται τούς νέους αὐτούς πού ζοῦν γιά νά τήν ὑπηρετοῦν, νά τήν εὐχαριστοῦν, νά τήν διασκεδάσουν και ἀπὸ τούς ὁποῖους ἕνας θά γίνη σύζυγός της και θά ἐξακολουθήση νά τήν υπηρετῆ νά τήν περιποιηθῆ και νά τήν δίνη σέξ...

— ΕΕ —

Η Βαρβάρα ἀρραβωνιάσθηκε. Μοῦ ἀνήγγειλε μ' ἕνα χαμόγελο μικρούλας στάς. Ἀρραβωνιάσθηκε προχθές τὸ βράδυ. Τὸ ἀπέφασιν οι δυὸ τους, μέσα σὸ αὐτοκίνητο, καθὼς γύριζαν ἀπὸ τὸ πάρτυ νάξ.

Υστερα εἰδοποιήθηκαν οι γονεῖς και τῶν δύο. Όλοι φαίνονται εὐτυχισμένοι. Ὁ Μπόμπ ήνε ὠραῖος, νέος, και μέλλον ἀνοίγεται μπρός του. Τώρα ἀρχίζουν οι ἀδιατυπώσεις...

ψευδώς αίματος, αίτησις άδειας. 'Ο γάμος θα γίνη σε τρείς μήνες. Ένας γάμος θρησκευτικός μονάχα, γιατί στην Άμερικη ο θρησκευτικός γάμος αντικαθίσταται και τον πολιτικό.

Τρείς μήνες! Μόλις άρχουν για να παραγγείλη την προικα της και για να πάη σε όλα τα «σούουερ πάρτυς» που οι φίλες της θα δώσουν προς τιμήν της. «Σούουερ» θα πη «βροχή».

Ίδου πώς γίνονται τα πάρτυς αυτά: 'Η Άννα είναι η καλύτερη φίλη της Βαρβάρας. Τηλεφωνεί σε όλες τις φίλες της και τους λέει:

«Το Σάββατο, δίνω ένα σούουερ πάρτυ για την Βαρβάρα. Θέλετε να διαλέξωμε ως θέμα τα λευκά και χρωματιστά είδη του σπιτιού».

Την ώραμηνή μέρα, όλες οι νέες κοπέλλες έρχονται με μικρά πακετάκια δεμένα με ροζ ριόγκους. 'Η Άννα τα μαζεύει σε μία μεγάλη άνοιχτή όμπρέλλα. 'Η ηρώϊς της ημέρας είναι παρούσα. Πίνουνο παγωμένο χυμό άνανα, τσάϊ φραπέ, ούίσκυ κλπ.

Κατά τις 7 ή όμπρέλλα γεμάτη δώρα έρχεται. Και η Βαρβάρα άνοιγει ένα-ένα τα πακέττα. Βρίσκει προσόφια χρωματιστά, πετσετάκια κεντημένα, τραπεζομαντηλάκια κ. λ. π.

Την στιγμή εκείνη, η Σόλβια άποφασίζει ότι θα δώσει κι' αυτή ένα σούουερ πάρτυ για την Βαρβάρα (μια βροχή δώρων μ' άλλους λόγους). Το θέμα θα είναι η τουαλέττα, τα εσώρουχα, η τα άρώματα και καλλυντικά. Και η Βαρβάρα εν είναι πολύ δημοφιλής θα έχει έτσι τέσσαρα, πέντε, έξη σούουερ πάρτυς και θα δεχθί έναν κατακλυσμό δώρων.

Υστερα θα φορέση το λευκό νυφικό της σόουερα και θα γίνη μία κυρία.

Η Βαρβάρα λυπάται πολύ που φεύγω για τη Γαλλία. Θα χαιρόταν πολύ να με καλούσε στον γάμο της. Γίνομε καλές φίλες.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Η υπερτρίχωση των γυναικών

δον

το προηγούμενο σάς έγραφα για τα επιστημονικά μέσα με τα οποία καταστρέφεται η όριστική καταστροφή των τριχών του σώματος.

Επίσης και για τα άβλαβή κατά το δυνατόν άποφλωτικά μέσα με τα οποία επιτυγχάνεται η προσωρινή άπαλλαγή του σώματος από το περιττό τρίχωμα.

Από σήμερα πιά μπαίνουμε στην τελευταία φάση, στο σπουδαιότερο μέρος της άρθρογραφίας μας: δηλαδή πώς και με ποιο μέσο καταρθώνεται τελείως άνώδυνα, γρήγορα, χωρίς ούλες και όριστικώς η καταστροφή των τριχών του προσώπου.

Σας έχω ήδη μιλήσει για τα μέσα που χρησιμοποιούν οι υπερτριχωτικές για την άφαίρεση των τριχών του προσώπου. Τα μέσα αυτά όχι μονάχα δεν καταστρέφουν τις θηλές (μήτρα) των τριχών, αλλά τουναντίον επιταχύνουν την επανεμφάνισή των, τις πυκνώνουν, τις σκληραίνουν και, προκαλούν συγχρόνως και επικίνδυνους πρηθισμούς του δέρματος. Έτσι είναι άναγκασμένες οι υπερτριχωτικές να χρησιμοποιούν τα επικίνδυνα και βασανιστικά αυτά μέσα σε όλη των την ζωή, και

διαρκώς συχνότερα έφθον η υπερτριχωση οι αυτων, κανως επικαμε, γινεται μια αφθονη. Σας συμμολευω λοιπον ν αποφευγετε προ παντος να πειραζετε καν οιοιοποτε τροπο καθε ελαφρο χνουοι του προσωπου σας, και να μη χρησιμοποητε καθε τι που το προκαλει (οιαφορα θλαθερα καλλυντικα, κρεμες, οαζελινη κ.τ.λ.). Να μη παρασурсεσε σε απο τις συμβουλες των φιλεναδων σας που θελουν να γινετε και σας υπερτριχωτικη σαν κι' αυτες η αλλων αναρμουσιων προσωπων, τα οποια οι' εμπορικους λογους σας συνιστουδ ένα αποφλωτικο, που θα σας άπαλλαξί μιν αμεσως του ελαφρου χνουοιου σας, αλλα θα γινη σε λιγο αιτια μιας πραγματικης κι' αφθονου υπερτριχωσεως.

Αν όμως, παρουσιάζετε μία πραγματική υπερτριχωση του προσώπου, επελθούσαν αυτοματως απο τις εσωτερικες αιτιες που σας έχω αναφερει στα προηγουμενα αρθρα (ανεπαρκεια, υπερλειτουργια εσω εκκρσεως, καταμηρια, κ.τ.λ.) η κατοπιν χρήσεως διαφορων άποφλωτικων, τότε σας συμβουλευω να υποβλήθητε στην ηλεκτρική θεραπεία η όποια είναι η μόνη που θα σας άπαλλαξί ριζικώς και οριστικώς από την αντιαισθητική κι' εκνευριστική υπερτριχωση σας.

Η μέθοδος της ηλεκτροπηξίας δια βραχέων διαθερμικών κυμάτων, είναι η τελευταία πρόσοος της Ιατρικής Έπιστήμης για την όριστική καταστροφή των τριχών. Καθε άλλη μέθοδος χρησιμοποιουμένη για την θεραπεία της υπερτριχωσης δεν καταστρεφει ριζικώς την θηλή (μήτρα της τριχος και ιώϊας αι ακτίνες Χ οι όποιες άποδειχθησαν επικινδυνες και των όποιων δεν γίνονται πιά χρήσις.

Η άποτρίχωση δια των βραχέων κυμάτων είναι απολύτως ριζική, ανώδυνος, ταχεία και χωρίς ίχνος ούλης, άρκεί η επεμβάση να γινεται κανονικώς, και με ειδική δεξιοτεχνη υπό έμπειρου ιατρού. Η ασθενής κατά την θεραπεία δεν αισθάνεται κανένα απολύτως άισθημα ή πόνο. Και εκ των πλέον ύστερικων και νευρικων πελατριών μας ούδεμία ποτε παρεπονέθη ότι επόνυσε. Και το σπουδαιότερον: Ότι η μέθοδος αυτή, όχι μόνον δεν έρεθίζεται αλλά δεν προξενεί ούτε κάπαλα (κόντρες) στα μέρη που άφαιρούνται οι τρίχες.

Έκτος από μία ελαφροτάτη έρυθρότητα, παρατηρουμένη κατά την ημέρα της επεμβάσεως, ούδένα άλλο σημείο επιμαρτυρεί ταύτην. Έτσι η πάσχυσα δεν άναγκάζεται να κλείνεται επί μήνα στο σπίτι της, λόγω των διαφόρων αντιαισθητικων ίχνων που παρουσιάζονται δια των άλλων μεθόδων κατά το διάστημα της επεμβάσεως.

Στο έπόμενον: Η συνέχισια.

Δερματολόγος Ιατρός
Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ
Σόλωνος 40

Μία ραδιοφωνική όμιλία του κ. Λαδά

Την περασμένη Τετάρτη έμιλησε από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό Άθηνων ο έκλεκτός συνεργάτης μας, δερματολόγος ιατρός κ. Γεώργιος Μιχ. Λαδάς, με ένα έξαιρετικά ένδιαφέρον για τις κυρίες, θέμα: «Υγεία και όμορφιά».

Ο κ. Λαδάς είναι πανελληνίως γνω-

στός από τα άρθρα του, εκλαϊκευμένης επιστήμης που δημόσιεύει από χρόνια τώρα στην «Έβδομόδα» και από την έπιστημονική φήμη του εν γένει. Η όμιλία του λοιπόν άκουόσθηκε με ζωηρότατο ένδιαφέρον και άφηκε τις καλύτερες εντυπώσεις.

Με φωνήν εύηχον καθάρην και γλώσσαν σαφή και με την σαφήνιαν και χάρι που διακρίνουν το ύφος του, ο κ. Λαδάς κράτησε επί είκοσι περίπου λεπτά της ώρας το χαριτωμένο άκραττήριο του κρεμασμένο κυριολεκτικώς από τα χείλη του.

Στην άρχή ο κ. Λαδάς έτόνισε την άξια και τον ρόλο της όμορφιας στην κοινωνική εν γένει σταδιοδρομία των άτόμων και άνεφερες κατόπιν τας προόδους που έκανε η δεματολογία και η χειρουργική αισθητική στο κωφαλαίο της συμπληρώσεως της φύσεως και της εξαφανίσεως των έπικτητων έλαττωμάτων. Άκολουθεί ένας άληθινός ύμνος προς την φυσική όμορφία, που πηγάζει μόνον από την γενική υγεία του οργανισμού και καυτηριάζεται η κακή και υπέρμετρη χρήση των καλλυντικων που καταστρέφουν την φυσική όμορφία.

Τέλος γίνεται λεπτομερής έπισκόπησις και περιγραφή των αίτιων των κακών μοντέρνων έξεων που σακατεύουν μαζί με το σώμα και την ψυχή της γυναίκας και το ήθικό της, (οινοπνευματώδη ποτά, υπερβολικό σπόρ, ξαγρόπνιες κ.τ.λ.) και τονίζεται ο κολοσσιαίος ρόλος της κακής διαίτης και της φυσικής λειτουργίας των έντέρων, με συμπέρασμα ότι το άτομο που πάσχει από μία οιαδήποτε εσωτερική άρρώστεια προερχομένη εκ καταχρήσεων δεν μπορεί ποτε να έχη καθαρό, υγιές και ώραϊο δέρμα.

Με την διάλεξιν αυτή του κ. Λαδά έγινε μία καλή άρχή από τον ραδιοφωνικό σταθμό. Το πολυπληθές κοινό του, άναμένει τώρα να συνεχίση επί του αυτού πεδίου.

Εάν έπιθυμητε να διατηρήσετε τα μαλλιά σας, χρησιμοποιήσατε το **Pétrole Cana** κάθε πρωί αντί του κοινού νερού. Επίθεσατε όλίγην ποσότητα και τρίψατε καλώς το δέρμα της κεφαλής. Χρησιμοποιήσατε το τακτικά και θα διαπιστώσετε άμέσως τα θαύμασια άποτελέσματά του εις τα μαλλιά σας.

Το Pétrole Cana είναι προϊόν της Άρωματοποιίας **Cana**, η όποια τόσα καλά μέχρι σημερον προϊόντα σας έχει παρουσιάσει.

Μεταξύ μας

Σπύρον Ραχόπουλον. Έγκρίνεται το «Θάβλα» και θα δημοσιευθί με τη σειρά του. Το «Παρτών» κατώτερο. Μόνον το πρώτο τετράστιχο σχετικά καλύτερο. Για τα καλά σας λόγια εύχαριστούμε.

Χ. Χ. Δέν είναι δυστυχώς δημοσιεύσιμα τα ποιήματά σας. Πολύ άπλοικά και παιδιόστιχα.

Έλλεν. Κάρο. Πολύ κοινό το θέμα που διαλέξατε. Χιλιοειπωμένα πράγματα. Σας εύχαριστούμε για τα καλά σας λόγια.

Γιώργιον Παπαγεωργίου. Δείχνουν κάποιο ταλέντο οι στίχοι σας μα δεν το ολοκληρώνουν ίσως γιατί δεν τους δουλέψατε όσο έπρεπε. Το «Σκιάχτρο στα μετάλλια πουλιά» κ.λ.π. έχει δυό-τρείς στίχους καλους μα στο σύνολο είναι στρουφνό και δεν καταλαβαίνει κανείς τί θέλει να πη. Το άλλο κατώτερο. Για τα καλά σας λόγια εύχαριστούμε.

Έθύκον. Έγκρίνεται ο «Άνθρωπος που δέθηκε» και θα δημοσιευθί όταν έλθη η σειρά του.

Έρμηίτην. Έγκρίνονται και τα δύο και θα δημοσιευθόν με τη σειρά τους.

Λούξ. Δυστυχώς το σταλόν δεν είναι δημοσιεύσιμο. Το γράψιμό του σχολαστικό και όχι στρωτό. Άποφεύγετε ν' ανακατώνετε καθαρευουσιάνικες εκφράσεις σ' αυτά που γράφετε. Εύχόμαστε να γίνετε γρηγορα καλά.

Μόνικα. Άπορούμε πώς θέλετε να δημοσιευθόν στη Στήλη ποιήματα που είναι κατώτερα από άλλα προηγούμενά σας που δημοσιευθηκαν στη Σελίδα. Οι πρώτοι στίχοι του «Άποσωμού», άδούλευτοι, γυυποδν άσχημα στ' αψί. Επίσης εκείνο το «αχασί» της «Μαργαρίτας» καθώς και ο προτελευταίος στίχος δεν είναι καθόλου πετυχημένος. Δεν την βρήκαμε την «Αισιοδοξία» στα έγκραόμενα.

Βασίλ. Σταίχούραν. Δεν είναι κατάλληλο για την Σελίδα που δεν δημοσιεύονται χρονογραφήματα αλλά μόνο λογοτεχνικά πεζά και ποιήματα. Πάντως και άσέτως του αν μας κάνη ή όχι, δεν είναι δημοσιεύσιμος ο «Άδειούχος» γιατί εκτός από μερικες φράσεις καλές, στο σύνολο ύστερει από πάντων στα γράψιμο που είναι φλύαρο και όχι στρωτό. Μή γράφετε από τις δυο πλευρές του χασιού.

Σάββαν Νίκογλου. Συμπαθητικό το ποιηματάκι σας αλλά όχι και δημοσιεύσιμο. Δουλέψετε περισσότερο αυτό που γράφετε και μη διάζεστε.

Γ. Α. Σέροα. Δυστυχώς δεν γνωρίζουμε την δαβύνηση που ζητάτε.

Πόλικα. Ξένου. Η «Μαριονέττα» πολύ κοινό θέμα. Από το ποίημα προτιμούμε το τελευταίο τετράστιχο. Στο σύνολο θα ήθελε πολύ δουλέυα άκόμη για να γίνη δημοσιεύσιμο. Για το θεσμό ενδιπείσον σας εύχαιριστούμε πολύ.

Γ. άννην Δάκον. Κοουαπικό και σε πολύ προσωπικό τόνο γραμμένο. Μην ποτίνωζατε.

Μαύρηην Κουλάφοπούλου. Έχει όριζόμενες φράσεις καλές μα στο σύνολο δεν μας ικανοποιεί.

Κώσταην Θεόηη. Γεμάτο γιλισιπινόμενες κοινοτοπίες. Σχετικά καλύτερο το μισό τελευταίο χειόγραφο. Έχομε

την έντύπωσιν. ότι το ξαναδιαβάσαμε. Μήπως μάς τάξετε στείλει και άλλη φορά;

Βόρειον. Έγκρίνεται το ποίημά σας και θα δημοσιευθί με τη σειρά του.

Ρέναν. Άν μπορείτε να διορθώσετε το δεύτερο τετράστιχο που είναι άσυγχρίτως κατώτερο από τα άλλα τρία θα γίνη δημοσιεύσιμο. Το περιμένουμε διορθωμένο.

Δ. Νάκ. Άφορητη μακρογορία. Όλα τα δυο πρώτα χειόγραφα είναι έντελώς περιττά. Κοουαπική περιγραφή που δεν χρειάζεται κάθλου.

Μουσιχοφίλον. Δεν είναι επιτυχημένη η μετάφρασις. Ίδίως ο τελευταίος στίχος πολύ απέχει από του να μοιάζη με το πρωτότυπο.

Ρωμάντισμου

Κρατήστε την όψη σας όλη τη βραδυά όπως την είδατε μπροστά στον καθρέπτη σας.

Θα καταστρέψετε το ρωμάντισμο μόλις βγάλετε το πομπό; σας και ξαναπουδραρισθίτε. Όταν ντύνεσθε χρησιμοποιήσατε ένα ελαφρό στρώμα της πούουρας ΡΕΑ με την βεβαιότητα ότι δεν θα χρειασθί να ξαναπουδραρισθίτε όλη τη βραδυά, επειδή αυτή περιέχει ένα μυστικόν στοιχείον ώφέλιμον δια το δέρμα σας, που διατηρεί την δροσερότητα όπως τη στιγμή που άφήσατε τον καθρέπτη.

Κώσταην Θεόηη. Γεμάτο γιλισιπινόμενες κοινοτοπίες. Σχετικά καλύτερο το μισό τελευταίο χειόγραφο. Έχομε

Σκηνές τής ζωής

ΜΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ

Το ζευγαράκι ήταν ταιριαστό και τριτοεπιτυχημένο. Κανένα σύννεφο δεν είχε βλάσει την υπερτριανκονταετή συζυγική τους ευτυχία.

Τίμοι άνθρωποι και νοικοκυραίοι ζούσαν σαν δυο κάτασπρα περιστέρια, γιατί και η ζωή τους ήτανε δόξασηρη μέσα κι' έξω.

Ψέμματα δεν είχε πη ή κυρά-Παγώνα στο Γιακουμή της. Συνταξιούχος τελωνοφύλακας ο κύρ-Γιακουμής, έχοντας τώρα κάμποσα μετρητά αποταμιεύσει από την απλή, αλλά και πολύ εμπιστευτική του θέση στα διάφορα τελωνεία και τελωνοσταθμαρχεία της Ελλάδος, ελάτρευε την κυρά-Παγώνα σ, όλη του τη ζωή και κατά το διάστημα τής ενεργού υπηρεσίας του τής είχε κουβαλήσει «από πωλιού το γάλα».

Πού και πού κάνα ψάρι λαυράκι από τη Στυλίδα, μερικά σέβικια κοτόπουλα που τάφερναν κατά χιλιάδες οι έμποροι πουλερικών χονδρικής πωλήσεως Αθηνών-Πειραιώς, καμιά σάρπα της Βυρρητού, κεντημένη με μπρούντζινες επαργυρωμένες φλούδες—ή καλή σάρπα τής κυρά-Παγώνας πουχε φαντάζει τόσες και τόσες φορές σε βαρυσία και σε γάουος—και πολλά άλλα αναρίθμητα τέλος πάντων, εκτός του μικρού μισθού του κύρ-Γιακουμή, ήταν τα τυχερά τής ζωής «από ψαχέσια», με τα οποία πέρασε και-ριζιά ευτυχισμένους το ταιριασμένο ζευγάρι και πού δεν έδιζε έτσι το μισθό του Γιακουμή, ο οποίος με το «κατ' ευθείαν» πήγαινε στο ταμειούτσιο τής Έθνικής Τραπέζης.

Τώρα περνούσαν με τους τόκους και τη σύνταξη.

Καλό φαί, ήσυχη ζωή κι' αγαπημένη, πασατέμπος το βραδάκι έξω από το κεφαλόσκαλο τής μικρής γραφικής μάντρας, παντούφλες και νυχτικά κεντημένα από τα χρυσά χέρια τής κυρά-Παγώνας—βμοια και για τους δυο τους μια φορά την εβδομάδα στον κινηματογράφο τής συνοικίας, κι' άλλη μια στη μπύρα, που είναι πάνω στο βουναλάκι τής γειτονιάς, όλ' αυτά αποτελούσαν τώρα την κινηματογραφική καρδέλλα μιας ωραίας δύσεως, δυο υπάρξεων, που έζησαν πραγματικά σε μιαν άτελευτατη λαμπρή ήμερα...

Τα δυο δωμάτια μέσα στην αυλή τής μάντρας ήταν ή «χαρά του θεού» από την πάσπρα τής κυρά-Παγώνας. Τα πατώματα είχανε πιά πάρεσι το χρώμα του φλωριού απ' την ποτάσσα κι' από τα χοντρά τής χέρια. Τα σιδερένια κρεβάτια τους άσπασσαν.

Κι' όμως ήλθε ή ώραία αυτή ευτυχία να επισκιάσθ ή για καλά μάλιστα.

Η μάντρα πουλήθηκε. Στή θέση τής θα χτιζότανε—τί άλλο;— ή κλασική αυτή πληγή τής Αθήνας, ή πολυκατοικία.

Τί να κάνη ο κύρ-Γιακουμής μετώκησε, σε μια διπλή αυλή, πού στο βάθος τής υπήρχαν, ευτυχώς, δύο δωμάτια ξενοικιασσε, όχι βέβαια τόσο εύθερα και χαρούμενα, όπως τ' άλλα, αλλά τέλος πάντων, στα μπροστινά παρόθυρα είχαν φουτώσει φουντωμένα γεράνια και μια συκιά στην αυλή έδινε ένα ευχάριστο κάπως περιβάλλον.

Τα σανιδένια πατώματα ήτανε μαύρα

από την άπλυσιά κι' από τη βρωμίλα. Δυο τρύπες στα πατώματα έδειχναν χωρίς άμφιβολία, ότι θα ήταν το μοναδικό «δίπορτο» για τον νυκτερινό περίπατο των ποντικών.

Πρίν εκεί σ' αυτά τα βρωμικά δωμάτια καθόντουσαν κάποι γαλατάδες.

Ο κύρ-Γιακουμής κάρφωσε λαμαρίνες και βούλωσε τις τρύπες. Άσπρισε μόνος του με θαλασσί χρώμα τους τοίχους δυο χέρια.

Η κυρά-Παγώνα τρεις μέρες έπλενε τα πατώματα και τα πορτοπαρόθυρα.

Και την τετάρτη έγκατεστάθησαν επισήμως, αφού ή κυρά-Παγώνα, έφρόντισε πριν κουβαλήσει άκόμα τα έπιπλα, να φέρη πρώτη αυτή λίγο ψωμί και ζάχαρ' και το εικόνημα τής Αγίας Βαρβάρας. Πα-

...? Ήσαν ευτυχημένο και ταιριασμένο άντρούγιο.

ληθ έθιμο των νοικοκυράδων, πού, ευτυχώς, δεν τ' λησμόνησε.

Την πρώτη βραδυά κοιμήθηκαν κάπως άνήσυχα.

Ο κύρ-Γιακουμής αισθάνθηκε μια δυσφορία έλαφρά κατά τον λίγο ύπνο, ή κυρά-Παγώνα όμως δεν έκλεισε μάτι από τη στενοχωρία τής πούχασε τέτοιο γούρικο σπίτι, πού το κράτησε 15 χρόνια τώρα.

Τη δεύτερη βραδυά εκεί κατά τα μεσάνυχτα ο κύρ-Γιακουμής πετάχτηκε άπότομα πάνω στο κρεβάτι του, άναψε τη λάμπα του πετρελαίου και είδε με φοίχη δυο-τρεις κορμούς πάν ω στα σεντόνια του—και τί κορμούς—σαν καφέδες μεγάλους. Του ήρθε σαν τοέλλα.

Ποτέ στη ζωή του τέτοιο πράγμα δεν τ' είχε δη σπίτι του. Γυρίζει τοσαυμένους κατά το μέρος τής κυρά-Παγώνας

και τί να ιδη; Μιά όλόκληρη σειρά από τα βρωμερά αυτά ζωύφια περπατούν στο κρεβάτι τής και τής ρουφούσαν ανενόχλητα το αίμα πάνω στα κάτασπρα χοντρά μπράτσα τής. Κουνούπια γύρω τους αναρίθμητα θούζαν και ποιάς ξε-ρει από ποιά καταβάθρα εκεί κοντά—κι' ήταν μια μεγάλη τής αυλής—είχαν το όρημητήριό τους και με τη λύσσα τους είχαν επιπέσει άναθεκτα στους καινούργιους νοικαρέους.

Κείνο το βράδυ δεν έκλεισαν υατί.

Η ζωή τους άρχισε να γίνεται μαρτυρική. Κάθε βράδυ πού περνούσε, παρ' όλο το φανικόν έξυ και το ζεμάτισμα πού από κοινού μεταχειρίσθηκε, το άλλοτε ευτυχημένο ζευγάρι και νέες στρατιές από χιλίων ειδών έντομα δεν τους άφηναν τους δυστυχισμένους να ήσυχάσουν, λές και κάποια κόλασι τα εξέδραζε στην άτιμώσπαιρα.

Η κυρά-Παγώνα έχυσε πύρινα δάκρυα και ο κύρ-Γιακουμής φούσκωνε και ξεφούσκωνε, Διηγήθηκαν τη δυστυχία τους στους καλούς γείτονες.

Κάποιος φοιτητής τής φιλολογίας νοικάρης και αυτός τής αυλής, τους είπε ένα βράδυ, ήταν με κατάπληξη μάθαινε ότι δεν είχαν μεταχειρισθ ή ακόμη το νεώτερο πολεμικό μέσο.

— Φίλει, κύρ-Γιακουμή να σου γαρίσω μια νεώτερη νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου!

Και εξήγησε την ιστορία τής φοβεράς αυτής νύχτας, σ' έλους πού τον άκουγαν με άνοιχτό το στόμα...

— Έ! Λοιπόν, αγαπητοί μου, έτσι και εγώ έχάρισα στο δωμάτιό μου μια άξέχαστη τέτοια νύχτα με το «Οξάλ!» Πάρε, κύρ Γιακουμή, «Οξάλ» και μια τρόμπα και ζήσε πάλιν ευτυχής, όπως πρώτα... Άλλοιώς θα πεθάνετε κι' οι δυο σας!!

Έτσι τελείωσε ο νεαρός φοιτητής τής φιλολογίας, ικανοποιημένος όχι τόσο γιατί τους υπέδειξε πώς να άπαλλαγούν με το «Οξάλ» από τη σημερινή αυτή φοίχη πού μαστίζει πολλά σπίτια, αλλά για την παρομοίωσι με την ιστορία και για την άνάλυσή τής μπροστά στους άγραμμάτους συγκατοίκους του.

Το άλλο βράδυ άκουγότανε μέσα στα δωμάτια του Γιακουμή και τής Παγώνας ένας δυνατός θόρυβος.

Και οι δυο τους με άνασκουπωμένα τα μανίκια, με μια τρόμπα ο καθένας τους, τρουμπάρανε με μια όρη πού έδειχνε όλη τη χαρά τους, αλλά και τη μανία τής εκδικήσεως.

Κάποιος πού περνούσε απ' έξω ρώτησε:

— Τί έπαθε, κύρ-Γιακουμή, κι' άγχομαχάς;

— Περνώ μια νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου, άπήνητσε ο κύρ-Γιακουμής θριαμβευτικά.

Και πράγματι.

Την άλλη μέρα ή κυρά-Παγώνα μάζευσε, μάζευσε τα πατώματα τής άξέχαστης αυτής νύχτας του Αγίου Βαρθολομαίου και στο εξής κοιμήθηκαν πάλι ευτυχισμένοι, όπως και πρώτα...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Τακτικόν (Θεσ)νίκη). Για να εναντιώνονται στα σχέδια σας οι γονείς σας, πού έχουν περισσότερη πείρα και δεν μπορεί παρά να θέλουν το καλό σας, θα πη ότι έχουν κάποιο λόγο.

Πάντως και ή δική μου γνώμη είναι να περιμένετε τουλάχιστον ώσπου ενηλικιωθήτε και άφου εκπληρώσετε το καθήκον σας στην πατρίδα θα είσθε εις θέσιν να σκεφθήτε ώριμότερα και καλύτερα.

ΔΟΡΑ

Δι άπαντήσεις του δερματολόγου ιατρού μας

Δοχάγον Ζην. Άπό τής Τετάρτης 26 Ιουλίου βρίσκωμαι πάλιν στας Αθήνας. Ωστε μη άνησυχίτε για την θεραπεία του πατέρα σας. Άν έκανε από τότε τη θεραπεία πού του είχαμε άποδει-

ξει δεν θα έφθανε σ' αυτά τα χάλια. Να τού θυμήσετε τί τού είπα. Ότι θα ήναγκάζετο όπωσδήποτε να κάνη την θεραπεία αυτή και υπό χειρότερα συνθήκας. Μ' αλοιφές και γιατροσόφια διαφόρων μη ειδικών δεν γίνονται καλά τα εκζέματα, αλλά μόνο με ενέσεις και αθαιμοθεραπεία. Πάντως, άς μη άπελπίζεστε και μέσα σε ένα μήνα θα βρίσκειται πάλι στο χωριό του άπολύτως καλά. Σας ευχαριστώ για τα τόσο καλά λόγια σας, και να μείνετε άπολύτως ήσυχος. Θα σας ενημερώνω πού δεν θα βρισκαθε και σεις κοντά του.

Δάντην. Λυπούμαι πολύ, αλλά τις επιστολές, διά λόγους ευνόητους άφου άπαντήσουμε τις σχίζουμε. Συνεπώς γράψτε μου λεπτομερείας για την πάθηση τής αδελφής σας και εγώ ύμέσως θα σας άπαντήσω ιδιαιτέρως, χωρίς άμοιβή για την επείγουσα περίπτωση τής. Πάντως να εξακολουθήσετε μέχρις ότου λάβετε την νέαν μου άπάντηση την ίδια τακτική πού σας είχα γράψει τότε. Χρειάζεται ύπομονη κι' έπιμονή. Να μου γράψετε την διύβυσή σας, το πραγματικό σας όνομα αλλά και το ψευδώνυμόν σας

για να θυμηθώ να εκπληρώσω και την υποσχέσή μου.

Τακτικόν άναγνώστην Ι. Α Πειραιά. Να πού και σεις, ένας άνδρας, μου ζητάτε τον τρόπο με τον όποιο θ' άποκτήσετε το ώχρό και χλωμό δέρμα. Δηλ. τού άρρωστου και τού παθασμένου. Για να μού τ' ζητάτε δε αυτό θα πη ότι άσφαλώς έχετε τώρα το χρώμα τής υγείας και τής ζωτικότητας. Μη χειρότερα. Στ' άπομνημονεύματα μωτών γυναικών πού θα δημοσιεύσω ύστερα άπό έτών συνεργασίαν μου στη στήλη αυτή, θα περιλάβω και την περίοχη αυτή αίτησθ. Άκόμα μού ζητάτε πώς θα βάψετε τα μαλλιά σας καστανά. Φίλε μου άφήστε τις κακές αυτές ιδέες για τις γυναίκες και μείνετε στο φυσικό σας τύπο πού είναι ο ώραιότερος και άνδροσπεστερος. Για τα μπικνίκια να κάνετε ήμέρα παρ' ήμέρα άτμόλουτρο με τίλιο κι' άλλοτε με βόρακα. Δηλ. την μέν μια φορά θα ρίχνετε σε μια κατσαρόλιτσα με κοχλασμένο νερό 2 κουταλιές τίλιο την δ' άλλη φορά 2 κουταλιές βόρακα. Θ' αφήνετε το πρόσωπό σας στους ύδρατμούς επί 10 λεπτά και κατόπιν άφου σκουπι-

Μάλιστα όλοι μας μεταχειριζόμεθα ΚΟΛΥΝΟΣ

Είναι φυσικόν όλόκληρος ή οικογένεια να μεταχειρίζεται και να έκτιρά την ΚΟΛΥΝΟΣ. Χιλιάδες οδοντοίατροι θά σας είπαν ότι ουδεμία άλλη κοινή οδοντοκρέμα δεν περιέχει τόσα θαυμαστά συστατικά διά την λάμψιν των οδόντων την έξυγιανσιν του στόματος και με την έγγύσην ότι ή χρήση τής είναι ευχάριστος και οικονομική. Η ΚΟΛΥΝΟΣ όχι μόνον διατηρεί καθαρούς και στιλνούς οδόντας αλλά καταστρέφει τα επικίνδυνα παράσιτα ή αίτια τής σήψεως.

Η ΚΟΛΥΝΟΣ είναι πλέον οικονομική. ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ ΚΟΛΥΝΟΣ. KOLYNOS DENTAL CREAM. ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ. Δ'ΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

— Βλέπετε πόσο δίκοο είχα για την πούδρα πού σου συνέστησα; — Άληθεια: Η Πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ μού έχει κάμει ένα δέρμα φρέσκο. Πραγματικά παρασκευάζεται από άνά ύλικα. ΣΥΓΚΡΙΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΙΑ «ΛΕΥΚΗ» ΜΕ ΜΙΑΝ ΑΛΛΗΝ ΠΟΥΔΡΑΝ ΠΟΥ ΛΕΓΕΤΑΙ «ΛΕΥΚΗ», ΑΛΛ' Η ΟΠΟΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΕΙΝΑΙ ΓΚΡΙΖΑ, Ο ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΤΟΗΤΑ ΤΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΚΕΥΗΝ ΤΗΣ ΠΟΥΔΡΑΣ ΠΟΜΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΜΑΤΟΠΟΙΗΣΕΩΣ L. T. RIVER

ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ Ιατρός Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ ΕΙδικευθείς εν Παρισίοις Έβέτασις δι' άκρίνων Ραϊντγκεν ΣΚΑΛΗΜΙΑΣ και ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

σθής θ' αλείψετε μ' ένα βαμβάκι το πρόσωπό σας με την κάτωθι λοσιόν. Την ίδια λοσιόν θα χρησιμοποιήσετε και μετά το πρωινό σας πλύσιμο.

- Alcool pur camphré 30 gr.
- Teinture de benjoin 15 »
- Eau de cologne 60 »
- Eau distillée 125 gr

Χ. Ρ. Χαλκίδα. Ποιάν από τους δυο τόπους διαμονής σας να λάβω υπ' όψιν μου; Τας 'Αθήνας πού γράφετε στην επικεφαλίδα της επιστολής σας ή την Χαλκίδα πού αναφέρετε στο ψευδώνυμό σας; Η περίπτωση σας της γενικής ύπερτριχώσεως είναι από τας βαρύτερας και σπανιότερας. Χρειάζεσθε γενική πρό παντός θεραπεία. Έφόσον είσθε βεβαρμένη κληρονομικώς τί κάθεσθε; Τά συμπτώματα πού μού ζητάτε όταν παρουσιάζονται τα πρόγματα θάναυ σοβαρώτερα. Αυτά δεν γράφονται εδώ γιατί τότε δεν θά έφθανε ολόκληρη ή στήλη. Βεβαίως με την ηλεκτροπληξιν θά αφαιρέσωμε τοπικώς τις τριχες από τὰ διάφορα έμφανή μέρη. 'Αλλά συγχρόνως χρειάζεται και γενική θεραπεία εναντίον της βασικής αιτίας πού σας προκάλεσε την γενική και

αφθονο ύπερτριχώση σας ολόκληρου του σώματος. Τώρα αν χρειάζεται όρμονοθεραπεία ή άλλη ειδική για τὸ βαρύνον νόσημα, αυτό θά σας τὸ πῶ μετά προσωπική εξέταση. Πάντως αν μὲν είσθε εδῶ περάστε από τὸ 'Ιατρείον, άλλως κάντε ένα μικρὸ ταξιδάκι από την Χαλκίδα εδῶ.

Πελασγίαν. Ούτε λερώνει άλλ' ούτε ἐπιβλαθής είναι. Δοῶ θραδέως μὲν άλλ' ασφαλῶς. Νὰ τὴ δώσετε τὴν συνταγὴ αὐτὴ σ' ένα καλὸ φαρμακείο. Νὰ περνάτε μὲ μιά βαθρὸσα τὴς λευκῆς τρίχης δύο φορές τὴν ἡμέρα. Μετὰ 10) ἡμέρον μιά φορὰ υόνον.

Ν' ἀνακινήστε τὴν φιάλη καλὰ πρὸ τῆς χρήσεως.

- Chlorure d' amonium 1,50 gr.
- Acetate de plomb 1,30 »
- Fleurs de soufre 1,80 »
- Alcool pur 20 »
- Glycerine 40 »
- Eau de roses 200 »

Συνεσταλμένον. 'Από τῆς Παρασκευῆς 26 'Ιουλίου εἶμαι σὴν διάθεσιν σας. Περάστε από τὸ 'Ιατρείο μου και θά τὰ πῶμε λεπτομερῶς. Πάντως τὸ ποσὸν

πού μού γράφετε είναι ὑπερκετὸν για τὴν θεραπεία αὐτή. Δὲν θυμάμαι τὴν κατάσταση σας ὕστερα από τόσο καιρὸ πού ἔχω νὰ σὰς δῶ, γι' αὐτὸ και δὲν μπορῶ από τώρα νὰ σὰς ὑποσχεθῶ αν θά μπορέσω νὰ ἐπέμβω ἀποτελεσματικῶς. Γιατὶ τὰ λόγια και αἱ ὑποσχέσεις είναι εύκολες, ἀλλά ἐγώ, καθὼς ξέρετε, μόνο ὅταν ὑπάρχη βεβαιότης 100 0)0 ἐπιμβαίνω. Πάντως θάμαι εὐτυχῆς αν μπορέσω νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω.

Εαν θ' ἦν, Σαμιωτοπούλα. Σὰς εὐχαριστῶ για τὴν τῆς ἐμπιστοσύνη και για τὰ τόσο θερμὰ λόγια σας. Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστηση θά σὰς δεχθῶ κατόπιν τῶν γενομένων θερμῶν συστάσεων. 'Όλα θά διορθωθῶν και νὰ μὴ ἀνησυχεῖτε. Διγνάκι ὑπομονὴ μόνον και θέληση χρειάζεται για νὰ ἐπιτύχετε τὸ ταχύτερον ὅτι ἐπιθυμείτε. 'Όστε περάστε από τὸ 'Ιατρείον μου 10-1 ἢ 5 1)2-8 1)2 ἐκτός τῆς Κυριακῆς.

Δερματολόγος ἰατρός

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Σόλωνος 40

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Δυστυχισμένην, Πατρισιά. Δὲν μού περιγράφετε ἀκριβῶς πῶς είναι τὸ εἶδος τῶν σκωλήκων. 'Εν πάση περιπτώσει θά πρόκειται περὶ ταινίας. Θά κάνετε τώρα τὰ ἐξῆς:

Ένα πρῶτὴ νηστικὴ ἐντελῶς θ' ἀρχίσετε νὰ παίρνετε κάθῃ 10 λεπτά από μιά καψούλα από τὸ φάρμακον πού γράφω παρακάτω. Θά είναι ἐν ὄψῃ 14 καψούλες και ὅπως θά τις παίρνετε κάθε 10 λεπτά τῆς ὥρας θά τις πάρετε σὲ διάστημα 2 ὡρῶν και 20 λεπτῶν. Κατόπιν, μετὰ πάροδον δύο ὡρῶν από τὴν λήψιν τῆς τελευταίας καψούλας θά πάρετε ἐφάπαξ τὸ καθαρτικὸν πού σὰς γράφω ἐπίση. παρακάτω.

Τὴν παραμονὴν τῆς λήψεως τοῦ φαρμάκου νὰ κάνετε μόνον γαλακτοτροφίαν. Αἱ κενώσεις πού θά ἐπακολουθήσουν νὰ γίνωνται σὲ δοξείον μὲ ζεστὸ νερὸ και νὰ προσέχετε ἐάν βγῆκε και ἡ κεφαλὴ τοῦ παρασίτου.

- 1) Ext. étheré fougère mâle 0,50 pour 1 capsule No 14
- 2) Eau de vie Allemande àà Sirop de nerprum 20 gr.

Γράψατε και πάλιν μήπως σὰς δώσω ἀργότερον και ἄλλο φάρμακον.

Εὐγένιον Α. 'Εάν ὑπάρχουν ἐκεῖ ἀκτίνες καλὸν θά είναι νὰ κάμετε ἀκτινογραφίαν θώρακος για νὰ πεισθῶμε για τὴν ἀδονοπάθειαν, γιατί πιθανὸν νὰ μὴν ὑπάρχη τίποτε και νὰ ὀφείλεται κάπου ἄλλου ὁ μικρὸς πυρετός. 'Η ἐξοχὴ θά σὰς ὤφελῃ πολὺ καθὼς και τὰ φάρμακα πού σὰς ἔχει δώσει ὁ ἰατρός σας. 'Οαλάσσια λουτρό' ένα τὴν ἐβδομάδα και μόνον ἐπὶ 5-10 λεπτά τῆς ὥρας χωρὶς ἠλιοθεραπείαν φρονῶ ὅτι δὲν βλάπτει. Διὰ τὰ μαθήματα τοῦ Πολυτεχνείου ἐάν δὲν ὑπάρχει τίποτε στοὺς πνεύμονας νὰ μὴν τὰ διακόψετε. Γράψατέ μου πάλιν μὲ λεπτομέρειες για τὴν ἀκτινογραφία.

Καλλιτέχνην, 'Εντα ὕθ α. Πρόκειται περὶ ψευδοστηθάγχης πού ἴσως νὰ καταλήξῃ σὲ καθορὰ στηθάγχην. 'Ανάγκη νὰ ἐξετάσετε τὸ ταχύτερον τὸ αἷμα σας κατὰ Βάσσεμαν και νὰ κάμετε ένα ὀρθοδιάγραμμα ἢ ηλεκτροκαρδιογρά-

φημα. 'Εάν τὸ αἷμα σας ἀποδῇ θετικὸν νὰ ἀρχίσετε σύντομα τὴν ἀντισηψιδιτικὴν θεραπείαν. Περάστε καλύτερα από τὸ 'Ιατρείον μου νὰ σὰς ἰδῶ από κοντά, γιατί διαφορετικὰ δὲν μπορῶ νὰ ἀποφανθῶ θετικῶς.

Γεράσιμον, Πάτρας. 'Η πληγὴ, ἐκεῖ στο μάγουλο, πρέπει νὰ σὰς ἀνησυχεῖ πολὺ γιατί ἀσφαλῶς θά πρόκειται περὶ ἐπιθηλώματος.

Ν' ἀφήσετε τὰς πρακτικὰς συμβουλὰς, νὰ σπεύσετε ἀμέσως νὰ ἐλθετε εἰς 'Αθήνας για νὰ γίνῃ ραδιοθεραπεία στο 'Αντικαρκινικὸν Νοσοκομείον δωρεάν, ἐάν είσθε ἄπορος. Μὴν χάνετε τὸν καιρὸν σας σὲ μαγγανείες και γιαιτροσόφια.

ΠΕΤΡΟΣ Θ. ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ

'Ιατρός—Παθολόγος

'Αριστοτέλους 39 Τηλ. 54-597

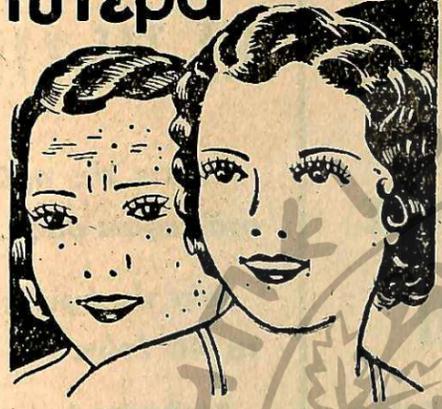
Κρυφάνθη ΠΕΥΣΤΗ

'Η Περμανάντ σκληραίνει τὰ μαλλιά και τὰ θαμπώνει. 'Η μπριγιαντίνη FIX τῆς 'Αρωματοποιίας L.T. PIVER κάνει τὰ μαλλιά ἀπαλά και στιλπνά. Χρησιμοποιεῖται μὲ ένα βαποριζατέρ και συγκρατεῖ τὰ μαλλιά χωρὶς νὰ κολλοῦν.

ΚΥΡΙΑ,

Σὰς συνιστῶμεν νὰ βάψετε μόνη σας τὰ φορέματά σας μόνον μὲ τὰς γυνίσιες και παγκοσμίου φήμης Γερμανικὰς Βαφὰς ARTI, διότι οὕτω μόνον θά είσθε βεβαία ὅτι θά ἐπιτύχετε ἀπολύτως εἰς τὴν βαφὴν και χωρὶς νὰ ὑποστῆ τὴν παραμικρὴν αφορὰν τὸ φόρεμά σας. Μιά βαφὴ δια νὰ είναι καλὴ δὲν ἀρκεῖ μόνον πὸ νὰ βάψῃ τὸ θρασμά, ἀλλὰ πρέπει πρὸ παντός και νὰ μὴ τὸ καταστρέφῃ. Παλαιὸν φόρεμα βαφὴν μὲ ARTI οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς θαμνέον. Αἱ βαφαὶ ARTI οὐδέποτε ξεβάφουν. Πωλοῦνται στοὺς 'Ομοσπονδία...

Αὐτὸ τὸ Μικρὸ Λάθος μπορεῖ νὰ σὰς κάμη νὰ φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλυτέρα

Ένῳ ένα γρῶμα πούδρας μπορεῖ νὰ σὰς κάμη νὰ φαίνεσθε νέα και νὰ στολιζῆ τὴν ἐπιδερμίδα σας μὲ ἀπειρίγραπτον ὠραιότητα, μιά ἄλλη μπορεῖ νὰ σὰς κάμη νὰ μοιάζετε σάν γρηά. Τὸ νὰ είσθε μελαχροινὴ δὲν θέλει νὰ πῆ ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε μιά πούδρα διὰ μελαχροινῆς Ἡ ρασέλ σκούρα, ἐάν πάλι είσθε ἐσθθεῖα τίποτε δὲν ἐπιβάλλει τὴν γρηῖν πούδρα ρασέλ ἀνοικτῆς. 'Ο ἀσφαλέστερος τρόπος νὰ ἐκλέξετε τὸ γρῶμα ὅπου σὰς πγαίνει καλλίτερα είναι νὰ δοκιμάσετε τὸ πρόσωπόν σας ξε διαφόρους χρωματισμοὺς και νὰ δῆτε πὸ σὰς πγαίνει καλλίτερα. Δύνασθε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσετε μίαν πούδραν πού κρατᾶ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σας για νὰ μὴ βρῖσκεσθε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πουδράρεσθε συνεχῶς. Μπορεῖτε νὰ κάμετε κάθε πούδρα νὰ κρατᾶ, ἀρκεῖ νὰ προσθέσετε σὲ κάθε κουτί ένα κουταλάκι τοῦ καφέ mousse de crème. Εἰς τὴν πούδραν Τοκαλν ἢ mousse de cré-

me είναι ἐπιστημονικῶς ἀναμειγμένη, ἀκριβῶς εἰς τὴν πρέπουσαν ἀναλογίαν μὲ πούδρα ἐκτάκτως λεπτὴν, ἀεροποιημένην. Δὲν σχηματίζει οὔτε κηλίδας, οὔτε πλάκας ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος και μιά ἄπλη χρησιμοποίησις θά σὰς δώσῃ ἐπὶ ὀκτώ ὀλοκλήρους ὥρας τὸ καλλίτερο και νοητευτικώτερο γρῶμα. 3.000.000 γυναῖκες μεταχειρίζονται κάθε πρῶτὴ τὴν πούδρα Τοκαλόν. 'Η ἀπόχρωσις ἐλύγεται τῇ βοηθείᾳ τελευταίως ἀνακαλυφθέντος μηχανήματος πού ἀποκλείει οἰοδότητε λάθος.

ΚΟΛΩΝΙΑΙ ΛΟΣΙΟΝ

Ἐπο
φυσικὰ προϊόντα
εἰς
φιαλίδια και χύμα.

ΤΜΗΜΑ ΑΡΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ
ΚΑΛΥΝΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ

Σταματήσατε τὴν
ὠδύνην τῶν μαζῶν σας
μὲ τὸ

ΡΕΤΡΟΛΕ ΗΑΗΝ
ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ

Σὰς κοιτάζει ποτὲ ένας
ἀνδρας δύο φορές;

Τὸ νὰ ἔλκῃ και νὰ συγκροτῆ τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶν ένα γυναικεῖο πρόσωπο, είναι τὸ μυστικὸ τῆς βελτικῆς ἐπιδερμίδος. Νεανικὸ δέρμα ζωντανό, χωρὶς ρυτίδες, χωρὶς λεκέδες, θελουδινό, είναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς χρήσεως τῆς κρέμας: ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

Αἱ ἐκφράσεις, θαυμασμοῦ και συγχαρητηρίων πού ἔχει σὸ ἐνεργητικὸν της καθὼς και ἡ πολυετής πείρα τῶν κατασκευαστῶν της, πείθουν περὶ τῆς θαυματουργοῦ ἰδιότητος τῆς κρέμας

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ C.A.N.A

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΤΕ

(Συνέχεια από τη σελίδα 54)

21) Σύζυγος του Κλαυδίου, βασιλέως της Ρώμης (γεν.)— Μεγάλος ποταμός της Ισπανίας.

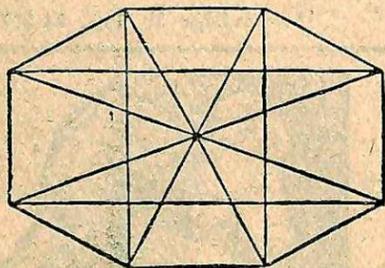
Αποστολεύς:

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
(Ψυχικό)

ΜΟΝΟΚΟΝΔΥΛΙΑ

Μπορείτε να σχεδιάσετε το σχέδιο αυτό χωρίς να σηκώσετε το μολύβι σας.

χωρίς καμιά γραμμή να κόψη την άλλη, και χωρίς να περάσετε δύο φορές επάνω από την ίδια γραμμή;

Λύσεις παιχνιδιών του προηγούμενου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 617
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Μαντελαίν. 2) Σώ—ήγιων—ξ.
- 3) Καιρός—Θωπεία. 4) Ω—αί. 5) εκ—Βάλε—Μήλα—τξ.
- 6) Νώντας—ήρωι—κά. 7) Έαρινός. 8) Είςπλους—Σιμωνί—ξη. 9) Κώ—ένα—ξ.
- 10) Όν—Φίλιπ—πούπολις—νί. 11) Μί—ους—Ο. Δ. 12) Ησαμονή—Αιγυπτία. 13) Αρμονία.
- 14) Αβδέρρα—Κόδρος. 15) Αί—Ιράκ—Ρέας—σί. 16) Ός—ρό. 17) Νεστέ —Σέφρας. 18) Ίδέαι—Α. Ε. 19) Ανάμνησις.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Ντεκουπρά. 2) Έδ—Ιωνία—θα.
- 3) Κύνος—ράδιον. 4) Ας—σέ. 5) Σί—Βάλ—Μαρί—σά.
- 6) Μωρηάς—ξρο—τρα. 7) Ευόιωνα. 8) Νηστείας—Πρά—κλεια. 9) Ε.Π.Ο.—ΔΜ. 10) Εί—Α—δριανούπολις—έν.
- 11) Λώ—(ν) αῦς—ξη. 12) Ανθέμιος—Αιώρασις. 13) σι—ρόπια. 14) Νεπάλη—Κάλφας. 15) Σέ—Αρταφ—ύφος—ρέ.
- 16) Ία—Ρά. 17) Αίτια—Ταρσός. 18) Έκ—Δανοί. 19) Άγησίλαος.

Ο ΣΚΛΑΒΟΣ

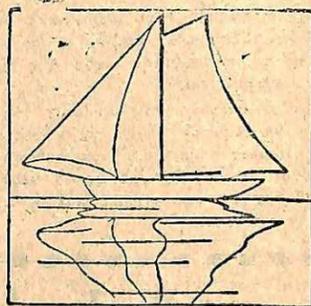
Απέσυρε πρώτα ένα χαρτί, το οποίο γνώριζε ότι ήταν λευκό, κι έπειτα, αντί να το επιδείξη, είπε στους παρισταμένους:

—Κυριάζτε τώρα τα χαρτιά που έ-

μειναν. Δεν φαντάζομαι να εδρίσκειται μεταξύ αυτών το χαρτί με τον σταυρό. Και εφ' όσον τα τρία χαρτιά ήταν λευκά υποτίθεται ότι το χαρτί που τραβήξε ο σκλάβος ήταν εκείνο που είχε τον σταυρό. Φυσικά ο βασιλιάς δεν θέλησε να εξετάση και το χαρτί αυτό, διότι θα έθγαυνε τότε ο ίδιος ψεύτης έφ' όσον θα απέδεικνυετο ότι κανένα από τα χαρτιά δεν είχε σταυρό. Και έτσι αναγκάσθηκε να παραδεχθῆ ότι πράγματι το χαρτί που είχε τραβήξει ο σκλάβος ήταν το χαρτί με τον σταυρό.

ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ

Ίδου η εικόνα συμπληρωμένη:

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΣ

1ου τα σχήματα 2 και 5 είναι ίδια. 2ου το σχήμα 2 με το 3, το 6 με το 7 και το 7 με το 8. 3ου τα σχήματα 3 και 4 δίδουν το σχήμα 8.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ Κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗ

Διπλωματούχου κομμωτού της Γαλλικής Άκαδημίας των κομμωτών.

Τελεία έπιστημονική κατάρτισις των έπιθυμούντων να έκμάθωσι την κομμωτικήν τέχνην.

Τμήματα άρχαρίων - τμήματα των έχόντων ανάγκην τελειοποιήσεως.

Έγγραφαί καθ' έκάστην 9 - 11 π. μ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Εΐδατε τις πρώτες άσπρες τρίχες στο κεφάλι σας...

Μήν τις άφίσετε, δά φαίνεσθε πάντα 40 έτών.

Ζητήσατε άμέσως ένα FIXOL.

Τό FIXOL δυναμώνει τά μαλλιά και έξαφανίζει κάθε άσπρη τρίχα.

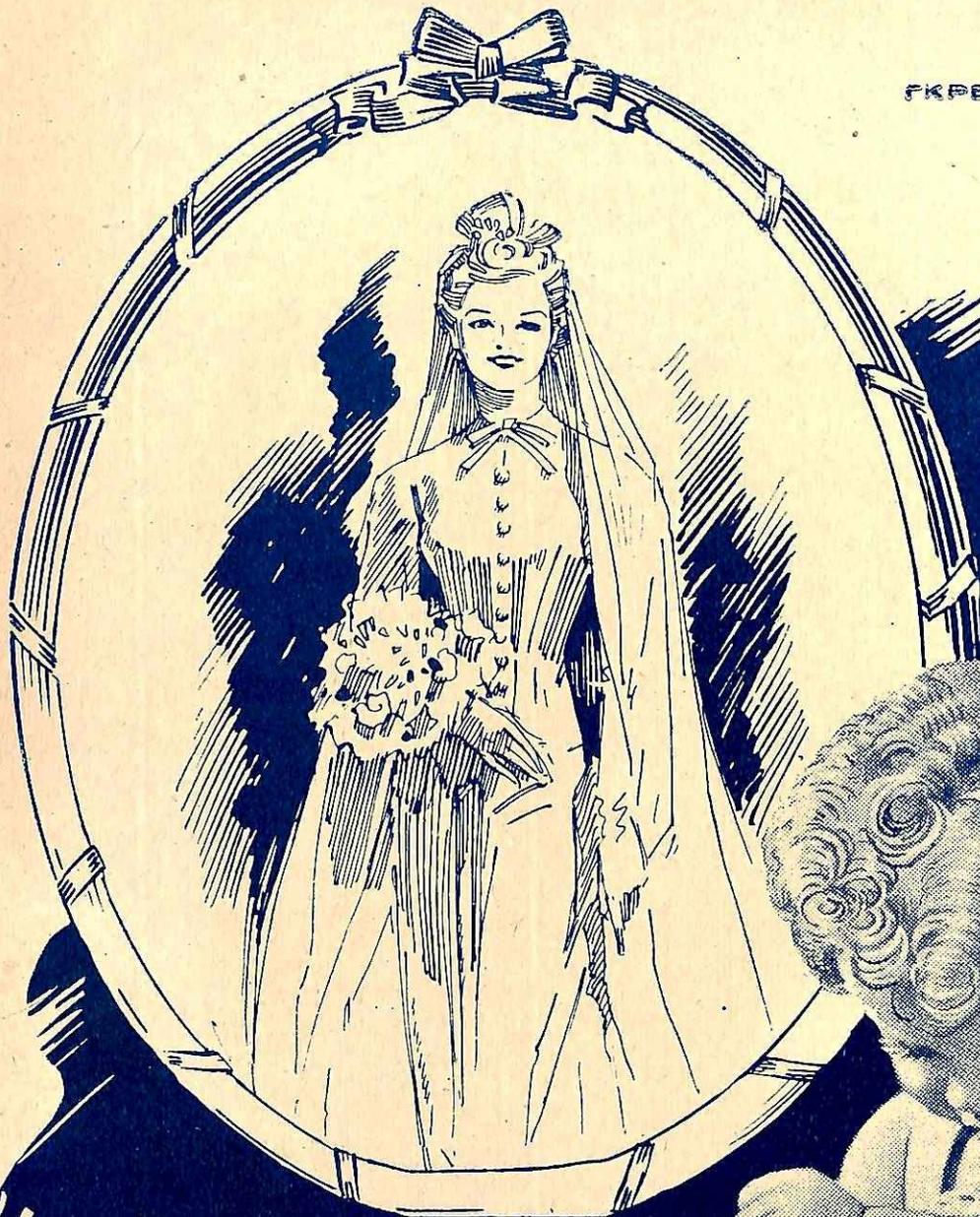
Ζητήσατέ το από τό Κομμωτήριον

ΧΑΜΑΡΑΚΗ

Πανεπιστημίου 71

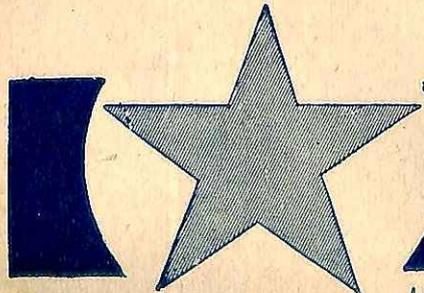

ΓΚΡΕΚΑ

Εκείνη ή μεθερπότερα
μια μέρα θα γίνη
νύφη....

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΓΑΜΟΥ

“Ο ΑΣΤΗΡ”

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΖΩΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ - ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ